

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

26 février 2013

PROJET DE LOI

**modifiant le Code Civil,
le Code pénal, le Code judiciaire,
la loi du 15 décembre 1980
sur l'accès au territoire,
le séjour, l'établissement et
l'éloignement des étrangers et
la loi du 31 décembre 1851
sur les consulats et la juridiction consulaire,
en vue de la lutte contre les mariages de
complaisance et les cohabitations légales
de complaisance**

Pages

SOMMAIRE

1. Résumé	3
2. Exposé des motifs	4
3. Avant-projet	20
4. Avis du Conseil d'État.....	29
5. Projet de loi.....	45
6. Annexe.....	59

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

26 februari 2013

WETSONTWERP

**tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek,
het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek,
de wet van 15 december 1980
betreffende de toegang tot het grondgebied,
het verblijf, de vestiging en de verwijdering
van vreemdelingen en de wet
van 31 december 1851 betreffende
de consulaten en de consulaire rechtsmacht,
met het oog op de strijd tegen
de schijnhuwelijken en
de schijn-wettelijke samenwoningen**

Blz.

INHOUD

1. Samenvatting.....	3
2. Memorie van toelichting	4
3. Voorontwerp	20
4. Advies van de Raad van State	29
5. Wetsontwerp.....	45
6. Bijlage.....	59

Le gouvernement a déposé ce projet de loi le 26 février 2013.

Le “bon à tirer” a été reçu à la Chambre le 27 février 2013.

De regering heeft dit wetsontwerp op 26 februari 2013 ingediend.

De “goedkeuring tot drukken” werd op 27 februari 2013 door de Kamer ontvangen.

N-VA	:	Nieuw-Vlaamse Alliantie
PS	:	Parti Socialiste
MR	:	Mouvement Réformateur
CD&V	:	Christen-Democratisch en Vlaams
sp.a	:	socialistische partij anders
Ecolo-Groen	:	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen
Open Vld	:	Open Vlaamse liberalen en democraten
VB	:	Vlaams Belang
cdH	:	centre démocrate Humaniste
FDF	:	Fédéralistes Démocrates Francophones
LDD	:	Lijst Dedecker
MLD	:	Mouvement pour la Liberté et la Démocratie

Abréviations dans la numérotation des publications:

DOC 53 0000/000:	Document parlementaire de la 53 ^e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif
QRVA:	Questions et Réponses écrites
CRIV:	Version Provisoire du Compte Rendu intégral (couverture verte)
CRABV:	Compte Rendu Analytique (couverture bleue)
CRIV:	Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes) (PLEN: couverture blanche; COM: couverture saumon)
PLEN:	Séance plénière
COM:	Réunion de commission
MOT:	Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)

Afkortingen bij de nummering van de publicaties:

DOC 53 0000/000:	Parlementair document van de 53 ^e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer
QRVA:	Schriftelijke Vragen en Antwoorden
CRIV:	Voorlopige versie van het Integraal Verslag (groene kaft)
CRABV:	Beknopt Verslag (blauwe kaft)
CRIV:	Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen) (PLEN: witte kaft; COM: zalmkleurige kaft)
PLEN:	Plenum
COM:	Commissievergadering
MOT:	Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants

Commandes:
Place de la Nation 2
1008 Bruxelles
Tél. : 02/ 549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.lachambre.be
e-mail : publications@lachambre.be

Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers

Bestellingen:
Natieplein 2
1008 Brussel
Tel. : 02/ 549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.dekamer.be
e-mail : publicaties@dekamer.be

RÉSUMÉ

Le présent projet de loi porte sur l'exécution de la partie de l'accord de gouvernement concernant la lutte contre la fraude à l'exercice du droit au regroupement familial et plus précisément concernant les mariages de complaisance et les cohabitations légales de complaisance.

En ce qui concerne la lutte contre les mariages de complaisance, le présent projet de loi vise à améliorer le cadre légal existant. Tout d'abord un délai est introduit dans lequel l'acte de déclaration de mariage doit être établi. De plus, la surséance à la célébration du mariage pourra être prolongée. Les postes consulaires sont habilités à délivrer des certificats de non-empêchement à mariage à des Belges qui ont besoin de ce document pour pouvoir contracter mariage à l'étranger. En ce qui concerne les mesures de sanction, les peines sont augmentées et la mesure d'éloignement prise le cas échéant, est assortie d'une interdiction d'entrée de cinq ans maximum. Dans le cadre de l'intégration des différentes procédures, prévue dans la déclaration gouvernementale, la compétence de se prononcer sur la nullité du mariage est accordée au juge pénal lorsqu'il procède à une condamnation pour mariage de complaisance.

La cohabitation légale de complaisance est traitée dans la mesure du possible de la même manière que le mariage de complaisance. Cela signifie qu'elle fait l'objet d'une définition, que l'officier de l'état civil peut surseoir à acter la déclaration et, le cas échéant, refuser d'acter celle-ci. La cohabitation légale de complaisance pourra désormais être annulée. Enfin, faire acter une déclaration de cohabitation légale de complaisance sera sanctionné pénalement et les mêmes peines que pour le mariage de complaisance sont prévues.

SAMENVATTING

Dit wetsontwerp betreft de uitvoering van het onderdeel van het regeerakkoord met betrekking tot het tegengaan van fraude bij de uitoefening van het recht op gezinshereniging, en meer bepaald met betrekking tot de schijnhuwelijken en de schijn-wettelijke samenwoning.

Wat de strijd tegen schijnhuwelijken betreft, beoogt dit wetsontwerp een verbetering van het bestaande wettelijke kader. Vooreerst wordt er een termijn ingevoerd voor het opmaken van de akte van huwelijksaangifte. Daarnaast zal het uitstel van de huwelijksvoltrekking verlengd kunnen worden. De consulaire posten worden wettelijk bevoegd om attesten van geen huwelijksbeletsel af te geven aan Belgen die dit document nodig hebben om een huwelijk in het buitenland te kunnen afsluiten. Wat de sanctionering betreft worden de straffen verhoogd en wordt een inreisverbod van maximum vijf jaar gekoppeld aan de verwijderingsmaatregel die desgevallend wordt genomen. In het kader van een betere integratie van de verschillende procedures, voorzien in het regeerakkoord, wordt aan de strafrechter de bevoegdheid gegeven de nietigheid van het huwelijk uit te spreken indien hij over gaat tot een veroordeling voor schijnhuwelijk.

De schijn-wettelijke samenwoning wordt in de mate van het mogelijke behandeld zoals het schijnhuwelijk. Dit wil zeggen dat zij gedefinieerd wordt, dat de ambtenaar de melding ervan kan uitstellen en in voorkomend geval kan weigeren. De schijn-wettelijke samenwoning zal voortaan ook nietigverklaard kunnen worden. Tenslotte wordt het doen van een verklaring van een schijn-wettelijke samenwoning strafbaar gesteld en dezelfde straffen als bij het schijnhuwelijk worden voorzien.

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES ET MESSIEURS,

Le droit au mariage est garanti et reconnu par plusieurs conventions internationales telles que, notamment, la Déclaration Universelle des Droits de l'Homme (article 16), la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales (article 12) et le Pacte International relatif aux Droits Civils et Politiques (article 23.2).

Le mariage peut, toutefois, également être un moyen d'abuser de la législation en matière de séjour. C'est pour cette raison que le Conseil de l'Union européenne a adopté, le 4 décembre 1997, une résolution sur les mesures à adopter en matière de lutte contre les mariages de complaisance. Cette résolution n'a pas pour objectif d'introduire des contrôles systématiques sur tous les mariages avec des ressortissants des pays tiers, mais stipule dans ses considérants que des vérifications seront effectuées lorsqu'il existe des présomptions fondées.

Avec la loi du 4 mai 1999, le législateur belge s'est également engagé dans la lutte contre les mariages de complaisance. Le système de la publication des bans de mariage a été remplacé par la déclaration de mariage, un motif de nullité spécifique aux mariages de complaisance a été prévu et une base légale a été donnée à l'officier de l'état civil, lui permettant de refuser de célébrer un mariage de complaisance. Ces nouvelles dispositions ont été précisées dans la circulaire du 17 décembre 1999.

En 2006, le mariage de complaisance a également été pénalisé. La loi du 12 janvier 2006 a introduit dans la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, un article 79*bis* qui sanctionne le mariage de complaisance ainsi que la tentative de mariage de complaisance.

Suite à cette pénalisation, le Collège des procureurs généraux a créé un groupe de travail en vue de donner des directives aux parquets et d'uniformiser l'intervention des différents acteurs.

Les travaux de ce groupe de travail, ont conduit le Collège des Procureurs généraux à émettre le 1er octobre 2009 une circulaire qui dresse l'inventaire des normes applicables à la problématique des mariages de complaisance, qui attire l'attention sur les conséquences de l'entrée en vigueur du nouvel article 79*bis* de la loi du 15 décembre 1980, qui précise le rôle de

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het recht op huwelijk wordt gewaarborgd en erkend door verschillende internationale verdragen, zoals o.a. de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (art. 16), het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (art. 12) en het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (art. 23.2).

Het huwelijk kan echter ook een middel zijn om de verblijfswetgeving te misbruiken. Om die reden keurde de Raad van de Europese Unie op 4 december 1997 een resolutie betreffende maatregelen ter bestrijding van schijnhuwelijken goed. Deze resolutie heeft niet als doel een systematische controle op alle huwelijken met onderdanen van derde landen in te stellen, maar bepaalt in haar overwegingen dat controles wel zullen plaatsvinden wanneer er gegronde vermoedens bestaan.

Met de wet van 4 mei 1999 ging ook de Belgische wetgever de strijd aan tegen de schijnhuwelijken. Het systeem van de huwelijksaankondiging werd vervangen door de huwelijksaangifte, een specifieke nietigheidsgrond voor schijnhuwelijken werd voorzien en aan de ambtenaar van de burgerlijke stand werd een wettelijke basis gegeven waarop hij een schijnhuwelijk kan weigeren te voltrekken. Deze nieuwe bepalingen werden beschreven in de omzendbrief van 17 december 1999.

In 2006 werd aan het schijnhuwelijk ook een strafbaarstelling gekoppeld. In de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd bij de wet van 12 januari 2006 een artikel 79*bis* ingevoerd dat het schijnhuwelijk en de poging tot schijnhuwelijk bestraft.

Naar aanleiding hiervan heeft het College van Procureurs-generaal een werkgroep opgericht met als doel richtlijnen te geven aan de parketten en het optreden van de verschillende actoren, te uniformiseren.

Als resultaat hiervan, heeft het College van Procureurs-generaal op 1 oktober 2009 een omzendbrief uitgegeven die een inventaris opstelt van de normen die van toepassing zijn op de problematiek van de schijnhuwelijken, de aandacht vestigt op de gevolgen van de inwerkingtreding van het nieuwe artikel 79*bis* van de wet van 15 december 1980, de rol van elke betrok-

chaque instance concernée et qui s'efforce de définir une action uniforme en vue de mieux garantir la sécurité juridique.

Parallèlement, le Collège des procureurs généraux a mis à la disposition des parquets un manuel qui doit servir de guide pratique.

Dans l'accord gouvernemental, le gouvernement a décidé, d'intensifier tant la lutte contre les mariages de complaisance que celle relative aux cohabitations légales de complaisance. L'intensification ces dernières années de la lutte contre les mariages de complaisance, a eu pour conséquence le déplacement de la problématique vers la cohabitation légale, les conditions pour faire une déclaration de cohabitation légale étant minimales alors qu'elle procure également un avantage en matière de séjour.

Conformément à l'accord de Gouvernement, la cohabitation légale de complaisance sera dès lors traitée dans la mesure du possible de la même manière que le mariage de complaisance.

La cohabitation légale de complaisance est définie, l'officier de l'état civil peut surseoir à acter la déclaration de cohabitation légale, en vue d'une enquête complémentaire et refuser d'établir l'acte de cohabitation légale lorsqu'il y a des indications qu'il s'agit d'une cohabitation légale de complaisance. En outre, faire acter une déclaration de cohabitation légale de complaisance sera pénalisé.

En ce qui concerne la lutte contre les mariages de complaisance, ce projet de loi ne vise pas à modifier fondamentalement le cadre légal existant mais bien à l'améliorer.

Une première mesure concerne le délai de l'établissement de l'acte de déclaration de mariage.

Actuellement, il n'existe pas de délai dans lequel l'officier de l'état civil doit établir l'acte de déclaration de mariage. Afin d'offrir davantage de sécurité aux futurs époux, il est prévu que l'acte soit établi dans le mois de la remise des documents. Ce délai peut être prolongé de deux mois en cas de doute sur la validité et l'authenticité des documents. Par ailleurs, il est à souligner que l'établissement ou non de l'acte de déclaration dépend uniquement de la production des documents et de leur validité et authenticité et non de l'intention des futurs époux.

ken overheid verduidelijkt en een eenvormig optreden tracht vast te leggen teneinde de rechtszekerheid beter te garanderen.

Tegelijkertijd heeft het College van Procureurs-generaal aan de parketten een draaiboek ter beschikking gesteld dat als praktische gids moet dienen.

De regering heeft in het regeerakkoord beslist om zowel de strijd tegen de schijnhuwelijken als tegen de schijn-wettelijke samenwoning op te drijven. Als gevolg van de opvoering van de strijd tegen schijnhuwelijken de laatste jaren, heeft de problematiek zich immers verplaatst naar de wettelijke samenwoning, aangezien de voorwaarden om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen minimaal zijn en ook de wettelijke samenwoning een verblijfsrechtelijk voordeel verschaft.

Overeenkomstig het regeerakkoord zal bijgevolg de schijn-wettelijke samenwoning, in de mate van het mogelijke behandeld worden zoals het schijnhuwelijk.

De schijn-wettelijke samenwoning wordt gedefinieerd, de ambtenaar van de burgerlijke stand kan de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning uitstellen met het oog op een verder onderzoek en weigeren deze melding te maken indien er aanwijzingen bestaan dat het om een schijn-wettelijke samenwoning gaat. Daarnaast wordt het doen van een verklaring van een schijn-wettelijke samenwoning strafbaar gesteld.

Wat de strijd tegen de schijnhuwelijken betreft, beoogt dit wetsontwerp geen fundamentele wijziging van het bestaande wettelijk kader maar wel een verbetering ervan.

Een eerste maatregel betreft de termijn voor het opmaken van de akte van de huwelijksaangifte.

Op dit ogenblik is er geen termijn voorzien waarbinnen de ambtenaar van de burgerlijke stand de akte van aangifte van huwelijk moet opmaken. Teneinde meer zekerheid te bieden aan de aanstaande echtgenoten wordt voorzien dat de akte moet worden opgemaakt binnen een maand na het overleggen van de documenten. Deze termijn kan verlengd worden met twee maanden indien er twijfels zijn over de geldigheid en de echtheid van de documenten. Daarnaast moet erop gewezen worden dat het al dan niet opmaken van de akte van aangifte enkel afhangt van het overleggen van de documenten en de geldigheid en echtheid ervan, en niet van de intentie van de aanstaande echtgenoten.

Une deuxième mesure consiste en la possibilité de prolonger la surséance à la célébration du mariage visée à l'article 167, alinéa 2, du Code civil afin de donner suffisamment de temps au Procureur du Roi pour procéder à une enquête et formuler son avis.

Une troisième mesure concerne les compétences des postes consulaires.

Ces postes sont habilités à délivrer des certificats de non-empêchement à mariage à des Belges qui ont besoin de ce document pour pouvoir contracter mariage à l'étranger. Ce certificat n'est délivré que si l'autorité étrangère l'exige. Il faut donc que ce document soit exigé par le droit applicable de cette autorité étrangère. Le certificat sera délivré si le requérant satisfait, selon le droit belge, aux qualités et aux conditions prescrites pour contracter mariage.

Une quatrième mesure consiste à assortir la mesure d'éloignement prise à l'encontre d'un étranger auquel le droit de séjour est retiré en raison du fait qu'il a conclu un mariage ou une cohabitation légale de complaisance, d'une interdiction d'entrée de cinq ans maximum.

Il est en effet difficilement acceptable qu'un étranger ayant perdu son droit de séjour suite à la conclusion d'un mariage de complaisance ou d'une déclaration de cohabitation légale de complaisance puisse éventuellement revenir immédiatement en Belgique sur une autre base. Pour cette raison, l'étranger qui perd son droit de séjour pour ces motifs, perd également la possibilité de pouvoir revenir sur le territoire et ce, pendant une période maximale de cinq ans.

En outre, les dispositions pénales sont adaptées.

Les dispositions pénales telles que prévues à l'actuel article 79*bis* ne sont pas de nature à dissuader de manière préventive les auteurs potentiels comme le législateur le voulut lors de l'élaboration de la loi du 12 janvier 2006. Les peines initiales reprises à l'article 79*bis* ne sont pas de nature à renforcer le caractère dissuasif d'une disposition pénale.

Dans un grand nombre de cas, il est par ailleurs constaté que d'importantes sommes d'argent sont versées pour conclure un mariage ou une cohabitation légale de complaisance.

Selon l'institut pour l'Égalité des Femmes et des Hommes, il convient d'être attentif aux cohabitations

Een tweede maatregel is de mogelijke verlenging van het uitstel van de voltrekking van het huwelijk bedoeld in artikel 167, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek teneinde de procureur des Konings voldoende tijd te geven om zijn onderzoek te voeren en zijn advies te formuleren.

Een derde maatregel heeft betrekking op de bevoegdheden van de consulaire posten.

Aan die posten wordt de bevoegdheid gegeven om attesten van geen huwelijksbeletsel af te geven aan Belgen die dit document nodig hebben om een huwelijk te kunnen afsluiten in het buitenland. Dit attest wordt enkel afgeleverd indien de buitenlandse overheid het vraagt. Het document moet dus vereist zijn door het voor deze autoriteit toepasselijk recht. Dit attest zal worden afgegeven indien de aanvrager volgens Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan.

Een vierde maatregel bestaat erin om een inreisverbod van maximum vijf jaar te koppelen aan de verwijderingsmaatregel die wordt genomen ten aanzien van een vreemdeling van wie het verblijfsrecht werd ingetrokken wegens het aangaan van een schijnhuwelijk of schijnwettelijke samenwoning.

Het is immers moeilijk te aanvaarden dat een vreemdeling die zijn verblijfsrecht heeft verloren omdat hij een schijnhuwelijk of een schijnwettelijke samenwoning heeft afgesloten, eventueel onmiddellijk naar België zou kunnen terugkeren op een andere basis. Daarom wordt de vreemdeling die zijn recht op verblijf om die redenen verliest, ook de mogelijkheid ontnomen om terug te keren op het grondgebied gedurende een maximale periode van vijf jaar.

Daarnaast worden de strafbepalingen aangepast.

De strafbepalingen zoals voorzien in het huidige artikel 79*bis* zijn niet van dien aard om preventief de potentiële daders af te schrikken zoals dit bedoeling was van de wetgever bij het opstellen van de wet van 12 januari 2006. De initiële straffen opgenomen in het artikel 79*bis* gaan voorbij aan het ontradend karakter van een strafbepaling.

In heel veel gevallen werd bovendien vastgesteld dat belangrijke geldsommen worden betaald om een schijnhuwelijk of een schijnwettelijke samenwoning aan te gaan.

Volgens het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen, is het nodig aandacht te hebben voor de

légal contractées par la force afin de prouver ultérieurement l'existence d'une relation de partenariat stable.

Par ailleurs, une recherche menée par l'Université Catholique de Louvain (U.C.L) en 2004 sur les aspirations et attentes des jeunes face au mariage en Communauté française et qui abordait tout particulièrement le thème du mariage forcé, a montré qu'il est certainement bien plus qu'un phénomène exceptionnel. Sur 1200 jeunes de Bruxelles, Liège et Charleroi âgés de 15 à 18 ans, 23 % indiquaient se sentir concernés de près ou de loin par le mariage forcé. 16 % d'entre eux disaient même en avoir eu connaissance dans leur entourage et 7 % au sein de leur famille.

Or, l'Institut pour l'Égalité des Femmes et des Hommes rappelle que les prémisses d'un mariage forcé sont susceptibles de se manifester lorsqu'une déclaration de cohabitation légale est faite entre deux personnes et qu'il importe de relever que la cohabitation légale s'assimile de plus en plus au mariage et que de plus en plus de personnes recourent à cette forme de relation de vie commune, d'où la nécessité de ne pas exclure ces situations car celles-ci peuvent également donner lieu à diverses formes de pressions tant psychologiques que physiques. Les principales victimes sont les femmes.

Il est par conséquent nécessaire de donner au juge pénal la possibilité de répondre à cette nouvelle tendance en prévoyant un choix large de peines effectives, même si les cas ne sont en apparence pas fréquents. Il faut compter ceux qui passent sous silence ou qui sont masqués sous d'autres appellations (femmes suicidaires ou dépressives...), un cas serait un cas de trop. Rien n'est plus néfaste pour un État de droit que l'impunité ou le sentiment d'impunité dans le chef d'auteurs potentiels ou des victimes.

Le renforcement des amendes suit dès lors complètement la réalité sociale d'un nombre croissant d'abus sérieux et une diversité continue dans la nature de ces abus.

Enfin, actuellement seul le juge civil peut prononcer la nullité du mariage de complaisance ou du mariage forcé. De plus, le juge civil doit souvent attendre le juge pénal lorsqu'une enquête est en cours pour l'infraction de mariage de complaisance ou de mariage forcé ("le pénal tient le civil en état").

C'est pourquoi le présent projet de loi prévoit que, lorsque le juge pénal condamne une personne pour

wettelijke samenwoningen die onder dwang worden afgesloten om daarna het bestaan van een stabiele partnerrelatie te bewijzen.

Anderzijds, is gebleken uit een studie van de Universiteit Catholique de Louvain (U.C.L) van 2004 betreffende de wensen en verwachtingen van de jongeren van de Franse Gemeenschap ten aanzien van het huwelijk, en die in het bijzonder het thema van het gedwongen huwelijk aankaartte, dat het zeker meer is dan een uitzonderlijk fenomeen. Op 1200 jongeren tussen 15 en 18 jaar uit Brussel, Luik en Charleroi, heeft 23 % aangeduid dat ze zich van dicht of van ver betrokken voelen bij de gedwongen huwelijken, 16 % van hen zeiden zelfs dat ze er kennis van hebben in hun omgeving en 7 % binnen hun familie.

Het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen herinnert eraan dat de aanwijzingen voor een gedwongen huwelijk zich ook kunnen voordoen wanneer een verklaring van wettelijke samenwoning wordt afgelegd en dat het belangrijk is op te merken dat de wettelijke samenwoning meer en meer wordt geassimileerd met een huwelijk en dat meer en meer personen naar deze vorm van samenwoning grijpen, vandaar de noodzaak deze situaties niet uit te sluiten want ze kunnen ook leiden tot verschillende vormen van zowel psychologische als fysieke druk. De voornaamste slachtoffers zijn vrouwen.

Het is bijgevolg noodzakelijk dat aan de strafrechter de mogelijkheid wordt gegeven een antwoord te geven op dit nieuwe fenomeen door een breed spectrum van effectieve straffen te voorzien, zelfs indien de gevallen oogblijkkelijk niet frequent zijn. Men moet deze die in stilte gehouden worden of deze die onder het masker van andere termen (depressieve vrouwen of met ideeën van zelfmoord) vallen, ook in rekening brengen. Elk geval is een geval teveel. Niets is zo nefast voor een rechtstaat als de straffeloosheid of het gevoel van straffeloosheid bij potentiële daders of slachtoffers.

Het verzwaren van de geldboetes volgt derhalve volledig de maatschappelijke realiteit van een stijgend aantal ernstige misbruiken en een verdere diversiteit in de aard van deze misbruiken.

Tenslotte, momenteel kan enkel de burgerlijke rechter de nietigheid van het schijnhuwelijk of gedwongen huwelijk uitspreken. Bovendien moet de burgerlijke rechter vaak wachten op de strafrechter indien er een onderzoek hangende is naar het misdrijf schijnhuwelijk of gedwongen huwelijk ("le pénal tient le civil en état").

Dit ontwerp van wet voorziet daarom, dat wanneer de strafrechter een persoon veroordeelt wegens

mariage de complaisance ou mariage forcé, il puisse en même temps prononcer l'annulation de ce mariage. Cette procédure permet d'accélérer l'annulation du mariage illicite et permet d'éviter qu'une nouvelle procédure ne doive être engagée ultérieurement. Par extension, cette disposition s'appliquera également à la cohabitation de complaisance et à la cohabitation forcée.

Cette disposition correspond à la volonté du gouvernement de mieux intégrer les procédures pénale, civile et administrative.

COMMENTAIRE DES ARTICLES

Article 1er

Cet article précise le fondement constitutionnel en matière de compétence.

CHAPITRE 1ER

Modification du Code Civil

Art. 2

Il est prévu dans l'article 63, paragraphe 2 que l'officier de l'état civil doit établir l'acte de déclaration dans le mois de la réception de tous les documents visés à l'article 64, c'est-à-dire après que le dossier soit complet.

En outre, la non-validité ou la non authenticité des documents soumis est intégrée comme motif de refus permettant à l'officier de l'état civil de refuser d'établir l'acte de déclaration de mariage.

Afin de juger de la validité et de l'authenticité des documents, la possibilité est donnée à l'officier de l'état civil, en cas de doute quant à la force probante des documents qui lui sont soumis, de surseoir à l'établissement de l'acte de déclaration pendant une période de trois mois. Il informe les parties de ce sursis .

L'examen porte sur la validité et l'authenticité (légalisation, traduction par un traducteur juré, validité de la date des documents présentés dans la mesure où la durée de validité de ceux-ci est limitée pour certains États, ...) des documents.

schijnhuwelijk of gedwongen huwelijk, hij tegelijkertijd de nietigverklaring van het huwelijk kan uitspreken. Deze procedure laat toe om de nietigverklaring van het onrechtmatig huwelijk te versnellen, en vermijdt dat een extra procedure achteraf moet worden ingezet. Bij uitbreiding zal dit ook voor de schijn-wettelijke samenwoning en de gedwongen samenwoning gelden.

Dit kadert bovendien in de betrachting van de regering om de strafrechtelijke, burgerrechtelijke en administratieve procedures beter onderling te integreren.

ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Dit artikel bepaalt de constitutionele bevoegdheidsgrondslag.

HOOFDSTUK 1

Wijziging van het Burgerlijk Wetboek

Art. 2

In artikel 63, § 2 wordt voorzien dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de akte van aangifte moet opmaken binnen een maand na ontvangst van alle documenten bedoeld in artikel 64, d.w.z. nadat het dossier volledig is.

Daarnaast wordt het niet-geldig zijn en de niet-echtheid van de documenten opgenomen als weigeringsgrond voor de ambtenaar van de burgerlijke stand om de opmaak van de akte van aangifte van huwelijk te weigeren.

Om te oordelen over de geldigheid en de authenticiteit van de documenten, wordt de ambtenaar van de burgerlijke stand de mogelijkheid gegeven om, in geval van twijfel m.b.t. de bewijskracht van de documenten die hem worden voorgelegd, de opmaak van de akte van aangifte uit te stellen gedurende een periode van drie maanden. De partijen worden door hem in kennis gesteld van dit uitstel.

Het onderzoek heeft betrekking op de geldigheid en de authenticiteit (legalisatie, vertaling door een beëdigd vertaler, geldigheid van de datum van de voorgelegde documenten in de mate dat de duur van de geldigheid ervan in bepaalde landen beperkt is, ...) van de documenten.

L'officier de l'état civil doit prendre une décision dans le délai imparti. À défaut, il est obligé d'établir l'acte de déclaration. À l'instar de l'avis du Conseil d'État, il est précisé que l'officier de l'état civil doit l'effectuer sans délai.

Une possibilité de recours contre ce refus est déjà prévue à l'article 63, § 4.

Art. 3

Le délai d'un mois, tel que prévu dans le nouvel article 63, § 4, dans lequel l'officier de l'état civil doit établir l'acte de déclaration, prend cours après réception de l'ensemble des documents visés à l'article 64, § 1er, du Code civil. Afin de pouvoir déterminer la date à laquelle ce délai prend cours, il est nécessaire de prévoir un accusé de réception, pour signifier que l'ensemble des documents a été remis. A l'article 64, § 1er, il est dès lors ajouté que lorsque les futurs époux lui remettent les documents requis, l'officier de l'état civil délivre un accusé de réception.

Art. 4

La possibilité est donnée au Procureur du Roi de prolonger la période de surséance de deux mois d'une nouvelle période de trois mois. La pratique démontre en effet que le délai de deux mois s'est souvent avéré insuffisant pour pouvoir effectuer une enquête approfondie et fournir un avis motivé.

Suite à l'avis du Conseil d'État, une précision s'impose. L'allongement des délais ne pourra pas être dommageable pour l'étranger qui a obtenu un visa court séjour en vue d'un mariage étant donné que la décision de délivrer ou non ce type de visa n'est prise qu'après avoir obtenu l'avis du parquet.

Par ailleurs, la circulaire du 13 septembre 2005 relative à l'échange d'information entre les officiers de l'état civil, en collaboration avec l'Office des étrangers, à l'occasion d'une déclaration de mariage concernant un étranger, prévoit la suspension de l'exécution de l'ordre de quitter le territoire qui a été ou est délivré à un étranger en séjour illégal, et ce jusqu'au lendemain du jour de la célébration du mariage, jusqu'au jour de la décision de refus de célébration du mariage par l'officier de l'état civil ou jusqu'à l'expiration du délai, fixé dans l'article 165, § 3, du Code civil.

De ambtenaar van de burgerlijke stand moet een beslissing nemen binnen de voorziene termijn, zoniet is hij verplicht de akte van aangifte op te maken bij het verstrijken van de termijn. In navolging van het advies van de Raad van State wordt gepreciseerd dat de ambtenaar van de burgerlijke stand dit onverwijld dient te doen.

Een beroepsmogelijkheid tegen die weigering is reeds voorzien in artikel 63, § 4.

Art. 3

De termijn van een maand, zoals bedoeld in het nieuwe artikel 63, § 4, waarbinnen de ambtenaar van de burgerlijke stand de akte van aangifte moet opmaken, begint te lopen na ontvangst van alle documenten bedoeld in artikel 64, § 1 van het Burgerlijk Wetboek. Om het beginpunt van die termijn te kunnen vastleggen is het nodig dat er een ontvangstbewijs wordt afgeleverd om te kennen te geven dat het geheel van de documenten werd voorgelegd. In artikel 64, § 1 wordt daarom toegevoegd dat de ambtenaar van de burgerlijke stand een ontvangstbewijs aflevert wanneer de aanstaande echtgenoten hem de nodige documenten voorleggen.

Art. 4

Aan de procureur des Konings wordt de mogelijkheid gegeven om de periode van uitstel van twee maanden, te verlengen met een periode van drie maanden. De praktijk toont immers aan dat de termijn van twee maanden vaak onvoldoende is om een degelijk onderzoek te kunnen voeren en een onderbouwd advies te geven.

Ingevolge het advies van de Raad van State is een verduidelijking nodig. De verlenging van de termijn kan geen nadeel berokkenen aan de vreemdeling die een visum kort verblijf heeft verkregen met het oog op een huwelijk aangezien de beslissing om al dan niet dit type visum af te leveren maar genomen wordt na het advies van het parket te hebben bekomen.

Bovendien voorziet de omzendbrief van 13 september 2005 betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is, de schorsing van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd of wordt afgeleverd aan een illegaal verblijvende vreemdeling en dit tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking, tot de van de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of nog tot het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek.

Comme à l'article 2, il est précisé que, s'il n'a pas pris de décision définitive dans le délai prévu, l'officier de l'état civil doit célébrer le mariage sans délai.

Dans le cadre de l'intégration des procédures et de la circulation de l'information, l'officier de l'état civil doit aussi transmettre sa décision de refus à l'Office des étrangers.

Art. 5

Cet article s'inscrit également dans le cadre de l'intégration des procédures et de la circulation de l'information. Afin de pouvoir prévoir que le jugement ou l'arrêt qui annule le mariage sur base d'un mariage de complaisance, soit transmis à l'Office des étrangers, comme c'est aussi prévu par les articles 13 et 21, un nouvel article 193ter est introduit dans le chapitre IV du Code civil, qui règle la publicité de la décision judiciaire dans les registres de l'état civil et la communication à l'Office des étrangers.

Art. 6

Les articles 6 à 9 introduisent pour la cohabitation légale de complaisance et la cohabitation légale forcée des règles comparables à celles en vigueur pour le mariage de complaisance et le mariage forcé, basée sur les articles 146bis, 146ter et 167 du Code civil

L'article 6 contient la définition de cohabitation légale de complaisance. Il est établi qu'il n'y pas de cohabitation légale lorsque, bien que la volonté des parties de cohabiter légalement ait été exprimée, il ressort d'un ensemble de circonstances que l'intention de l'une au moins des parties vise uniquement l'obtention d'un avantage en matière de séjour, lié au statut de cohabitant légal.

Comme l'a indiqué le Conseil d'État, la disposition à insérer dans le Code civil doit être formulée de manière à ne pas aboutir à créer une nouvelle condition de validité de la déclaration de cohabitation légale qui ne serait applicable qu'à une partie seulement des personnes concernées. Le Conseil d'État estime que, pour atteindre cet objectif, une disposition peut être insérée qui paraphrase quelque peu l'article 146bis du Code civil. La définition proposée par le Conseil d'État a donc été reprise.

Ook hier wordt, zoals in artikel 2, gepreciseerd dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, indien hij geen beslissing heeft genomen binnen de gestelde termijn, het huwelijk onverwijld moet voltrekken.

In het kader van de integratie van de procedures en de informatiedoorstroming, dient de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn weigeringsbeslissing ook over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Art. 5

Ook dit artikel kadert in de integratie van de procedures en de informatiedoorstroming. Teneinde te kunnen voorzien dat het vonnis of arrest dat het huwelijk nietig verklaart op grond van een schijnhuwelijk overgemaakt wordt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals dit ook voorzien wordt door de artikelen 13 en 21, wordt in hoofdstuk IV van het Burgerlijk Wetboek, een nieuw artikel 193ter ingevoerd dat de bekendmaking van de rechterlijke beslissing in de registers van de burgerlijke stand en de kennisgeving aan de Dienst Vreemdelingenzaken regelt.

Art. 6

De artikelen 6 tot 9 voeren voor de schijn-wettelijke samenwoning en de gedwongen wettelijke samenwoning een gelijkaardige regeling als voor de schijnhuwelijken en gedwongen huwelijken in, gebaseerd op de artikelen 146bis, 146ter en 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 6 bevat de definitie van schijn-wettelijke samenwoning. Er wordt bepaald dat er geen wettelijke samenwoning is, wanneer ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van beide partijen enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van wettelijk samenwonende.

Zoals de Raad van State aangeeft, moet de bepaling die in het Burgerlijk Wetboek wordt ingevoegd, geformuleerd worden op een wijze die er niet toe leidt dat een nieuwe geldigheidsvoorwaarde voor de verklaring van de wettelijke samenwoning wordt ingevoerd die enkel toepasselijk is op een deel van de betrokken personen. De Raad van State is van mening dat, om dit te bereiken, een bepaling kan ingevoerd worden die artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek enigszins paraphraseert. De door de Raad van State voorgestelde definitie werd dan ook overgenomen.

Art. 7

Le Conseil d'État indique que, si l'intention consiste à permettre au juge civil d'annuler la cohabitation légale dans des conditions analogues à celles qui lui permettent d'annuler le mariage, il est indiqué d'attribuer à ce juge la compétence de pouvoir connaître des demandes d'annulation de déclarations de cohabitation légale faite sous la violence ou la menace. Ceci constituerait un parallèle avec l'article 391septies en projet du Code pénal qui pénalise la cohabitation légale forcée.

Un nouvel article 1476ter qui contient une définition de la cohabitation légale forcée analogue à la définition du mariage forcée est par conséquent inséré.

Art. 8

Dans cet article les mêmes possibilités sont données à l'officier de l'état civil de surseoir et, le cas échéant, de refuser d'acter une déclaration de cohabitation légale, au même titre qu'un mariage de complaisance, avec la même possibilité d'enquête pour le parquet et les mêmes voies de recours pour les parties.

Art. 9

Enfin, l'annulation de la déclaration de cohabitation légale pourra être demandée sur base d'une cohabitation légale de complaisance et d'une cohabitation légale forcée. La décision judiciaire définitive ne doit pas être transcrite dans les registres de l'état civil comme pour le mariage, mais doit être inscrite dans le registre de la population.

Par analogie aux articles 201 et 202 du Code civil, la déclaration de cohabitation légale ainsi annulée, continue à produire ses effets en faveur du cohabitant légal de bonne foi et des enfants.

CHAPITRE 3

Modifications du Code Pénal

Art. 10

Modification du titre.

Art. 7

De Raad van State geeft aan dat, indien het de bedoeling is om de burgerlijke rechter toe te laten de wettelijke samenwoning nietig te verklaren in dezelfde gevallen als het huwelijk, het aangewezen is om deze rechter de bevoegdheid te geven over vorderingen tot nietigverklaring van verklaringen van wettelijke samenwoning die werd aangegaan onder bedreigingen of geweld. Dit zou ook een parallellisme creëren met het voorgestelde artikel 391septies van het Strafwetboek dat de gedwongen wettelijke samenwoning strafbaar stelt.

Een nieuw artikel 1476ter dat een definitie van gedwongen wettelijke samenwoning bevat die analoog is met de definitie van gedwongen huwelijk, wordt bijgevolg ingevoegd.

Art. 8

In dit artikel worden aan de ambtenaar van de burgerlijke stand dezelfde mogelijkheden gegeven om zoals bij een huwelijk, het opmaken van een verklaring van wettelijke samenwoning uit te stellen en in voorkomend geval, te weigeren met dezelfde onderzoeksmogelijkheid voor het parket en dezelfde beroeps-mogelijkheden voor de partijen.

Art. 9

Tenslotte zal ook de nietigheid van de verklaring van wettelijke samenwoning kunnen worden gevorderd op grond van schijn-wettelijke samenwoning en gedwongen wettelijke samenwoning. De definitieve gerechtelijke beslissing, zal niet in de registers van de burgerlijke stand moeten worden overgeschreven zoals bij het huwelijk, maar wel vermeld moeten worden in het bevolkingsregister.

Naar analogie van de artikelen 201 en 202 van het Burgerlijk Wetboek, zal de aldus nietig verklaarde verklaring van wettelijke samenwoning gevolgen blijven hebben voor de wettelijke samenwonende te goeder trouw en de kinderen.

HOOFDSTUK 2

Wijzigingen van het Strafwetboek

Art. 10

Wijziging van de titel.

Art. 11

Les peines d'emprisonnement et les amendes pour le mariage forcé et la tentative sont augmentées respectivement d'un mois à deux ans ou cent à cinq cent euros" à "trois mois à cinq ans et deux cent cinquante euros à cinq mille euros" et de "quinze jours à un an ou cinquante à deux cent cinquante euros" à "deux mois à trois ans et cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros".

Ces peines correspondent à celles prévues à l'article 19. Il est renvoyé à l'exposé de cet article.

Art. 12

La cohabitation forcée est punissable et susceptible des mêmes peines d'emprisonnement et d'amendes que celles prévues pour le mariage forcé.

Art. 13

Dans un article 391*octies* nouveau est prévu que le juge pénal qui prononce une condamnation pour mariage forcé ou cohabitation légale forcée ou qui a constaté la culpabilité pour ces infractions, peut prononcer dans le même temps la nullité du mariage ou de la déclaration de cohabitation légale.

Dans son avis, le Conseil d'État a indiqué qu'en utilisant le terme "condamnation", l'annulation ne peut pas être prononcé dans l'hypothèse où un juge pénal accorderait une suspension du prononcé. Pour cette raison, cette disposition prévoit également que le juge peut annuler le mariage ou la cohabitation légale s'il a constaté la culpabilité.

Une décision judiciaire qui se prononce sur une infraction pénale et qui dans le même temps met un frein à une situation juridique frauduleuse, décharge l'appareil judiciaire et renforce la sécurité juridique.

Les condamnations que le juge prononce sur la base de l'incrimination relative au mariage forcé ou à la cohabitation légale forcée concernent l'époux, le cohabitant légal ou toute autre personne qui a exercé les violences ou les menaces destinées à contraindre quelqu'un à se marier ou à souscrire à une cohabitation légale. Ce qui signifie que les époux ou les cohabitants légaux ne sont pas toujours présents à l'instance dès lors que les poursuites pénales en matière de mariage forcé ou de cohabitation légale forcée ne sont dirigées que contre un seul des partenaires ou contre un tiers.

Art. 11

De gevangenisstraffen en boetes voor het gedwongen huwelijk en de poging worden verhoogd, respectievelijk van "een maand tot twee jaar of honderd euro tot vijfhonderd euro" naar "drie maand tot vijf jaar en tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro" en van "vijftien dagen tot een jaar of vijftig euro tot tweehonderd vijftig euro" naar "twee maand tot drie jaar en honderdvijfentwintig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro".

Deze straffen komen overeen met deze die worden voorzien in artikel 19. Er wordt verwezen naar de toelichting bij dit artikel.

Art. 12

De gedwongen wettelijke samenwoning wordt strafbaar gesteld en dezelfde gevangenisstraffen en boetes worden voorzien als bij het gedwongen huwelijk.

Art. 13

In een nieuw artikel 391*octies* wordt voorzien dat de strafrechter die een veroordeling wegens een gedwongen huwelijk of een gedwongen wettelijke samenwoning uitspreekt of die de schuld aan deze inbreuken heeft vastgesteld, ook het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning, kan nietigverklaren.

De Raad van State wees er in haar advies op dat door het gebruik van de term "veroordeling", de nietigverklaring niet kan worden uitgesproken in het geval de strafrechter opschorting van de uitspraak van de veroordeling toestaat. Om die reden wordt specifiek bepaald dat dit ook kan indien de rechter de schuld heeft vastgesteld.

Een rechterlijke uitspraak die zowel de strafrechtelijke inbreuken behandelt, alsmede een einde stelt aan een frauduleuze rechtstoestand, ontlast het gerechtelijk apparaat en komt de rechtszekerheid ten goede.

De veroordelingen die de rechter uitspreekt op grond van de beschuldiging van gedwongen huwelijk of gedwongen wettelijke samenwoning betreffen de echtgenoot, de wettelijk samenwonende of elke andere die geweld of bedreigingen heeft gebruikt om iemand te dwingen een huwelijk of wettelijke samenwoning aan te gaan. Dit betekent dat de echtgenoten of wettelijk samenwonenden niet altijd partij in het geding zijn daar de strafrechtelijke vervolgingen op het gebied van gedwongen huwelijk en gedwongen wettelijke samenwoning enkel gericht zijn tegen een van de partners of tegen een derde.

Or, l'annulation du mariage ou de la déclaration de cohabitation légale ne peut intervenir que si les deux époux ou les deux cohabitants sont présents à l'instance. En effet, les actions en matière d'état des personnes sont indivisibles en droit civil. Les époux ou les cohabitants doivent avoir chacun la possibilité de s'exprimer sur la demande d'annulation afin que les droits de la défense soient respectés.

C'est la raison pour laquelle cette disposition précise que le jugement qui prononce une condamnation sur la base des articles 391*sexies* et 391*septies* du Code pénal ainsi que la nullité du mariage ou de la cohabitation légale est opposable aux époux ou aux cohabitants s'ils ont été présents ou appelés à l'instance. L'époux ou le cohabitant qui n'est pas visé par les poursuites peut s'être constitué partie civile. En revanche, l'époux ou le cohabitant qui n'est pas présent à l'instance peut y être appelé par le ministère public afin de pouvoir se défendre contre la mesure d'annulation du mariage ou de la cohabitation légale.

Dans son avis, le Conseil d'État suggère de clarifier le statut procédural des personnes appelées en intervention forcée. Le Conseil d'État considère que la qualité de partie à la procédure doit leur être conférée dès le début de la procédure pénale de manière à ce que les droits de la défense de ces parties soient respectés. Elles doivent en effet pouvoir contester le bien-fondé de la mesure d'annulation du mariage ou de la cohabitation légale envisagée.

En réponse à cet avis, l'article 391*octies* stipule que l'intervention confère aux époux et aux cohabitants la qualité de partie à la cause. Ils n'ont plus le statut de tiers et sont donc soumis à l'autorité de chose jugée. Il est également précisé que ces parties peuvent interjeter appel quant aux dispositions qui les concernent à savoir l'annulation du mariage ou de la cohabitation légale.

L'intervention forcée est admise sur la base du principe essentiel des droits de la défense dès lors que la juridiction répressive peut être amenée à prendre une mesure civile d'annulation d'un mariage ou d'une déclaration de cohabitation légale. L'intervention forcée doit donc être formée à un stade de la procédure où les droits de ces parties sont encore entiers. Le texte légal précise donc qu'elle est formée dès le début de l'instance de sorte que ces parties puissent faire valoir

De vernietiging van het huwelijk of van de verklaring van wettelijke samenwoning kan pas gebeuren als beide echtgenoten of beide wettelijk samenwonenden partij in het geding zijn. De vorderingen inzake de staat van de persoon zijn immers ondeelbaar in het burgerlijk recht. Elk van de echtgenoten of wettelijk samenwonenden moet de mogelijkheid krijgen om zich uit te spreken over de vordering tot nietigverklaring opdat zijn rechten van verdediging gerespecteerd zou zijn.

Daarom preciseert deze bepaling dat het vonnis dat een veroordeling op grond van de artikelen 391*sexies* en 391*septies* van het Strafwetboek net zoals de nietigverklaring van het huwelijk of de wettelijke samenwoning maar aan de echtgenoten of wettelijk samenwonenden kunnen tegengeworpen worden indien zij partij in het geding zijn geweest. De echtgenoot of wettelijk samenwonende die niet vervolgd wordt, kan zich burgerlijke partij gesteld hebben. De echtgenoot of wettelijke samenwonende die geen partij is in het geding kan daarentegen in gedwongen tussenkomst worden geroepen door het openbaar ministerie om zich te kunnen verdedigen tegen de vernietiging van het huwelijk of van de wettelijke samenwoning.

In haar advies stelt de Raad van State voor het procedurele statuut van de in het geding geroepen partijen te verduidelijken. De Raad van State is van mening dat de hoedanigheid van procespartij hen moet worden toegekend vanaf het begin van de strafrechtelijke procedure zodat de rechten van verdediging van deze partijen gerespecteerd worden. Zij moeten immers de gegrondheid van de maatregel van nietigverklaring van het beoogde huwelijk of wettelijke samenwoning kunnen betwisten.

Als antwoord op dit advies, bepaalt artikel 391*octies* dat de tussenkomst de echtgenoten en wettelijk samenwonenden de hoedanigheid van partij in het geding toekent. Ze hebben niet meer het statuut van derden en zijn dus onderworpen aan het gezag van gewijsde. Er wordt ook verduidelijkt dat deze partijen beroep kunnen instellen tegen de beschikkingen die hen aanbelangen, te weten de nietigverklaring van het huwelijk of van de wettelijke samenwoning.

De gedwongen tussenkomst wordt aanvaard op grond van het fundamentele principe van de rechten van verdediging daar de strafrechter nu een burgerlijke maatregel van nietigverklaring of van een huwelijk of een wettelijke samenwoning kan nemen. De gedwongen tussenkomst moet worden ingesteld in een fase van de procedure waar de rechten van deze partijen nog volledig zijn. De wettekst verduidelijkt bijgevolg dat de tussenkomst moet worden ingesteld vanaf het begin van

leurs droits sur la mesure d'annulation du mariage et de la cohabitation légale.

Au titre de mesure pratique en ce qui concerne la notification à l'officier de l'état civil compétent, il est prévu par analogie avec l'article 333 C.civ. et les articles 1303 et 1385*quaterdecies* C.jud. relatif au divorce que lorsque la nullité du mariage a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait contenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est adressé par le greffier à l'officier de l'état civil du lieu où le mariage a été célébré ou, lorsque le mariage n'a pas été célébré en Belgique, à l'officier de l'état civil de Bruxelles. De cette manière, l'officier de l'état civil compétent peut actualiser ses registres et garantir la publicité à l'égard de tiers.

Etant donné qu'une annulation définitive d'un mariage ou d'une cohabitation légale a une influence directe sur la situation de séjour d'un étranger, il est également nécessaire que l'Office des étrangers soit informé d'une décision passée en force de chose jugée. Ainsi, l'Office des Etrangers peut réévaluer la situation de séjour, en pleine connaissance de cause.

CHAPITRE 3

Modification du Code Judiciaire

Art. 14

Afin de donner au juge pénal la compétence de se prononcer sur la nullité du mariage ou de la cohabitation légale de complaisance, une modification de l'article 569 du Code judiciaire qui attribue la compétence concernant les demandes relatives à l'état des personnes au tribunal de première instance est prévue.

Art. 15

Comme en matière de mariage, les recours contre le refus de l'officier de l'état civil d'accepter la déclaration de cohabitation légale sur base de cohabitation légale de complaisance, seront soumis au président du tribunal de première instance siégeant comme en référé.

het geding zodat de partijen hun rechten met betrekking tot de nietigverklaring van het huwelijk en de wettelijke samenwoning kunnen doen gelden.

Bij wijze van praktische regeling inzake de kennisgeving aan de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand wordt, naar analogie van artikel 333 BW en van de artikelen 1303 en 1385*quaterdecies* Ger.W., voorzien dat wanneer de nietigverklaring van het huwelijk is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, de griffier een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of arrest stuurt aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar het huwelijk voltrokken is of, wanneer het huwelijk niet in België voltrokken is, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel. De bevoegde ambtenaar kan op die manier zijn registers actualiseren en de publiciteit van de beslissing tegenover derden garanderen.

Gezien een definitieve nietigverklaring van een huwelijk of van wettelijke samenwoning een rechtstreekse invloed heeft op de verblijfsituatie van een vreemdeling, is het noodzakelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens in kennis wordt gesteld van een uitspraak in kracht van gewijsde. Deze dienst kan navenant de verblijfssituatie, met kennis van de nieuwe feiten, herevalueren.

HOOFDSTUK 3

Wijziging van het Gerechtelijk Wetboek

Art. 14

Teneinde de strafrechter de bevoegdheid te geven om de nietigverklaring van het huwelijk of wettelijke samenwoning uit te spreken, is een wijziging voorzien van artikel 569 van het Gerechtelijk Wetboek dat de rechtbank van eerste aanleg de bevoegdheid geeft over de vorderingen betreffende de staat van personen.

Art. 15

Zoals op het gebied van huwelijk, worden de beroepen tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de verklaring van wettelijke samenwoning op grond van schijn-wettelijke samenwoning, voorgelegd aan de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, zetelend zoals in kortgeding.

CHAPITRE 4

Modification de la loi du 31 décembre 1851 sur les consulats et la juridiction consulaire

Art. 16

Certaines autorités étrangères demandent un certificat de non-empêchement à mariage aux Belges qui souhaitent se marier à l'étranger. Il doit ressortir de ce certificat qu'aucune objection légale n'existe selon le droit belge pour contracter mariage. Les postes consulaires de carrière délivrent ce certificat sur la base d'une circulaire du 12 mai 2009 du ministre des Affaires étrangères.

Cet article vise à donner une base légale à la délivrance du certificat de non-empêchement à mariage.

Le poste consulaire de carrière ne délivrera ce certificat que si l'autorité étrangère le demande. Il faut donc que ce document soit exigé par le droit étranger applicable par cette autorité.

Le poste consulaire de carrière délivrera le certificat s'il ressort de l'enquête que le requérant satisfait, selon le droit belge, aux qualités et conditions prescrites pour pouvoir contracter mariage. Ces qualités et conditions figurent aux articles 144 à 164 du Code civil. Cela signifie qu'il doit également être satisfait à l'article 146*bis* et que le certificat ne peut être délivré si le mariage projeté est un mariage de complaisance dans le chef d'une des parties.

Le poste consulaire de carrière peut décider de délivrer le certificat mais ne peut lui-même en refuser la délivrance. S'il n'est pas satisfait aux qualités et conditions pour pouvoir contracter mariage ou si le poste consulaire de carrière émet des doutes sérieux quant à la question de savoir si le requérant répond aux qualités et conditions, il communique la demande au procureur du Roi. Le procureur du Roi peut ensuite s'opposer à la délivrance du certificat dans les trois mois. Ce délai peut également être prolongé de deux mois.

Le requérant domicilié à l'étranger doit élire domicile en Belgique afin de faciliter l'envoi des notifications.

Le tribunal de première instance peut suspendre l'opposition à la demande de la personne qui demande le certificat.

HOOFDSTUK 4

Wijziging van de wet van 31 december 1851 betreffende de consulaten en de consulaire rechtsmacht

Art. 16

Aan Belgen die in het buitenland wensen te huwen, wordt door sommige buitenlandse overheden een attest van geen huwelijksbeletsel gevraagd. Uit dit attest moet blijken dat er naar Belgisch recht geen wettelijk beletsel bestaat om in het huwelijk te treden. De consulaire beroepsposten leveren dit attest af op basis van een omzendbrief van 12 mei 2009 van de minister van Buitenlandse Zaken.

Dit artikel heeft als doel een wettelijke basis te geven voor de aflevering van het attest van geen huwelijksbeletsel.

De consulaire beroepspost zal dit attest slechts afleveren indien de buitenlandse overheid het vraagt. Het document moet dus vereist zijn door het voor deze autoriteit toepasselijk buitenlands recht.

De consulaire beroepspost zal het attest afleveren indien na onderzoek blijkt dat de aanvrager volgens Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan. Deze hoedanigheden en voorwaarden liggen vervat in de artikelen 144 tot 164 van het Burgerlijk Wetboek. Dit betekent dat ook moet voldaan zijn aan artikel 146*bis* en dat het attest niet kan worden uitgereikt indien het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk is in hoofde van een van de partijen.

De consulaire beroepspost kan beslissen om het attest af te leveren maar kan niet zelf weigeren het af te geven. Indien niet wordt voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk af te sluiten of indien de consulaire beroepspost ernstige twijfels heeft over het voldoen aan de hoedanigheden en voorwaarden door de aanvrager, zal hij de aanvraag overmaken aan de procureur des Konings. Deze kan zich vervolgens binnen de drie maanden verzetten tegen de uitreiking van het attest. Ook deze termijn kan verlengd worden met twee maanden.

De in het buitenland wonende verzoeker moet woonplaats kiezen in België om de betekeningen te vergemakkelijken.

Opheffing van het verzet is mogelijk door de rechtbank van eerste aanleg op vraag van de aanvrager van attest.

Le procureur du Roi informe les parties intéressées, le poste consulaire de carrière, l'Office des étrangers et l'officier de l'état civil.

CHAPITRE 5

Modifications de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

Art. 17

Lorsqu'un certificat de non-empêchement à mariage a été délivré, l'Office des étrangers ne peut procéder à une nouvelle enquête à l'occasion de l'examen d'une demande de visa de regroupement familial fondée sur le mariage célébré suite à la délivrance de ce certificat, à moins qu'il n'existe des éléments nouveaux.

Art. 18

L'article 146*bis* du Code civil et le nouvel article 1476*bis* définissent respectivement le mariage de complaisance et la cohabitation légale de complaisance.

Lorsqu'un étranger a conclu un mariage ou une cohabitation légale de complaisance lui ayant permis d'être admis au séjour dans le Royaume ou d'y maintenir ce droit, la décision d'éloignement qui lui sera notifiée pourra être assortie d'une interdiction d'entrée de maximum cinq ans.

Etant donné que le mariage, le partenariat (cohabitation légale) ou l'adoption de complaisance sont une forme particulière de fraude, il est logique que le délai de l'interdiction d'entrée soit identique à celui prévu à l'article 74/11, § 1er, alinéa 3 et plus élevé que dans les cas repris à l'article 74/11, § 1er, al 2 où aucune fraude n'a été commise.

L'article 74/11 est donc complété afin de prévoir qu'en présence d'un mariage, d'un partenariat ou d'une adoption de complaisance, la décision d'éloignement peut-être assortie d'une interdiction d'entrée. Toutefois, ledit mariage ou partenariat de complaisance, ainsi que l'adoption de complaisance prononcée en Belgique, doivent être établis par une décision judiciaire coulée en force de chose jugée. En ce qui concerne une adoption prononcée à l'étranger, il s'agira en principe d'une décision judiciaire confirmant le refus sur recours contre la décision de l'autorité centrale fédérale.

De procureur des Konings brengt het verzet ter kennis van de belanghebbende partijen, de consulaire beroeps-post, de Dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand.

HOOFDSTUK 5

Wijzigingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Art. 17

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, kan de Dienst Vreemdelingenzaken, naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag voor een visum gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet overgaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er nieuwe elementen zijn.

Art. 18

Artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek en het nieuw artikel 1476*bis* definiëren respectievelijk het schijnhuwelijk en de schijn-wettelijke samenwoning.

Wanneer een vreemdeling een schijnhuwelijk of een schijn-wettelijke samenwoning heeft gesloten dat hem heeft toegestaan toegelaten te worden tot het verblijf in het Rijk of dit recht te behouden, zal de beslissing tot verwijdering die hem betekend zal worden, gepaard gaan met een inreisverbod van maximum vijf jaar.

Aangezien het schijnhuwelijk, het schijnpartnerschap (wettelijke samenwoning) of de schijnadoptie een bijzondere vorm van fraude zijn, is het logisch dat de duur van het inreisverbod gelijk is aan deze voorzien in artikel 74/11, § 1, derde lid en hoger is dan de gevallen bedoeld in artikel 74/11, § 1, tweede lid waar geen enkele fraude werd gepleegd.

Artikel 74/11 wordt bijgevolg aangevuld teneinde te voorzien dat ingeval van een schijnhuwelijk, schijnpartnerschap of schijnadoptie, de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod. Het schijnhuwelijk, schijnpartnerschap of de schijnadoptie uitgesproken in België, moet evenwel zijn vastgesteld bij gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan. Wat een in het buitenland uitgesproken adoptie betreft, zal het in principe gaan om een gerechtelijke beslissing gewezen in beroep tegen de beslissing van de federale centrale autoriteit en die de weigering bevestigt.

Rappelons ici que l'article 74/11 est le fruit de la transposition de l'article 11 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil, du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier qui permet aux États membres d'assortir leur décision de retour d'une interdiction d'entrée tout en imposant de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité.

Art. 19

L'article 79*bis*, inséré par la loi du 12 janvier 2006 en modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, constitue la base pour le montant de la peine dans le cas d'une poursuite pénale dans le cadre d'un mariage de complaisance, comme défini à l'article 146*bis* du Code civil.

Les peines d'emprisonnement et les amendes dans cet article sont augmentées, pour les raisons indiquées dans l'exposé général.

Les amendes plus élevées sont avant tout utiles pour sanctionner l'époux qui a permis l'obtention d'un avantage en matière de séjour et qui a sciemment participé au mariage de complaisance. Les amendes ne sont pas de nature à dissuader l'époux qui obtient l'avantage en matière de séjour, étant donné que la plupart du temps ces personnes ne disposant pas de ressources suffisantes. Pour ces dernières, seule une peine d'emprisonnement importante aura un effet dissuasif.

La conclusion d'un mariage de complaisance est en ce qui concerne le taux de peine, une infraction qui appartient à la même catégorie d'infractions que celles par exemple de faux en écriture ou de bigamie. Ces faits sont susceptibles d'une peine de réclusion de 5 à 10 ans.

En France, le fait de contracter un mariage aux seules fins d'obtenir, ou de faire obtenir, un titre de séjour, ou aux seules fins d'acquérir, ou de faire acquérir, la nationalité française est puni d'un emprisonnement de 5 ans et de 15 000 euros d'amende.

Afin d'éviter de devoir correctionnaliser systématiquement et de permettre une gradation suivant la présence des circonstances aggravantes, les peines suivantes sont prévues:

Brengen we in herinnering dat artikel 74/11 het resultaat is van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat de lidstaten toestaat hun beslissing tot verwijdering gepaard te laten gaan met een inreisverbod maar dat evenwel ook oplegt om over te gaan tot een individueel onderzoek (overweging 6) en om rekening te houden met "alle relevante omstandigheden van het individuele geval" en om het evenredigheidsbeginsel te respecteren.

Art. 19

Artikel 79*bis* ingevoerd door de wet van 12 januari 2006 en dit tot aanpassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vormt de grondslag voor de strafmaat bij strafrechtelijke vervolging in het kader van een schijnhuwelijk, zoals omschreven in artikel 146*bis* B.W.

De gevangenisstraffen en boetes in dit artikel worden, om de redenen in de algemene toelichting aangegeven, verhoogd.

De hogere geldboetes zijn voornamelijk zinvol om de echtgenoot te straffen die het verblijfsrechtelijk voordeel verschaft en die welbewust aan het schijnhuwelijk meewerkt. De geldboetes zijn niet van aard om de echtgenoot die het verblijfsrechtelijk voordeel bekomt af te schrikken, daar deze personen in de meeste gevallen niet beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Voor deze laatsten heeft enkel een aanzienlijke gevangenisstraf een voldoende ontradend effect.

Het afsluiten van een schijnhuwelijk is qua graad van strafwaardigheid een misdrijf die behoort tot dezelfde categorie van misdrijven zoals, bijvoorbeeld, valsheid in geschrifte of bigamie. Op deze feiten staat opsluiting van 5 tot 10 jaar.

In Frankrijk wordt het feit van het aangaan van een huwelijk met als enig doel om een verblijfstitel of de Franse nationaliteit te bekomen of te doen bekomen, bestraft met een gevangenisstraf van 5 jaar en een boete van 15 000 euro.

Om evenwel niet systematisch te moeten correctionaliseren en een gradatie toe te laten naargelang de aanwezigheid van verzwarende omstandigheden wordt volgende strafmaat gehanteerd:

— mariage de complaisance: emprisonnement d'un mois à 3 ans et une amende de 50 à 500 euros;

— mariage de complaisance avec somme d'argent: emprisonnement de 2 mois à 4 ans et une amende de 100 à 2 500 euros;

— mariage de complaisance avec violences: emprisonnement de 3 mois à 5 ans et une amende de 250 à 5 000 euros;

— tentative de mariage de complaisance: emprisonnement de 15 jours à 1 an et une amende de 26 à 250 euros;

— tentative de mariage de complaisance avec somme d'argent: emprisonnement d'un mois à 2 ans et une amende de 50 à 1 250 euros;

— tentative de mariage de complaisance avec violences: emprisonnement de 2 mois à 3 ans et une amende de 125 à 2 500 euros.

Art. 20

La cohabitation légale de complaisance est punissable et pourvue des mêmes peines d'emprisonnement et amendes que celles prévues pour le mariage de complaisance.

Cet article détermine la sanction de l'infraction à l'article 1476*bis* du Code civil. La disposition pénale suit la logique de l'article 79*bis* de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Art. 21

Dans un article 79*quater* nouveau, il est prévu que le juge pénal qui prononce une condamnation pour mariage de complaisance ou cohabitation légale de complaisance ou qui constate la culpabilité à ces infractions, peut en même temps prononcer la nullité du mariage ou de la cohabitation légale.

Il s'agit d'une disposition analogue à l'article 13. Il est par conséquent fait référence au commentaire de cet article. Contrairement au nouvel article 391*octies* du Code pénal, il est indiqué que le ministère public peut appeler en intervention forcée "l'époux" ou "le cohabitant légal" qui n'est pas présent à l'instance.

— schijnhuwelijk: gevangenisstraf van 1 maand tot 3 jaar en geldboete van 50 tot 500 euro;

— schijnhuwelijk met geldsom: gevangenisstraf van 2 maand tot 4 jaar en geldboete van 100 tot 2 500 euro;

— schijnhuwelijk met geweld: gevangenisstraf van 3 maand tot 5 jaar en geldboete van 250 tot 5 000 euro;

— poging tot schijnhuwelijk: gevangenisstraf van 15 dagen tot 1 jaar en geldboete van 26 tot 250 euro;

— poging tot schijnhuwelijk met geldsom: gevangenisstraf van 1 maand tot 2 jaar en geldboete van 50 tot 1 250 euro;

— poging tot schijnhuwelijk met geweld: gevangenisstraf van 2 maand tot 3 jaar en geldboete van 125 tot 2 500 euro.

Art. 20

De schijn-wettelijke samenwoning wordt strafbaar gesteld en dezelfde gevangenisstraffen en boetes worden voorzien als bij het schijnhuwelijk.

Dit artikel voorziet de bestraffing van de inbreuk tegen het artikel 1476*bis* van het Burgerlijk Wetboek. De strafbepaling volgt de logica zoals voorzien in het artikel 79 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Art. 21

In een nieuw artikel 79*quater* wordt voorzien dat de strafrechter die een veroordeling m.b.t. een schijnhuwelijk of een schijn-wettelijke samenwoning uitspreekt of die de schuld aan deze inbreuken heeft vastgesteld, tegelijkertijd het huwelijk of de wettelijke samenwoning kan nietigverklaren.

Het betreft een bepaling die analoog is aan artikel 13. Er kan dan ook verwezen worden naar de toelichting bij dat artikel. In tegenstelling tot het nieuwe artikel 391*octies* van het Strafwetboek, wordt er op gewezen dat het openbaar ministerie "de echtgenoot" of "de wettelijk samenwonende" die geen partij in het geding is, in gedwongen tussenkomst kan roepen.

En effet, le mariage forcé et la cohabitation légale forcée peuvent être poursuivis dans le chef d'une personne qui n'est pas un des époux ou l'un des cohabitants. Il n'en va pas de même pour le mariage de complaisance ou la cohabitation légale de complaisance qui ne peuvent avoir lieu que si au moins 'un des époux ou des cohabitants légaux a l'intention d'utiliser son statut pour obtenir un avantage lié à ce statut.

CHAPITRE 6

Disposition transitoire

Art. 22

Cet article insère une disposition transitoire selon laquelle les personnes qui ont déjà déclaré leur mariage restent soumises aux dispositions applicables au moment de leur déclaration et ce afin d'éviter qu'elles soient confrontées à une prolongation éventuelle des délais après qu'elles aient déclaré leur mariage. Dans la planification de leur mariage, elles ont effectivement pu tenir compte des délais en vigueur et il serait déraisonnable de prolonger ces délais inopinément après la déclaration de mariage.

*Le vice-premier ministre et
ministre des Affaires Etrangères,*

Didier REYNDERS

La ministre de la Justice,

Annemie TURTELBOOM

La secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,

Maggie DE BLOCK

Het gedwongen huwelijk en de gedwongen wettelijke samenwoning kunnen immers vervolgd worden in hoofde van een persoon die niet een van de echtgenoten of wettelijk samenwonenden is. Dit is niet het geval bij het schijnhuwelijk of schijn-wettelijke samenwoning die enkel maar kunnen plaatsvinden indien minstens één van de echtgenoten of wettelijk samenwonenden de intentie heeft om zijn statuut te gebruiken om een voordeel te bekomen, die voortvloeit uit dit statuut.

HOOFDSTUK 6

Overgangsbepaling

Art. 22

Dit artikel voert een overgangsbepaling in waardoor de personen die reeds aangifte hebben gedaan van hun huwelijk, onderworpen blijven aan de bepalingen die van kracht waren op het ogenblik dat zij aangifte deden. Zo wordt vermeden dat zij geconfronteerd worden met een mogelijke verlenging van de termijnen nadat zij reeds aangifte hebben gedaan. Bij de planning van hun huwelijk hebben zij immers rekening kunnen houden met de termijnen die van kracht waren en het zou onredelijk zijn om deze na hun aangifte plots te verlengen.

*De vice-eersteminister en
minister van Buitenlandse Zaken,*

Didier REYNDERS

De minister van Justitie,

Annemie TURTELBOOM

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Maggie DE BLOCK

AVANT-PROJET DE LOI

soumis à l'avis du Conseil d'État

Avant-projet de loi modifiant le Code Civil, le Code pénal, le Code judiciaire, le Code de droit international privé, la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 31 décembre 1851 sur les consulats et la juridiction consulaire en vue de la lutte contre les mariages de complaisance et la cohabitation légale de complaisance

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution, à l'exception des articles 10,11 et 16 qui règlent une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

CHAPITRE 1ER**Modifications du Code Civil**

Art. 2

À l'article 63 du Code civil, rétabli par la loi du 4 mai 1999 et modifié par la loi du 10 mars 2010, les modifications suivantes sont apportées:

1° le § 2, alinéa 2, est remplacé par ce qui suit:

“L'officier de l'état civil dresse acte de cette déclaration dans le mois de la délivrance de l'accusé de réception visé à l'article 64, § 1er, alinéa 1, sauf s'il a des doutes sur la validité des documents remis visés à l'article 64. Dans ce cas, il en informe les futurs époux et il se prononce sur la validité des documents remis et décide si l'acte peut être établi au plus tard trois mois après la délivrance de l'accusé de réception visé à l'article 64, § 1er, alinéa 1er. S'il n'a pas pris de décision dans ce délai, l'officier de l'état civil doit établir l'acte.”

2° au § 4, alinéa 1er, les mots “ou s'il ne reconnaît pas la validité de ces documents” sont insérés entre les mots “visés à l'article 64” et les mots “l'officier de l'état civil”.

Art. 3

L'article 64, § 1er, alinéa 1er, du même Code, rétabli par la loi du 4 mai 1999 et modifié par la loi du 16 juillet 2004 et par la loi du 3 décembre 2005, est complété par les mots “contre

VOORONTWERP VAN WET

onderworpen aan het advies van de Raad van State

Voorontwerp van wet tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek, het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 31 december 1851 betreffende de consulaten en de consulaire rechtsmacht, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijn-wettelijke samenwoningen

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, met uitzondering van de artikelen 10,11 en 16 die een aangelegenheid regelen als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

HOOFDSTUK 1

Wijzigingen van het Burgerlijk Wetboek

Art. 2

In artikel 63 van het Burgerlijk Wetboek, hersteld bij de wet van 4 mei 1999 en gewijzigd bij de wet van 10 maart 2010, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° § 2, tweede lid wordt vervangen als volgt:

“De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt van deze aangifte een akte op binnen een maand na de afgifte van het bericht van ontvangst bedoeld in artikel 64, § 1, eerste lid, behalve indien hij twijfels heeft over de geldigheid van de in artikel 64 bedoelde overgelegde documenten. In dat geval geeft hij hiervan kennis aan de aanstaande echtgenoten en spreekt hij zich ten laatste drie maanden na de afgifte van het bericht van ontvangst bedoeld in artikel 64, § 1, eerste lid, uit over de geldigheid van de documenten en over het opmaken van de akte. Indien hij binnen deze termijn geen beslissing heeft genomen, dient de ambtenaar van de burgerlijke stand de akte op te maken.”

2° in § 4, eerste lid, worden de woorden “of indien hij de geldigheid van deze documenten niet erkent” ingevoegd tussen de woorden “over te leggen” en het woord “weigert”.

Art. 3

In artikel 64, § 1, eerste lid van hetzelfde wetboek, hersteld bij de wet van 4 mei 1999 en gewijzigd bij de wet van 16 juli 2004 en bij de wet van 3 december 2005, worden de

accusé de réception qui est remis après réception de tous les documents”.

Art. 4

À l'article 167 du même Code, rétabli par la loi du 4 mai 1999, les modifications suivantes sont apportées:

1° l'alinéa 2 est complété par les phrases suivantes: “Le procureur du Roi peut prolonger ce délai de trois mois au maximum. Dans ce cas, il en informe l'officier de l'état civil qui en informe les parties intéressées.”;

2° l'alinéa 4 est complété par les mots suivants: “et à l'Office des étrangers dans le cas où sa décision est motivée sur base de l'article 146*bis*.”.

Art. 5

Dans le Livre III, Titre *Vbis*, du même Code, inséré par la loi du 23 novembre 1998, il est inséré un article 1476*bis* rédigé comme suit:

“Art. 1476*bis*. § 1er. Il n'y a pas de cohabitation légale lorsque, bien que la volonté des parties de cohabiter légalement ait été exprimée, il ressort d'une combinaison de circonstances que l'intention de l'une au moins des parties ne vise manifestement pas la création d'une relation de partenariat durable et stable au sens des articles 10 et 40*bis* de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, mais uniquement l'obtention d'un avantage en matière de séjour.

§ 2. L'officier de l'état civil refuse d'acter la déclaration de cohabitation légale lorsqu'il constate que la déclaration se rapporte à une situation telle que visée au paragraphe 1er.

S'il existe une présomption sérieuse que l'intention de l'une au moins des parties vise uniquement l'obtention d'un avantage en matière de séjour au sens du § 1er lié au statut de cohabitant légal, l'officier de l'état civil peut surseoir à acter la déclaration de cohabitation légale, le cas échéant après avoir recueilli l'avis du Procureur du Roi de l'arrondissement judiciaire dans lequel les parties ont remis la déclaration de cohabitation légale, pendant un délai de deux mois au plus à partir du récépissé visé à l'article 1476, § 1er, afin de procéder à une enquête complémentaire. Le Procureur du Roi peut prolonger ce délai de trois mois au maximum. Dans ce cas, il en informe l'officier de l'état civil qui en informe les parties intéressées.

woorden “,tegen bericht van ontvangst, dat wordt afgeleverd na ontvangst van alle documenten,” ingevoegd tussen de woorden “burgerlijke stand” en de woorden “voor ieder”.

Art. 4

In artikel 167 van hetzelfde Wetboek, hersteld bij de wet van 4 mei 1999, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het tweede lid wordt aangevuld met de volgende zinnen: “De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met een periode van hoogstens drie maanden. In voorkomend geval geeft hij daarvan kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt.”;

2° het vierde lid wordt aangevuld met de woorden: “en aan de Dienst Vreemdelingenzaken, in geval zijn beslissing gemotiveerd is op basis van artikel 146*bis*.”.

Art. 5

In boek III, Titel *Vbis*, van hetzelfde wetboek, ingevoegd bij de wet van 23 november 1998, wordt een artikel 1476*bis* ingevoegd, luidende:

“Art. 1476*bis*. § 1. Er is geen wettelijke samenwoning, wanneer ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van beide partijen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame en stabiele partnerrelatie in de zin van de artikelen 10 en 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

§ 2. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een situatie zoals bedoeld in paragraaf 1.

Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat de intentie van minstens één van beide partijen enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel in de zin van § 1, dat is verbonden aan de staat van wettelijke samenwonende, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning uitstellen, na eventueel het advies van de Procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de partijen voornemens zijn de verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in artikel 1476, § 1, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten. De Procureur des Konings kan deze termijn verlengen met een periode van hoogstens drie maanden. In voorkomend geval, geeft hij van zijn beslissing kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt.

S'il n'a pas pris de décision dans le délai prévu à l'alinéa 2, l'officier de l'état civil est tenu d'acter la déclaration de cohabitation légale dans le registre de la population.

Dans le cas d'un refus visé à l'alinéa 1er, l'officier de l'état civil notifie sans délai sa décision motivée aux parties intéressées. Une copie, accompagnée d'une copie de tous documents utiles en est, en même temps, transmise au procureur du Roi de l'arrondissement judiciaire dans lequel la décision de refus a été exprimée et à l'Office des étrangers.

Le refus de l'officier de l'état civil d'acter la déclaration de cohabitation légale est susceptible de recours par les parties intéressées devant le tribunal de première instance pendant un délai d'un mois suivant la notification de sa décision.

§ 3. Une action en nullité peut être intentée contre toute cohabitation légale au sens du § 1er par les cohabitants légaux eux-mêmes et par tous ceux qui y ont intérêt. Le Procureur du Roi demande la nullité d'une telle cohabitation légale.

Tout exploit de signification d'un jugement ou arrêt relatif à l'annulation d'une cohabitation légale est immédiatement communiqué, en copie, au greffier.

Dans les quinze jours de l'expiration du délai d'appel lorsque le jugement est rendu contradictoirement, de l'expiration du délai d'opposition lorsque le jugement est rendu par défaut ou de l'expiration du délai de pourvoi en cassation ou, le cas échéant, après le prononcé de l'arrêt rejetant le pourvoi, le greffier envoie par pli judiciaire un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt, à l'officier de l'état civil de la commune du domicile des deux parties ou, lorsque les parties ne sont pas domiciliées dans la même commune, à l'officier de l'état civil de la commune du domicile de chacune des parties.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil acte sans délai l'annulation de la cohabitation légale dans le registre de la population.

La cohabitation légale au sens du § 1er qui a été déclarée nulle produit néanmoins ses effets en faveur de la partie qui a contracté la cohabitation légale de bonne foi.

Elle produit également ses effets en faveur des enfants, même si aucune des parties n'a été de bonne foi."

Indien de ambtenaar van de burgerlijke stand binnen de in het tweede lid gestelde termijn geen definitieve beslissing heeft genomen, dient hij melding van de verklaring van wettelijke samenwoning te maken in het bevolkingsregister.

In geval van een weigering zoals bedoeld in het eerste lid, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand, zijn met redenen omklede beslissing zonder verwijl ter kennis van de belanghebbende partijen. Terzelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, verzonden naar de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de beslissing tot weigering genomen werd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om van de verklaring van wettelijke samenwoning melding te maken, kan door belanghebbende partijen binnen de maand na de kennisgeving van deze beslissing beroep worden aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg.

§ 3. Tegen elke wettelijke samenwoning zoals bedoeld in § 1, kan een vordering tot nietigverklaring worden ingesteld door de wettelijk samenwonenden zelf en door allen die daarbij belang hebben. De Procureur des Konings vordert de nietigheid van een dergelijke wettelijke samenwoning.

Elk exploit van betekening van een vonnis of arrest betreffende de nietigverklaring van een wettelijke samenwoning, wordt onmiddellijk in afschrift meegedeeld aan de griffier.

Na het verstrijken van de termijn van hoger beroep wanneer het vonnis op tegenspraak is geweest, van de termijn van verzet wanneer het vonnis bij verstek is geweest of van de termijn van voorziening in cassatie of, in voorkomend geval, na de uitspraak van het arrest waarbij de voorziening wordt afgewezen, stuurt de griffier, binnen vijftien dagen, bij gerechtsbrief, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte van het vonnis of arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van woonplaats van beide partijen of, indien de partijen geen woonplaats hebben in dezelfde gemeente, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van elk van hen.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt onverwijld melding van de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister.

De wettelijke samenwoning zoals bedoeld in § 1 die nietig verklaard is, heeft niettemin gevolgen ten voordele van de partij die de wettelijke samenwoning te goeder trouw is aangegeven.

Ze heeft eveneens gevolgen ten voordele van de kinderen, ook al is geen beide partijen te goeder trouw geweest."

CHAPITRE 2

Modifications du Code pénal

Art. 6

Dans le Livre II, Titre VII, du Code pénal, le titre du Chapitre XI, inséré par l'article 2 de la loi du 25 avril 2007, est complété par les mots "et de la cohabitation légale forcée".

Art. 7

Dans l'article 391*sexies* du même Code, inséré par la loi du 25 avril 2007, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans l'alinéa 1er les mots "d'un mois à deux ans ou d'une amende de cent à cinq cent euros" sont remplacés par les mots "de trois mois à cinq ans et d'une amende de deux cent cinquante euros à cinq mille euros";

2° dans l'alinéa 2 les mots "de quinze jours à un an ou d'une amende de cinquante à deux cent cinquante euros" sont remplacés par les mots "de deux mois à trois ans et d'une amende de cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros".

Art. 8

Dans le même Code, il est inséré un article 391*septies* rédigé comme suit:

"Art. 391*septies*. Toute personne qui, par des violences ou des menaces, aura contraint quelqu'un à souscrire à une cohabitation légale sera punie d'un emprisonnement de trois mois à cinq ans et d'une amende de deux cent cinquante euros à cinq mille euros.

La tentative est punie d'un emprisonnement de deux mois à trois ans et d'une amende de cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros."

Art. 9

Dans le même Code, il est inséré un article 391*octies*, rédigé comme suit:

"Art. 391*octies*. Le juge qui prononce une condamnation sur la base des articles 391*sexies* ou 391*septies*, prononce en même temps la nullité du mariage ou de la cohabitation légale.

Aucun jugement n'est opposable aux époux ou aux cohabitants légaux que s'ils ont été présents ou appelés à l'instance.

HOOFDSTUK 2

Wijzigingen van het Strafwetboek

Art. 6

In boek II, Titel VII, van het Strafwetboek, wordt de titel van het Hoofdstuk XI, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, aangevuld met de woorden "en gedwongen wettelijke samenwoning".

Art. 7

In artikel 391*sexies* van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden "van een maand tot twee jaar of met een geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro" vervangen door de woorden "van drie maand tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro";

2° in het tweede lid worden de woorden "van vijftien dagen tot een jaar of met een geldboete van vijftig euro tot tweehonderd vijftig euro" vervangen door de woorden "van twee maand tot drie jaar en met geldboete van honderdvijfentwintig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro".

Art. 8

In het hetzelfde Wetboek wordt een artikel 391*septies* ingevoegd, luidende als volgt:

"Art. 391*septies*. Hij die iemand door geweld of bedreiging dwingt een wettelijke samenwoning aan te gaan, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maand tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro.

De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van twee maand tot drie jaar en met geldboete van honderdvijfentwintig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro."

Art. 9

In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 391*octies* ingevoegd, luidende als volgt:

"Art. 391*octies*. De rechter die overgaat tot een veroordeling op basis van artikel 391*sexies* of 391*septies*, spreekt tegelijkertijd de nietigverklaring van het huwelijk of de wettelijke samenwoning uit.

Een vonnis kan aan de echtgenoten of aan de wettelijk samenwonenden slechts worden tegengeworpen, indien zij in het geding partij zijn geweest of daarin zijn geroepen.

Le ministère public peut appeler en intervention forcée l'époux ou les époux ou le cohabitant ou les cohabitants qui ne sont pas présents à l'instance.

Lorsque la nullité du mariage a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait comprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est, dans le mois, adressé par le greffier sous pli recommandé avec accusé de réception à l'officier de l'état civil du lieu où le mariage a été célébré et à l'Office des étrangers ou, lorsque le mariage n'a pas été célébré en Belgique, à l'officier de l'état civil de Bruxelles et à l'Office des étrangers.

Lorsque la nullité de la cohabitation légale a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait comprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est, dans le mois, adressé par le greffier sous pli recommandé avec accusé de réception à l'officier de l'état civil du lieu où la déclaration de cohabitation légale a été faite et à l'Office des étrangers."

CHAPITRE 3

Modification du Code judiciaire

Art. 10

L'article 569 du Code judiciaire, modifié en dernier par la loi du 15 juillet 2011, est complété par un alinéa 4, rédigé comme suit:

"Sans préjudice de l'alinéa 1er, 1°, le juge pénal peut également constater la nullité du mariage ou de la cohabitation légale s'il condamne au moins un des deux époux ou cohabitants légaux sur la base des articles 391*sexies* ou 391*septies* du Code pénal ou sur la base des articles 79*bis* ou 79*ter* de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers."

Art. 11

Dans l'article 587, 9° du même Code, inséré par la loi du 4 mai 1999, les mots "et 167, dernier alinéa," sont remplacés par les mots "167, dernier alinéa, et 1476*bis*, § 2, dernier alinéa,".

Het openbaar ministerie kan de echtgenoot of echtgenoten of de wettelijk samenwonende of wettelijk samenwonenden, die geen partij zijn in in het geding, gedwongen laten tussenkomen.

Wanneer de nietigverklaring van het huwelijk is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, binnen één maand, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of het arrest bij aangetekende zending met ontvangstbewijs aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar het huwelijk voltrokken is en aan de Dienst Vreemdelingenzaken of, wanneer het huwelijk niet in België voltrokken is, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wanneer de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, binnen één maand, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of het arrest bij aangetekende zending met ontvangstbewijs aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar de verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken."

HOOFDSTUK 3

Wijziging van het Gerechtelijk Wetboek

Art. 10

Artikel 569 van het Gerechtelijk Wetboek, laatst gewijzigd bij de wet van 15 juli 2011, wordt aangevuld met een 4e lid, luidende als volgt:

"Onverminderd lid 1, 1°, kan ook de strafrechter het huwelijk of de wettelijke samenwoning nietig verklaren indien hij minstens een van beide echtgenoten of wettelijk samenwonenden veroordeelt op basis van de artikelen 391*sexies* of 391*septies* van het Strafwetboek of op basis van de artikelen 79*bis* of 79*ter* van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Art. 11

In artikel 587, 9° van hetzelfde wetboek, ingevoegd bij de wet van 4 mei 1999, worden de woorden "en 167, laatste lid," vervangen door de woorden "167, laatste lid, en 1476*bis*, § 2, laatste lid".

CHAPITRE 4

Modification de la loi du 31 décembre 1851 sur les consulats et la juridiction consulaire

Art. 12

Dans la loi du 31 décembre 1851 sur les consulats et la juridiction consulaire, il est inséré un article 20/1 rédigé comme suit:

“Art. 20/1. Le chef d’un poste consulaire de carrière peut délivrer à des Belges qui souhaitent contracter mariage dans le ressort de son poste, à leur demande, un certificat de non-empêchement à mariage d’où il ressort qu’aucune objection légale n’existe selon le droit belge à l’égard du mariage, si l’autorité étrangère exige la production de ce certificat.

Le certificat n’est délivré que s’il ressort de l’enquête que le requérant satisfait, selon le droit belge, aux qualités et conditions requises pour pouvoir contracter mariage.

Lors de la demande du certificat, les requérants doivent élire domicile en Belgique pour la correspondance et les notifications.

En cas de doutes sérieux quant à la satisfaction aux qualités et conditions requises pour pouvoir contracter mariage, le chef du poste consulaire de carrière communique la demande de certificat au procureur du Roi compétent et en informe le requérant.

Dans les trois mois de la réception de la demande du certificat, le procureur du Roi peut s’opposer à sa délivrance. Ce délai peut être prolongé de deux mois au plus. Le cas échéant, il informe sans délai les parties intéressées, le poste consulaire de carrière auquel l’attestation a été demandée, l’Office des Étrangers et l’officier de l’état civil de la commune en Belgique où les intéressés sont domiciliés, de son opposition motivée.

La suspension de l’opposition peut être demandée dans le mois de la notification de l’opposition devant le tribunal de première instance du ressort du procureur du Roi qui s’est opposé à la délivrance du certificat. Le juge statue à bref délai.

En cas de non-opposition du procureur du Roi dans le délai visé à l’alinéa 5, le chef du poste consulaire de carrière procède à la délivrance du certificat.”

HOOFDSTUK 4

Wijziging van de wet van 31 december 1851 betreffende de consulaten en de consulaire rechtsmacht

Art. 12

In de wet van 31 december 1851 betreffende de consulaten en de consulaire rechtsmacht, wordt een artikel 20/1 ingevoegd, luidende:

“Art. 20/1. Het hoofd van een consulaire beroepspost kan aan Belgen die een huwelijk willen aangaan in het ambtsgebied van zijn post op hun verzoek, een attest van geen huwelijksbeletsel uitreiken waaruit blijkt dat er naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen het huwelijk, indien de buitenlandse overheid de voorlegging van dit attest eist.

Het attest wordt slechts uitgereikt indien na onderzoek blijkt dat de aanvrager volgens Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan.

Bij de aanvraag van het attest moeten de verzoekers woonplaats kiezen in België voor briefwisseling en betekeningen.

Het hoofd van de consulaire beroepspost zendt, bij ernstige twijfel over het voldoen aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen nagaan, de aanvraag van het attest aan de bevoegde Procureur des Konings en geeft de verzoeker hiervan kennis.

De procureur des Konings kan zich binnen de drie maanden na ontvangst door hem van de aanvraag van het attest, verzetten tegen de uitreiking ervan. Deze termijn kan met een periode van maximum twee maanden verlengd worden. Hij brengt desgevallend zijn gemotiveerd verzet onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen, de consulaire beroepspost bij welke het attest aangevraagd werd, de Dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats in België van de betrokkenen.

De opheffing van het verzet kan binnen de maand van de kennisgeving van het verzet gevraagd worden voor de rechtbank van eerste aanleg van het ambtsgebied van de procureur des Konings die zich verzet heeft tegen de uitreiking van het attest. De rechter doet uitspraak op korte termijn.

Indien de procureur des Konings binnen de termijn bedoeld in het 5e lid, geen verzet heeft aangetekend, gaat het hoofd van de consulaire beroepspost over tot de uitreiking van het attest.”

CHAPITRE 5

**Modifications de la loi du 15 décembre 1980
sur l'accès au territoire, le séjour,
l'établissement et l'éloignement
des étrangers**

Art. 13

Dans l'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, inséré par la loi du 19 janvier 2012, l'alinéa 3 est complété par les mots "en ce compris le mariage, le partenariat ou l'adoption qui ont été conclus en vue de lui permettre d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume".

Art. 14

Dans l'article 79*bis* de la même loi, inséré par la loi du 12 janvier 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le § 1er, alinéa 1er, les mots "de huit jours à trois mois ou d'une amende de vingt-six à cent euros" sont remplacés par les mots "d'un mois à trois ans et d'une amende de cinquante euros à cinq cent euros";

2° dans le § 1er, alinéa 2, les mots "de quinze jours à un an ou d'une amende de cinquante à deux cent cinquante euros" sont remplacés par les mots "de deux mois à quatre ans et d'une amende de cent euros à deux mille cinq cent euros";

3° dans le § 1er, alinéa 3, les mots "d'un mois à deux ans ou d'une amende de cent à cinq cents euros" sont remplacés par les mots "de trois mois à cinq ans et d'une amende de deux cent cinquante euros à cinq mille euros";

4° dans le § 2, alinéa 1er, les mots "d'une amende de vingt-six à cinquante euros" sont remplacés par les mots "d'un emprisonnement de quinze jours à un an et d'une amende de vingt-six euros à deux cent cinquante euros";

5° dans le § 2, alinéa 2, les mots "de huit jours à six mois ou d'une amende de vingt-six à cent vingt-cinq euros" sont remplacés par les mots "d'un mois à deux ans et d'une amende de cinquante euros à mille deux cent cinquante euros";

6° dans le § 2, alinéa 3, les mots "de quinze jours à un an ou d'une amende de cinquante à deux cent cinquante euros" sont remplacés par les mots "de deux mois à trois ans et d'une amende de cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros".

HOOFDSTUK 5

**Wijzigingen van de wet van 15 december 1980
betreffende de toegang tot het grondgebied,
het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen**

Art. 13

In artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, wordt het derde lid aangevuld met de woorden "met inbegrip van het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de adoptie die werden aangegaan om hem toe te staan toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden".

Art. 14

In artikel 79*bis* van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 12 januari 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in § 1, eerste lid worden de woorden "van acht dagen tot drie maanden of met een geldboete van zesentwintig tot honderd euro" vervangen door de woorden "van één maand tot drie jaar en met een geldboete van vijftig euro tot vijfhonderd euro";

2° in § 1, tweede lid worden de woorden "van vijftien dagen tot één jaar of met een geldboete van vijftig tot tweehonderdvijftig euro" vervangen door "van twee maand tot vier jaar en met een geldboete van honderd euro tot tweeduizend vijfhonderd euro";

3° in § 1, derde lid worden de woorden "van één maand tot twee jaar of met een geldboete van honderd tot vijfhonderd euro" vervangen door de woorden "van drie maand tot vijf jaar en met een geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro";

4° in § 2, eerste lid worden de woorden "geldboete van zesentwintig tot vijftig euro" vervangen door de woorden "gevangenisstraf van vijftien dagen tot één jaar en met een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderdvijftig euro";

5° in § 2, tweede lid worden de woorden "van acht dagen tot zes maanden of geldboete van zesentwintig tot honderd vijftig euro" vervangen door de woorden "van één maand tot twee jaar en met een geldboete van vijftig euro tot duizend tweehonderdvijftig euro";

6° in § 2, derde lid worden de woorden "van vijftien dagen tot een jaar of met geldboete van vijftig tot tweehonderdvijftig euro" vervangen door de woorden "van twee maand tot drie jaar en met een geldboete van honderdvijftig tot tweeduizend vijfhonderd euro".

Art. 15

Dans la même loi, il est inséré un article 79ter rédigé comme suit:

“Art. 79ter. § 1er. Quiconque conclut une cohabitation légale visée à l'article 1476bis du Code civil sera puni d'un emprisonnement d'un mois à trois ans et d'une amende de cinquante euros à cinq cent euros’.

Quiconque reçoit une somme d'argent visant à le rétribuer pour la conclusion d'une telle cohabitation, sera puni d'un emprisonnement de deux mois à quatre ans et d'une amende de cent euros à deux mille cinq cent euros.

Quiconque recourt à des violences ou menaces à l'égard d'une personne pour la contraindre à conclure une telle cohabitation sera puni d'un emprisonnement de trois mois à cinq ans et d'une amende de deux cent cinquante euros à cinq mille euros’.

§ 2. La tentative du délit prévu au paragraphe 1er, alinéa 1er, est punie d'un emprisonnement de quinze jours à un an et d'une amende de cinquante euros à deux cent vingt-six euros.

La tentative du délit prévu au paragraphe 1er, alinéa 2, est punie d'un emprisonnement d'un mois à deux ans et d'une amende de cinquante euros à mille deux cent cinquante euros euros.

La tentative du délit prévu au paragraphe 1er, alinéa 3, est punie d'un emprisonnement de deux mois à trois ans et d'une amende de cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros.”

Art. 16

Dans la même loi, il est inséré un article 79quater, rédigé comme suit:

“Art. 79quater. Le juge qui prononce une condamnation sur la base de l'article 79bis ou 79ter, prononce en même temps la nullité du mariage ou de la cohabitation légale.

Aucun jugement n'est opposable aux époux ou aux cohabitants que s'ils ont été présents ou appelés à l'instance.

Le ministère public peut appeler en intervention forcée l'époux ou le cohabitant qui n'est pas présent à l'instance.

Lorsque la nullité du mariage a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait contenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est, dans le mois, adressé par le greffier sous pli recommandé avec accusé de réception à l'officier de l'état civil du lieu où le mariage a été célébré et à l'Office des étrangers ou, lorsque

Art. 15

In dezelfde wet wordt een artikel 79ter ingevoegd, luidende als volgt:

“Art. 79ter. § 1. Ieder die een wettelijke samenwoning sluit zoals bedoeld in artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek, wordt gestraft met een gevangenisstraf van één maand tot drie jaar en met een geldboete van vijftig euro tot vijfhonderd euro.

Ieder die een geldsom ontvangt die ertoe strekt hem te vergoeden voor het sluiten van een dergelijke samenwoning, wordt gestraft met gevangenisstraf van twee maand tot vier jaar en met een geldboete van honderd euro tot tweeduizend vijfhonderd euro.

Ieder die gebruik maakt van geweld of bedreiging tegen een persoon om die persoon te dwingen een dergelijke samenwoning te sluiten, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maand tot vijf jaar en met een geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro.

§ 2. Poging tot het in paragraaf 1, eerste lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot één jaar en met een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderdvijftig euro.

Poging tot het in paragraaf 1, tweede lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van één maand tot twee jaar en met een geldboete van vijftig euro tot duizend tweehonderdvijftig euro.

Poging tot het in paragraaf 1, derde lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van twee maand tot drie jaar en met een geldboete van honderdvijfentwintig tot tweeduizend vijfhonderd euro.”

Art. 16

In dezelfde wet wordt een artikel 79quater ingevoegd, luidende als volgt:

“Art. 79quater. De rechter die overgaat tot een veroordeling op basis van artikel 79bis of 79ter, spreekt tegelijkertijd de nietigverklaring van het huwelijk of de wettelijke samenwoning uit.

Een vonnis kan aan de echtgenoten of aan de wettelijk samenwonenden slechts worden tegengeworpen, indien zij in het geding partij zijn geweest of daarin zijn geroepen.

Het openbaar ministerie kan de echtgenoot of de wettelijk samenwonende, die geen partij is in in het geding, gedwongen laten tussenkomen.

Wanneer de nietigverklaring van het huwelijk is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, binnen één maand, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of het arrest bij aangetekende zending met ontvangstbewijs aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar het

le mariage n'a pas été célébré en Belgique, à l'officier de l'état civil de Bruxelles et à l'Office des étrangers.

Lorsque la nullité de la cohabitation légale a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait comprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est dans le mois adressé par le greffier sous pli recommandé avec accusé de réception à l'officier de l'état civil du lieu où la déclaration de cohabitation légale a été faite et à l'Office des étrangers."

CHAPITRE 6

Modification du Code de Droit International Privé

Art. 17

Dans l'article 27, § 1er, alinéa 4, du Code de droit international privé, les mots "dans le mois suivant la notification de la décision de refus" sont insérés entre les mots "instance," et "sans préjudice".

CHAPITRE 7

Dispositions transitoires

Art. 18

Les mariages projetés en vue desquels les futurs époux ont fait la déclaration avant l'entrée en vigueur de la présente loi, restent soumis aux anciens articles 63, 64, 146*bis* et 167 du Code civil.

huwelijk voltrokken is en aan de Dienst Vreemdelingenzaken of, wanneer het huwelijk niet in België voltrokken is, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wanneer de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, binnen één maand, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of het arrest bij aangetekende zending met ontvangstbewijs aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar de verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken."

HOOFDSTUK 6

Wijziging van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht

Art. 17

In artikel 27, § 1, vierde lid, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht worden de woorden "binnen de maand na de kennisgeving van de weigeringsbeslissing" ingevoegd tussen de woorden "kan" en "beroep".

HOOFDSTUK 7

Overgangsbepalingen

Art. 18

De voorgenomen huwelijken waarvan de aanstaande echtgenoten aangifte hebben gedaan vóór de inwerkingtreding van deze wet, blijven onderworpen aan de vroeger toepasselijke artikelen 63, 64, 146*bis* en 167 van het Burgerlijk Wetboek.

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT
N° 52 283/2/AG DES 26 ET 27 NOVEMBRE 2012

Le 22 octobre 2012, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par la Ministre de la Justice et la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, prorogé à quarante-cinq jours ^(*), sur un avant-projet de loi "modifiant le Code civil, le Code pénal, le Code judiciaire, le Code de droit international privé, la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 31 décembre 1851 sur les consulats et la juridiction consulaire, en vue de la lutte contre les mariages de complaisance et les cohabitations légales de complaisance".

L'avant-projet, en ce qui concerne les observations particulières, a été examiné par la deuxième chambre les 19 et 26 novembre 2012. La chambre était composée de Yves Kreins, président de chambre, Pierre Vandernoot et Martine Baguet, conseillers d'État, Sébastien Van Drooghenbroeck et Jacques Englebert, assesseurs, et Anne-Catherine Van Geersdaele, greffier.

Les rapports ont été présentés par Xavier Delgrange, premier auditeur chef de section et Laurence Vancrayebeck, auditrice.

L'avant-projet a été examiné par l'assemblée générale le 27 novembre 2012. L'assemblée générale était composée de Robert Andersen, premier président du Conseil d'État, Marnix Van Damme, Yves Kreins, Jo Baert, présidents de chambre, Jan Smets, Pierre Vandernoot, Jacques Jaumotte, Martine Baguet, Bruno Seutin, Wilfried Van Vaerenbergh, Jeroen Van Nieuwenhove et Bernard Blero, conseillers d'État, Jan Velaers, Sébastien Van Drooghenbroeck, Jacques Englebert et Johan Put, assesseurs, et Danièle Langbeen, greffier en chef et Michel Fauconier, greffier assumé.

Les rapports ont été présentés par Xavier Delgrange, premier auditeur chef de section, Laurence Vancrayebeck, auditrice et Nathalie Van Leuven, auditeur.

L'avis, dont le texte suit, a été donné les 26 novembre 2012 (deuxième chambre) et 27 novembre 2012 (assemblée générale).

^(*) Cette prorogation résulte de l'article 84, § 1er, 1°, des lois coordonnées sur le Conseil d'État qui dispose que le délai de trente jours est prorogé à quarante-cinq jours dans le cas où l'avis est donné par l'assemblée générale en application de l'article 85.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE
NR. 52 283/2/AV VAN 26 EN 27 NOVEMBER 2012

Op 22 oktober 2012 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Justitie en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen ^(*), een advies te verstrekken over een voorontwerp van wet "tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek, het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 31 december 1851 betreffende de consulaten en de consulaire rechtsmacht met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen".

Het voorontwerp wat betreft de bijzondere opmerkingen is door de tweede kamer onderzocht op 19 en 26 november 2012. De kamer waren samengesteld uit Yves Kreins, kamer voorzitter, Pierre Vandernoot en Martine Baguet, staatsraden, Sébastien Van Drooghenbroeck en Jacques Englebert, assessoren, en Anne-Catherine Van Geersdaele, griffier.

De verslagen werden uitgebracht door Xavier Delgrange, eerste auditeur-afdelingshoofd en Laurence Vancrayebeck, auditeur.

Het voorontwerp is door de algemene vergadering onderzocht op 27 november 2012. De algemene vergadering was samengesteld uit Robert Andersen, eerste voorzitter van de Raad van State, Marnix Van Damme, Yves Kreins, Jo Baert, kamervoorzitters, Jan Smets, Pierre Vandernoot, Jacques Jaumotte, Martine Baguet, Bruno Seutin, Wilfried Van Vaerenbergh, Jeroen Van Nieuwenhove en Bernard Blero, staatsraden, Jan Velaers, Sébastien Van Drooghenbroeck, Jacques Englebert en Johan Put, assessoren, en Danièle Langbeen, hoofdgriffier en Michel Fauconier, toegevoegd griffier.

De verslagen werden uitgebracht door Xavier Delgrange, eerste auditeur-afdelingshoofd, Laurence Vancrayebeck en Nathalie Van Leuven, auditeurs.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 26 november 2012 (tweede kamer) en 27 november 2012 (algemene vergadering).

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de algemene vergadering met toepassing van artikel 85.

Comme la demande d'avis est introduite sur la base de l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 1°, des lois coordonnées sur le Conseil d'État, tel qu'il est remplacé par la loi du 2 avril 2003, la section de législation limite son examen au fondement juridique de l'avant-projet, à la compétence de l'auteur de l'acte ainsi qu'à l'accomplissement des formalités préalables, conformément à l'article 84, § 3, des lois coordonnées précitées.

Sur ces trois points, l'avant-projet appelle les observations suivantes.

OBSERVATIONS GÉNÉRALES

A. La cohabitation légale, le partenariat durable et stable et le droit au séjour

1.1. En vertu de l'article 1476*bis*, § 1er, du Code civil, en projet à l'article 5 de l'avant-projet,

“Il n'y a pas de cohabitation légale lorsque, bien que la volonté des parties de cohabiter légalement ait été exprimée, il ressort d'une combinaison de circonstances que l'intention de l'une au moins des parties ne vise manifestement pas la création d'une relation de partenaire [lire: partenariat] durable et stable au sens des articles 10 et 40*bis* de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, mais uniquement l'obtention d'un avantage en matière de séjour”¹.

Ce faisant, l'avant-projet tend, pour la catégorie de personnes qu'il vise, à lier l'institution juridique de la cohabitation légale, organisée par les articles 1475 à 1479 [titre *Vbis* (“De la cohabitation légale”)] du livre III (“Des différentes manières dont on acquiert la propriété”)] du Code civil, à la notion de “partenariat stable et durable” au sens de la loi précitée du 15 décembre 1980. La catégorie concernée est celle des personnes qui se fondent sur un lien de cohabitation légale pour revendiquer un droit au séjour sur la base des articles 10 et 40*bis* de cette loi; il s'agit en réalité, plus précisément, de celles mentionnées aux articles 10, § 1er, alinéa 1er, 5°, et 40*bis*, § 2, alinéa 1er, 2°, de la loi précitée du 15 décembre 1980.

¹ Il résulte notamment de cette disposition qu'au paragraphe 3 du même article 1476*bis* en projet du Code civil, il ne doit pas être fait référence à la notion de cohabitation légale “au sens du § 1er” puisque l'hypothèse visée est précisément celle où “il n'y a pas cohabitation légale”.

Il serait préférable d'écrire:

“Dans l'hypothèse visée au premier paragraphe, une action en nullité de la cohabitation légale peut être introduite par les cohabitants légaux eux-mêmes, soit par tous ceux qui y ont intérêt, soit par le ministère public”.

Cette rédaction présente en outre l'avantage de correspondre, *mutatis mutandis*, à celle déjà utilisée par le législateur, à l'article 184 du Code civil, pour l'action en annulation du mariage. Par ailleurs, à l'article 1476*bis*, § 3, alinéa 2, en projet, il conviendrait de préciser que c'est l'huissier instrumentant qui a la charge d'adresser une copie de l'exploit de signification au greffier et de préciser qu'il s'agit du greffier de la juridiction qui a prononcé la décision faisant l'objet de la signification.

Aangezien de adviesaanvraag ingediend is op basis van artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals het is vervangen bij de wet van 2 april 2003, beperkt de afdeling Wetgeving overeenkomstig artikel 84, § 3, van de voornoemde gecoördineerde wetten haar onderzoek tot de rechtsgrond van het voorontwerp, de bevoegdheid van de steller van de handeling en de te vervullen voorafgaande vormvereisten.

Wat deze drie punten betreft, geeft het voorontwerp aanleiding tot de volgende opmerkingen.

ALGEMENE OPMERKINGEN

A. Wettelijke samenwoning, duurzame en stabiele partnerrelatie en verblijfsrecht

1.1. Het ontworpen artikel 1476*bis*, § 1, van het Burgerlijk Wetboek (artikel 5 van het voorontwerp) luidt als volgt:

“Er is geen wettelijke samenwoning, wanneer ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van beide partijen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame en stabiele partnerrelatie in de zin de artikelen 10 en 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel”¹.

Zo strekt het voorontwerp ertoe om, voor de categorie personen waarop het betrekking heeft, de rechtsinstelling van de wettelijke samenwoning, geregeld bij de artikelen 1475 tot 1479 [titel *Vbis* (“Wettelijke samenwoning”)] van boek III (“Op welke wijze eigendom verkregen wordt”)] van het Burgerlijk Wetboek te koppelen aan het begrip “duurzame en stabiele partnerrelatie” in de zin van de voormelde wet van 15 december 1980. De categorie in kwestie is die van de personen die op een wettelijk samenwoningsverband steunen voor hun aanvraag tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 40*bis* van die wet; het gaat in feite meer bepaald om die vermeld in de artikelen 10, § 1, eerste lid, 5°, en 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, van de voornoemde wet van 15 december 1980.

¹ Uit die bepaling volgt inzonderheid dat in het ontworpen artikel 1476*bis*, § 3, van het Burgerlijk Wetboek niet behoort te worden verwezen naar het begrip wettelijke samenwoning “zoals bedoeld in § 1”, aangezien het behandelde geval net dat geval is waarin “er [...] geen wettelijke samenwoning (is)”. Paragraaf 3, eerste lid, zou het best als volgt worden gesteld: “In het geval bedoeld in paragraaf 1 kan een vordering tot nietigverklaring van de wettelijke samenwoning worden ingesteld door de wettelijke samenwonenden zelf, door allen die daarbij belang hebben en door het openbaar ministerie”. Die redactie heeft bovendien het voordeel dat ze *mutatis mutandis* overeenstemt met de redactie die de wetgever gebruikt heeft in artikel 184 van het Burgerlijk Wetboek voor de vordering tot nietigverklaring van het huwelijk. Overigens zou in het ontworpen artikel 1476*bis*, § 3, tweede lid, aangegeven moeten worden dat de instrumenterend gerechtsdeurwaarder ermee belast is een afschrift van het exploit van betekening aan de griffier te richten en dat het gaat om de griffier van de rechtbank die de beslissing uitgesproken heeft waarop de betekening betrekking heeft.

Pour cette catégorie de personnes, une nouvelle condition de validité du contrat de cohabitation légale serait ainsi introduite dans le Code civil.

1.2. L'institution de la "cohabitation légale" prend effet par la seule "déclaration" des personnes concernées auprès de l'officier de l'état civil², actée par ce dernier, mentionnant notamment "la volonté des parties de cohabiter légalement"³, et il peut y être mis fin de commun accord ou par décision unilatérale de l'une des parties par simple déclaration auprès de l'officier de l'état civil⁴. En vertu des articles 1477 et 1478 du Code civil, divers effets de cette institution sont organisés quant au régime juridique applicable aux biens des parties et à leur contribution aux besoins de la vie commune et des enfants. Ne sont déclarés applicables à la cohabitation légale par l'article 1477, § 2, que les articles 215, 220, § 1er, et 224, § 1er, point 1, du Code civil, à savoir toujours des dispositions portant sur les biens des parties à la cohabitation légale, et non l'article 213 du même Code, aux termes duquel "Les époux ont le devoir d'habiter ensemble; ils se doivent mutuellement fidélité, secours, assistance".

Il résulte de ce qui précède qu'aucune disposition du titre *Vbis* du livre III du Code civil ne fait de la stabilité et de la durabilité de la relation, une condition de la validité et du maintien de la cohabitation légale au sens de ce titre, contrairement à ce qui vaut pour l'institution du mariage.

L'auteur de l'avant-projet est conscient de cette difficulté puisque, selon le commentaire de l'article 5,

"[...] la création d'une communauté de vie durable n'est pas une condition inhérente à la cohabitation légale et [...] une telle exigence modifierait [...] la nature de la cohabitation légale [...]".

1.3. Il appartient au législateur d'apprécier l'opportunité de modifier pareille institution organisée par la loi, notamment lorsqu'il s'agit de poursuivre l'objectif légitime consistant à empêcher de recourir à la cohabitation légale dans le seul but d'obtenir un avantage en matière de séjour.

Il convient toutefois de relever que l'article 1476*bis* en projet du Code civil n'est pas d'application générale et que, comme il a été relevé plus haut, il ne s'appliquerait qu'à une catégorie particulière de personnes entendant soumettre une déclaration de cohabitation légale à l'officier de l'état civil, à savoir à celles dont l'un des deux déclarants serait susceptible de

² Articles 1475, § 1er, et 1476, § 1er, du Code civil.

³ Article 1476, § 1er, alinéa 2, 4°, du Code civil.

⁴ Article 1476, § 2, alinéa 2, du Code civil.

Aldus zou voor die categorie van personen in het Burgerlijk Wetboek een nieuwe voorwaarde voor de geldigheid van een wettelijk samenwoningsovereenkomst opgenomen worden.

1.2. De "wettelijke samenwoning" gaat in door de loutere "verklaring" ervan door de betrokken personen aan de ambtenaar van de burgerlijke stand², een verklaring waarvan door hem akte wordt genomen met vermelding van inzonderheid "de wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen"³, en ze kan worden beëindigd hetzij in onderlinge overeenstemming, hetzij eenzijdig door een van de partijen door een loutere verklaring overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand⁴. In de artikelen 1477 en 1478 van het Burgerlijk Wetboek worden verscheidene gevolgen van die rechtsinstelling geregeld wat betreft het rechtstelsel dat van toepassing is op de goederen van de partijen en op hun bijdrage ten behoeve van het samenleven en van de kinderen. Bij artikel 1477, § 2, worden op de wettelijke samenwoning alleen de artikelen 215, 220, § 1, en 224, § 1, punt 1, van het Burgerlijk Wetboek toepasselijk verklaard, namelijk telkens bepalingen die betrekking hebben op de goederen van de partijen bij de wettelijke samenwoning, en niet artikel 213 van datzelfde Wetboek, dat als volgt luidt: "Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd."

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat geen enkele bepaling van boek III, titel *Vbis*, van het Burgerlijk Wetboek van de stabiliteit en de duurzaamheid van de relatie een voorwaarde maakt voor de geldigheid en het behoud van de wettelijke samenwoning in de zin van die titel, in tegenstelling tot hetgeen geldt voor de rechtsinstelling van het huwelijk.

De steller van het voorontwerp is zich van die moeilijkheid bewust, aangezien in de bespreking van artikel 5 wordt aangegeven dat:

"[...] de totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap geen voorwaarde is die inherent is aan de wettelijke samenwoning en [dat] bijgevolg, dergelijke vereiste de aard van de wettelijke samenwoning zou wijzigen".

1.3. De wetgever dient te beoordelen of het opportuun is een dergelijke rechtsinstelling die bij wet geregeld is te wijzigen, inzonderheid wanneer het de bedoeling is de wettige doelstelling na te streven die erin bestaat te beletten dat naar de wettelijke samenwoning gegrepen wordt met als enig doel een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat het ontworpen artikel 1476*bis* van het Burgerlijk Wetboek niet algemeen toepasselijk is en, zoals hierboven aangegeven is, alleen van toepassing zou zijn op een bijzondere categorie van personen die voornemens zijn een verklaring van wettelijke samenwoning voor te leggen aan de ambtenaar van de bur-

² Artikelen 1475, § 1, en 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek.

³ Artikel 1476, § 1, tweede lid, 4°, van het Burgerlijk Wetboek.

⁴ Artikel 1476, § 2, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek.

solliciter la reconnaissance d'un droit de séjour sur la base des articles 10 et 40bis de la loi précitée du 15 décembre 1980.

1.4. Comme il a déjà été observé, l'intention de l'auteur de l'avant-projet ne consiste cependant pas à modifier la nature de la cohabitation légale. L'objectif poursuivi consiste à faire échec aux abus du recours à cette figure juridique en matière de séjour: plutôt que d'envisager une modification des articles 10, § 1er, alinéa 1er, 5°, et 40bis, § 2, alinéa 1er, 2°, de la loi précitée du 15 décembre 1980 afin de modifier les effets juridiques actuellement attachés en matière de séjour à la "cohabitation légale", de même que, le cas échéant, à toute autre forme de "partenariat enregistré conformément à une loi" — approche sur laquelle il sera brièvement revenu dans la suite de l'avis ⁵ —, l'auteur de l'avant-projet choisit de se placer dès le stade même de la déclaration de cohabitation légale auprès de l'officier de l'état civil et de transposer à cette institution le régime qu'organise déjà l'article 146bis du Code civil pour les mariages de complaisance ⁶, de manière à lutter contre les "cohabitations légales de complaisance".

L'exposé des motifs contient sur ce point, en ce sens, les considérations suivantes:

"Le gouvernement a décidé d'intensifier tant la lutte contre les mariages de complaisance que celle relative aux cohabitations légales de complaisance. L'intensification ces dernières années de la lutte contre les mariages de complaisance a eu pour conséquence le déplacement de la problématique vers la cohabitation légale, les conditions pour faire une déclaration de cohabitation légale étant minimales alors qu'elle procure également un avantage en matière de séjour. [...] [L]a cohabitation légale de complaisance sera dès lors traitée dans la mesure du possible de la même manière que le mariage de complaisance".

1.5.1. Si la voie ainsi suivie est, dans son principe, admissible, la manière selon laquelle il est procédé se heurte à une difficulté.

En effet, outre la différence de traitement qui serait introduite entre diverses catégories de personnes souhaitant bénéficier du régime de la cohabitation légale ⁷, l'introduction, dans l'article 1476bis, § 1er, en projet du Code civil, de l'exigence d'une "relation de partenaire [lire: partenariat ⁸] durable et stable" aboutit, comme déjà indiqué, à prévoir de manière

⁵ Voir le point 1.6, ci-après.

⁶ Comme l'a observé le fonctionnaire délégué, "Het doel is immers ook preventief te kunnen ageren en dus het tot stand komen van schijn-wettelijke samenwoningen te verhinderen".

⁷ Voir le point 1.3, ci-avant.

⁸ La version française de l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 5°, alinéa 2, a), de la loi précitée du 15 décembre 1980 devrait être également adaptée de manière telle que les mots "relation de partenaire" soient remplacés par les mots "relation de partenariat".

gerlijke stand, namelijk op degenen van wie een van beide declaranten de erkenning van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 10 en 40bis van de voormelde wet van 15 december 1980 zou kunnen vorderen.

1.4. Zoals reeds opgemerkt is, bestaat de bedoeling van de steller van het voorontwerp er evenwel niet in de aard van de wettelijke samenwoning te wijzigen. Het nagestreefde doel bestaat erin in te gaan tegen de misbruiken van deze rechtsfiguur inzake verblijf: in plaats van een wijziging te overwegen van de artikelen 10, § 1, eerste lid, 5°, en 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de voormelde wet van 15 december 1980 met het oog op een wijziging van de rechtsgevolgen op het stuk van het verblijf die thans verbonden zijn aan de "wettelijke samenwoning" en, in voorkomend geval, aan elke andere vorm van "wettelijk geregistreerd partnerschap" — een aanpak waarop verderop in dit advies in het kort teruggekomen zal worden⁵ —, opteert de steller van het voorontwerp ervoor om reeds in het stadium zelf van de verklaring van wettelijke samenwoning aan de ambtenaar van de burgerlijke stand in te grijpen en op die rechtsinstelling de regeling toe te passen waarin artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek reeds voorziet voor schijnhuwelijken⁶, teneinde de "schijn-wettelijke samenwoning" te bestrijden.

De memorie van toelichting bevat op dit punt in die gedachtegang de volgende overwegingen:

"De regering heeft [...] beslist om zowel de strijd tegen de schijnhuwelijken als tegen de schijn-wettelijke samenwoning op te drijven. Als gevolg van de opvoering van de strijd tegen schijnhuwelijken de laatste jaren, heeft de problematiek zich immers verplaatst naar de wettelijke samenwoning, aangezien de voorwaarden om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen minimaal zijn en ook de wettelijke samenwoning een verblijfsrechtelijk voordeel verschaft. [...] de schijn-wettelijke samenwoning (zal bijgevolg) in de mate van het mogelijke behandeld worden zoals het schijnhuwelijk".

1.5.1. Hoewel in principe aanvaard kan worden dat die weg gevolgd wordt, doet de manier waarop te werk wordt gegaan een moeilijkheid ontstaan.

Naast het verschil in behandeling dat zou worden ingevoerd tussen onderscheiden categorieën van personen die de regeling van de wettelijke samenwoning wensen te genieten ⁷, leidt de opneming, in het ontworpen artikel 1476bis, § 1, van het Burgerlijk Wetboek, van het vereiste van een "duurzame en stabiele partnerrelatie"⁸ er, zoals reeds vermeld is, toe

⁵ Zie punt 1.6, hierna.

⁶ De gemachtigde ambtenaar heeft het volgende te kennen gegeven: "Het doel is immers ook preventief te kunnen ageren en dus het tot stand komen van schijn-wettelijke samenwoningen te verhinderen".

⁷ Zie punt 1.3, hierboven.

⁸ De Franse tekst van artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, tweede lid, a), van de voormelde wet van 15 december 1980 zou eveneens moeten worden aangepast in die zin dat de woorden "relation de partenaire" zouden moeten worden vervangen door de woorden "relation de partenariat".

ponctuelle une nouvelle condition de validité de la déclaration de cohabitation légale qui est par ailleurs totalement absente des autres dispositions du Code civil organisant cette institution⁹. Celle-ci n'implique en effet à aucun moment¹⁰, que ce soit lors de la déclaration auprès de l'officier de l'état civil ou postérieurement à celle-ci, l'existence et, *a fortiori*, le maintien d'une "relation de partena[riat] durable et stable"¹¹, que ce soit au sens des articles 10 et 40*bis* de la loi précitée du 15 décembre 1980 ou au sens d'autres dispositions.

L'adoption de l'article 1476*bis* en projet du Code civil, tel qu'il est rédigé, aboutirait donc à ce que deux figures juridiques coexistent sous le même vocable, alors même qu'elles reposent sur des conditions de validité différentes. Ceci ne peut être admis.

1.5.2. Dans le prolongement de l'objectif légitimement poursuivi par l'auteur de l'avant-projet tout en tenant compte de la difficulté dont il vient d'être fait état et de l'intention de l'auteur de l'avant-projet qui ne consiste pas à modifier la nature de la cohabitation légale¹², la disposition à insérer dans le Code civil devrait être formulée de manière à ne pas aboutir à créer une nouvelle condition de validité de la déclaration de cohabitation légale qui ne serait applicable qu'à une partie seulement des personnes concernées.

Pour ce faire, l'auteur de l'avant-projet pourrait insérer dans le Code civil une disposition qui, paraphrasant quelque peu l'article 146*bis* du Code civil relatif aux mariages de complaisance, prévoirait qu'il ne peut y avoir de cohabitation légale valable si le but poursuivi par au moins l'un des deux cohabitants légaux est uniquement l'obtention, par le biais

⁹ Voir le point 1.2, plus haut.

¹⁰ Tel n'est pas le cas pour le mariage, dans le cadre duquel une cohérence existe entre, d'une part, les obligations du mariage, spécialement celles énoncées à l'article 213 du Code civil, et, d'autre part, la règle énoncée à l'article 146*bis* du même Code, selon laquelle un mariage manque de validité lorsqu'il n'existe manifestement entre les époux aucun projet de créer une "communauté de vie durable" mais que l'intention poursuivie consiste "uniquement [en] un avantage en matière de séjour, lié au statut d'époux".

¹¹ Il peut paraître paradoxal de considérer que la "cohabitation légale" n'implique aucune obligation effective d'"habiter ensemble" mais, d'une part, s'il est constant qu'une déclaration en ce sens doit être faite auprès de l'officier de l'état civil en vue de la prise d'acte de la cohabitation légale dans le registre de la population (article 1476, § 1er, alinéa 2, 4°, et 2, du Code civil), aucun contrôle n'est susceptible d'être exercé sur ce point ni par l'officier de l'état civil ni par le ministère public et, d'autre part, il est sans pertinence d'envisager la possibilité pour celui des cohabitants légaux qui serait délaissé par l'autre de se fonder sur cette circonstance pour demander la dissolution du lien puisque c'est *ad nutum*, sans motif, qu'en vertu de l'article 1476, § 2, alinéas 2, 3, 4°, et 6, du Code civil, chacun des partenaires peut y mettre fin.

¹² Voir le point 1.2, plus haut.

dat op specifieke wijze voorzien wordt in een nieuwe voorwaarde voor de geldigheid van een verklaring van wettelijke samenwoning die voor het overige helemaal niet voorkomt in de overige bepalingen van het Burgerlijk Wetboek waarbij die rechtsinstelling geregeld wordt⁹. Die rechtsinstelling impliceert immers op geen enkel ogenblik¹⁰, noch bij de verklaring aan de ambtenaar van de burgerlijke stand, noch daarna, het bestaan of, *a fortiori*, het behoud van een "duurzame en stabiele partnerrelatie"¹¹, hetzij in de zin van de artikelen 10 en 40*bis* van de voormelde wet van 15 december 1980, hetzij in de zin van andere bepalingen.

Als het ontworpen artikel 1476*bis* van het Burgerlijk Wetboek, zoals het gesteld is, aangenomen zou worden, zou dat er dus toe leiden dat dezelfde benaming op twee verschillende rechtsfiguren zou slaan terwijl de geldigheid ervan aan onderscheiden voorwaarden onderworpen zou zijn. Zulks kan niet aanvaard worden.

1.5.2. In het licht van de wettige doelstelling die door de steller van het voorontwerp wordt nagestreefd en gelet op de moeilijkheid waarop daarnet gewezen is en op de bedoeling van de steller van het voorontwerp, die er niet in bestaat de aard van de wettelijke samenwoning te wijzigen¹², zou de bepaling die in het Burgerlijk Wetboek moet worden ingevoegd aldus geformuleerd moeten worden dat ze er niet toe leidt dat een nieuwe voorwaarde wordt gesteld voor de geldigheid van een verklaring inzake wettelijke samenwoning die slechts op een deel van de betrokken personen van toepassing zou zijn.

Daartoe zou de steller van het voorontwerp in het Burgerlijk Wetboek een bepaling kunnen opnemen die, door artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, betreffende de schijnhuwelijken, tot op zekere hoogte te parafaseren, zou bepalen dat er geen geldige wettelijke samenwoning kan zijn als het doel dat door minstens één van de wettelijke samen-

⁹ Zie punt 1.2, hierboven.

¹⁰ Dat is niet het geval met het huwelijk, in het kader waarvan een samenhang bestaat tussen enerzijds de verplichtingen van het huwelijk, in het bijzonder die vermeld in artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, en anderzijds de regel vermeld in artikel 146*bis* van hetzelfde Wetboek, naar luid waarvan de geldigheid van een huwelijk in het gedrang komt wanneer de echtgenoten kennelijk geen gezamenlijk project hebben dat gericht is op het totstandbrengen van een "duurzame levensgemeenschap", maar dat het nagestreefde doel alleen bestaat in het verkrijgen van "een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde".

¹¹ Het kan paradoxaal lijken te stellen dat de "wettelijke samenwoning" geen enkele daadwerkelijke verplichting inhoudt om "samen te wonen", maar enerzijds staat het weliswaar vast dat ofschoon bij de ambtenaar van de burgerlijke stand een verklaring in die zin moet worden afgelegd met het oog op het akte nemen van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister (artikel 1476, § 1, tweede lid, 4°, en § 2, van het Burgerlijk Wetboek), op dit punt geen enkele controle uitgeoefend kan worden, noch door de ambtenaar van de burgerlijke stand, noch door het openbaar ministerie, en anderzijds is het niet relevant te overwegen aan diegene van de wettelijke samenwonenden die door de andere verlaten zou zijn de mogelijkheid te bieden op die omstandigheid te steunen om de ontbinding van dat verband te vorderen, aangezien iedere partner krachtens artikel 1476, § 2, tweede lid, derde lid, 4°, en zesde lid, van het Burgerlijk Wetboek dat verband *ad nutum*, zonder opgave van motief, kan beëindigen.

¹² Zie punt 1.2, hiervoren.

de la déclaration de cohabitation légale, d'un avantage en matière de séjour, lié au statut de cohabitant légal. Serait ainsi sanctionné le comportement de celui qui recourrait à cette figure juridique à une fin autre que celle voulue par le législateur lorsqu'il a instauré ladite institution.

À cet effet, l'article 1476*bis*, § 1er, en projet, du Code civil pourrait être rédigé comme suit:

"Art. 1476*bis*. § 1er. Il n'y a pas de cohabitation légale lorsque, bien que la volonté des parties de cohabiter légalement ait été exprimée, il ressort d'une combinaison de circonstances que l'intention de l'un au moins des cohabitants légaux vise uniquement l'obtention d'un avantage en matière de séjour, lié au statut de cohabitant légal".

1.6. Ceci étant, comme il a déjà été indiqué, si l'auteur de l'avant-projet estime nécessaire d'exiger expressément dans le chef du cohabitant légal qui sollicite la reconnaissance d'un droit de séjour la preuve de l'intention de créer, ou tout au moins de poursuivre, une relation de partenariat stable et durable, cet objectif pourrait être également atteint par une autre voie.

Il pourrait en effet être envisagé de modifier les articles 10, § 1er, alinéa 1er, 5°, et 40*bis*, § 2, alinéa 1er, 2°, de la loi précitée du 15 décembre 1980 en prévoyant une condition supplémentaire à laquelle un séjour peut être reconnu dans le cadre, non seulement de la cohabitation légale au sens des articles 1475 à 1479 du Code civil, mais aussi, de manière plus générale, de toute autre forme de "partenariat enregistré conformément à une loi", au sens des dispositions précitées de la loi du 15 décembre 1980.

Outre l'exigence, déjà prévue, de devoir prouver, lors de l'introduction de la demande de séjour, l'existence d'une relation de partenariat durable et stable dûment établie, il pourrait également être prévu, ce qui ne heurte aucune norme de droit supérieure applicable en la matière¹³, que les partenaires doivent aussi établir, lors de l'introduction de leur demande

¹³ Sur l'ensemble des questions posées par le regroupement familial fondé sur le mariage et sur le partenariat étranger, il pourrait toutefois devoir être tenu compte de la réponse que donnera la Cour constitutionnelle à la question préjudicielle suivante posée le 29 mars 2012 par le Conseil du contentieux des étrangers: "L'article 40*bis*, § 2, 2°, *juncto* l'article 40*ter*, de la loi sur les étrangers viole-t-il les articles 10, 11 et 191 de la Constitution, combinés ou non avec l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, en ce qu'il impose aux étrangers qui ont conclu un partenariat enregistré avec un ressortissant belge et ont notamment fait une déclaration de cohabitation légale conformément au prescrit de l'article 1476, § 1er, du Code civil une charge de preuve supplémentaire en ce qui concerne l'établissement de l'existence d'une relation durable et stable, qui peut comporter l'établissement de l'existence d'une période relationnelle, pour être considéré comme un membre de la famille d'un ressortissant belge, alors que cette charge de preuve n'existe pas pour les étrangers qui sont mariés à des ressortissants belges?". Cette affaire est inscrite sous le numéro 5380 du rôle de la Cour (*Moniteur belge*, 11 mai 2012, p. 27851).

wonenden nagestreefd wordt er alleen in bestaat om door de verklaring van wettelijke samenwoning een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen dat verbonden is aan de staat van wettelijk samenwonende. Aldus zou het gedrag worden bestraft van degene die deze rechtsfiguur zou aanwenden voor een ander doel dan datgene dat door de wetgever nagestreefd werd toen hij de voormelde rechtsinstelling heeft ingevoerd.

Daartoe zou het ontworpen artikel 1476*bis*, § 1, van het Burgerlijk Wetboek als volgt gesteld kunnen worden:

"Art. 1476*bis*. § 1. Er is geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de door de partijen geuite wil om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de wettelijk samenwonenden alleen is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende".

1.6. Als de steller van het voorontwerp het noodzakelijk acht om van de wettelijk samenwonende die de erkenning van een verblijfsrecht aanvraagt uitdrukkelijk te eisen dat hij bewijst dat het zijn bedoeling is om een stabiele en duurzame partnerrelatie aan te gaan of op zijn minst na te streven, zou die doelstelling met dat al, zoals hierboven aangegeven is, ook via een andere weg bereikt kunnen worden.

Er zou immers overwogen kunnen worden de artikelen 10, § 1, eerste lid, 5°, en 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, van de voormelde wet van 15 december 1980 te wijzigen door te voorzien in een extra voorwaarde waarop een recht op verblijf kan worden erkend in het kader van niet alleen de wettelijke samenwoning in de zin van de artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek, maar ook algemener, in het kader van elke andere vorm van "wettelijk geregistreerd partnerschap" in de zin van de voormelde bepalingen van de wet van 15 december 1980.

Naast het reeds geldende vereiste om bij de indiening van de aanvraag tot verblijf te bewijzen dat ze een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, zou, zonder schending van enige hogere rechtsnorm die ter zake van toepassing is¹³, eveneens bepaald kunnen worden dat de partners bij de indiening van hun aanvraag

¹³ Met betrekking tot alle vragen die rijzen omtrent de gezinshereniging op grond van huwelijk of partnerrelatie met een vreemdeling zou nochtans rekening moeten worden gehouden met het antwoord dat het Grondwettelijk Hof zal geven op de volgende prejudiciële vraag die op 29 maart 2012 gesteld is door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: "Schenden de artikelen 40*bis*, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet *juncto* 40*ter* van de Vreemdelingenwet de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM doordat zij voor vreemdelingen die een geregistreerd partnerschap hebben aangegaan met een Belgische onderdaan en met name een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd conform het gestelde in artikel 1476, § 1, van het B.W., een bijkomende bewijslast opleggen inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie, die het aantonen van een relationele duurtijd kan omvatten, teneinde beschouwd te worden als een familielid van een Belgische onderdaan, daar waar dergelijke bewijslast niet bestaat voor vreemdelingen die gehuwd zijn met Belgische onderdanen?" Die zaak is ingeschreven onder nummer 5380 van de rol van het Hof (*Belgisch Staatsblad*, 11 mei 2012, p. 27851).

de séjour, leur intention de maintenir, dans le cadre de leur relation de partenariat, cette relation stable et durable.

Il est vrai que les dispositions actuelles prévoient déjà que les partenaires doivent répondre à la condition de “venir vivre ensemble”¹⁴ mais il est permis de considérer qu’il s’agit là d’une exigence différente de celle qui résulterait de la modification envisagée des articles 10, § 1er, alinéa 1er, 5°, et 40*bis*, § 2, alinéa 1er, 2°, de la loi précitée du 15 décembre 1980: le texte actuellement en vigueur porte sur l’effectivité du “vivre ensemble”, tandis que celui qu’il serait envisagé d’introduire concerne la preuve d’une intention dès le dépôt même de la demande de séjour.

L’avantage de cette solution serait d’être applicable à l’ensemble des situations de “partenariat enregistré conformément à une loi” et donc pas seulement à la cohabitation légale au sens des articles 1475 à 1479 du Code civil belge. Les désavantages seraient, d’une part, que cette solution ne permettrait pas d’intervenir à un stade aussi précoce que possible, comme semble le vouloir l’auteur de l’avant-projet, et, d’autre part, que les divers aspects du mécanisme répressif applicable aux mariages de complaisance n’auraient plus lieu d’être transposés à la figure juridique que constitue la cohabitation légale.

Il appartient à l’auteur de l’avant-projet de se déterminer sur ces questions.

1.7. C’est sous réserve des observations qui précèdent que l’examen de l’avant-projet a été poursuivi, s’agissant de la cohabitation légale de complaisance, en fonction de l’option adoptée par son auteur consistant à mettre en place un dispositif de nature à lutter contre cette pratique.

B. L’annulation du mariage et de la cohabitation légale par le juge pénal

2.1. En vertu de l’article 391*octies* en projet du Code pénal (article 9 de l’avant-projet), le juge qui prononce une condamnation sur la base des articles 391*sexies*¹⁵ ou 391*septies*¹⁶ en projet du Code pénal devra dorénavant “prononce[r] en même temps la nullité du mariage ou de la cohabitation légale”.

¹⁴ Articles 10, § 1er, alinéa 1er, 5°, alinéa 2, b), et 40*bis*, § 2, alinéa 1er, 2°, alinéa 2, b), de la loi précitée du 15 décembre 1980.

¹⁵ Violences ou menaces en vue de contraindre quelqu’un à contracter mariage.

¹⁶ Violence ou menaces en vue de contraindre quelqu’un à “souscrire” une cohabitation légale.

tot verblijf ook moeten aantonen dat het hun bedoeling is om in het kader van die partnerrelatie die stabiele en duurzame relatie te behouden.

In de huidige bepalingen wordt weliswaar reeds voorgescreven dat de partners moeten voldoen aan de voorwaarde van “met elkaar [te] komen samenwonen”¹⁴, maar er mag vanuit worden gegaan dat het daarbij gaat om een ander vereiste dan datgene dat zou voortvloeien uit de voorgenomen wijziging van de artikelen 10, § 1, eerste lid, 5°, en 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, van de voormelde wet van 15 december 1980: de thans geldende tekst slaat op het daadwerkelijk “samenwonen”, terwijl de tekst die men zou overwegen in te voegen betrekking heeft op het bewijzen van een bedoeling vanaf de indiening zelf van de aanvraag tot verblijf.

Deze oplossing zou het voordeel bieden dat ze van toepassing is op alle gevallen van “wettelijk geregistreerd partnerschap”, en dus niet alleen op de wettelijke samenwoning in de zin van de artikelen 1475 tot 1479 van het Belgisch Burgerlijk Wetboek. De nadelen zouden zijn, enerzijds, dat deze oplossing het niet mogelijk zou maken om in een zo vroeg mogelijk stadium in te grijpen, zoals de steller van het voorontwerp blijkbaar wil, en, anderzijds, dat de onderscheiden aspecten van de bestraffende regeling die geldt voor schijnhuwelijken niet langer getransponeerd hoeven te worden op de rechtsfiguur van de wettelijke samenwoning.

De steller van het voorontwerp dient met betrekking tot die kwesties een standpunt in te nemen.

1.7. Onder voorbehoud van de voorgaande opmerkingen is het onderzoek van het voorontwerp voortgezet, wat betreft de schijn-wettelijke samenwoning, in het licht van de keuze van de steller ervan om een regeling in te stellen om deze praktijk te bestrijden.

B. Nietigverklaring van het huwelijk en de wettelijke samenwoning door de strafrechter

2.1. Krachtens het ontworpen artikel 391*octies* van het Strafwetboek (artikel 9 van het voorontwerp) zal de rechter die een veroordeling uitspreekt op basis van de ontworpen artikelen 391*sexies*¹⁵ of 391*septies*¹⁶ van het Strafwetboek, voortaan “tegelijkertijd de nietigverklaring van het huwelijk of de wettelijke samenwoning [moeten uitspreken]”.

¹⁴ Artikelen 10, § 1, eerste lid, 5°, tweede lid, b), en 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, tweede lid 2, b), van de voormelde wet van 15 december 1980.

¹⁵ Geweld of bedreiging om iemand te dwingen een huwelijk aan te gaan.

¹⁶ Geweld of bedreiging om iemand te dwingen een wettelijke samenwoning aan te gaan.

Il en ira de même, en vertu de l'article 79*quater* en projet de la loi précitée du 15 décembre 1980 (article 16 de l'avant-projet), pour le juge qui prononce une condamnation sur la base des articles 79*bis*¹⁷ et 79*ter*¹⁸ en projet de la même loi¹⁹⁻²⁰.

2.2. Si, en vertu de l'article 4 de la loi du 17 avril 1878 "contenant le titre préliminaire du Code de procédure pénale", l'action civile de la victime de l'infraction peut actuellement être poursuivie en même temps et devant les mêmes juges que l'action publique et que, de manière générale, les actions civiles concernant le mariage relèvent de la compétence exclusive du tribunal civil, l'octroi d'une compétence civile à une juridiction pénale, telle qu'elle est envisagée par l'avant-projet, constituerait une innovation dans notre droit.

Il appartient à l'auteur de l'avant-projet d'apprécier l'opportunité de modifier cette répartition de compétences organisée par la loi et de bien en mesurer les conséquences sur le système général d'organisation des compétences au sein de l'Ordre judiciaire.

Il ne convient toutefois pas d'énoncer cette compétence dans le Code judiciaire, qui, en principe, n'a pas pour vocation de régler les attributions des juridictions pénales. Comme l'intention poursuivie par l'auteur de l'avant-projet, telle qu'elle est traduite par l'article 569, alinéa 4, en projet du Code judiciaire (article 10 de l'avant-projet), consiste à préserver la compétence du tribunal civil résultant de l'alinéa 1er, 1°, de cette disposition en matière d'annulation du mariage, il convient non pas de procéder comme il est prévu

¹⁷ Mariage de complaisance, tel que visé par l'article 146*bis* du Code civil, réception d'une somme d'argent pour rétribuer la conclusion d'un tel mariage et violences ou menaces pour contraindre une personne à conclure un tel mariage.

¹⁸ Cohabitation légale de complaisance, telle que visée par l'article 1476*bis* en projet du Code civil, réception d'une somme d'argent pour rétribuer la conclusion d'une telle cohabitation légale et violences ou menaces pour contraindre une personne à conclure une telle cohabitation légale.

¹⁹ Il convient de limiter le pouvoir du juge à prononcer la nullité du mariage ou de la cohabitation légale aux seuls cas de condamnations sur la base de l'alinéa 1er des articles 391*sexies* et 391*septies* en projet du Code pénal et du paragraphe 1er des articles 79*bis* et 79*ter* en projet de la loi précitée du 15 décembre 1980. En effet, une condamnation pour tentative de faits ayant conduit au mariage ou à la cohabitation légale dans des conditions illicites ne peut pas conduire à l'annulation d'un mariage ou d'une cohabitation légale qui, par définition, n'aura pas eu lieu, puisque le résultat illicite recherché n'a précisément pas été obtenu.

²⁰ En utilisant le terme "condamnation", le dispositif en projet ne sera pas applicable dans l'hypothèse où un juge pénal accorderait une suspension du prononcé de la condamnation, conformément à la loi du 29 juin 1964 "concernant la suspension, le sursis et la probation". Il appartient à l'auteur de l'avant-projet de vérifier si telle est bien son intention.

Krachtens het ontworpen artikel 79*quater* van de voormelde wet van 15 december 1980 (artikel 16 van het voorontwerp) zal hetzelfde gelden voor de rechter die een veroordeling uitspreekt op basis van de ontworpen artikelen 79*bis*¹⁷ en 79*ter*¹⁸ van dezelfde wet.¹⁹⁻²⁰

2.2. Krachtens artikel 4 van de wet van 17 april 1878 "houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering" kan thans het slachtoffer van het strafbaar feit terzelfder tijd en voor dezelfde rechters een burgerlijke rechtsvordering instellen; de door de strafvordering en burgerlijke rechtsvorderingen met betrekking tot het huwelijk algemeen gesproken behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbank. De toekenning van een civielrechtelijke bevoegdheid tot een strafgerecht, zoals in het voorontwerp wordt voorgesteld, zou dan een nieuwigheid betekenen in ons recht.

De steller van het voorontwerp dient na te gaan of het opportuun is die bij wet geregelde verdeling van bevoegdheden te wijzigen en de gevolgen ervan voor de algemene regeling inzake de organisatie van de bevoegdheden binnen de rechterlijke orde goed in te schatten.

Die bevoegdheid behoort evenwel niet te worden vermeld in het Gerechtelijk Wetboek, dat in beginsel niet tot doel heeft de bevoegdheden van de strafgerechten te regelen. Aangezien het doel dat door de steller van het voorontwerp wordt nagestreefd, zoals dat tot uiting komt in het ontworpen artikel 569, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek (artikel 10 van het voorontwerp), erin bestaat de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbank inzake nietigverklaring van het huwelijk, die voortvloeit uit het eerste lid, 1°, van die bepaling,

¹⁷ Schijnhuwelijk, zoals bedoeld in artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, het ontvangen van een geldsom ter vergoeding van het sluiten van een dergelijk huwelijk en geweld of bedreiging om een persoon te dwingen een dergelijk huwelijk te sluiten.

¹⁸ Schijn-wettelijke samenwoning, zoals bedoeld in het ontworpen artikel 1476*bis* van het Burgerlijk Wetboek, het ontvangen van een geldsom ter vergoeding van het sluiten van een dergelijke wettelijke samenwoning en geweld of bedreiging om een persoon te dwingen een dergelijke wettelijke samenwoning te sluiten.

¹⁹ De bevoegdheid van de rechter om de nietigheid van het huwelijk of de wettelijke samenwoning uit te spreken zou moeten worden beperkt tot de enkele gevallen van veroordelingen op grond van het eerste lid van de ontworpen artikelen 391*sexies* en 391*septies* van het Strafwetboek, en van paragraaf 1 van de ontworpen artikelen 79*bis* en 79*ter* van de voormelde wet van 15 december 1980. Een veroordeling wegens een poging om feiten te plegen die tot het sluiten van een huwelijk of wettelijke samenwoning in onwettige omstandigheden leiden, kan immers geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van dat huwelijk of die wettelijke samenwoning, aangezien dat huwelijk en die wettelijke samenwoning per definitie niet gesloten zijn, doordat het nagestreefde onwettige resultaat juist niet bereikt is.

²⁰ Doordat in het ontworpen dispositief de term "veroordeling" wordt gebruikt, zal het niet gelden in het geval de strafrechter opschorting van de uitspraak van de veroordeling toestaat overeenkomstig de wet van 29 juni 1964 "betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie". De steller van het voorontwerp dient na te gaan of zulks wel zijn bedoeling is.

à l'article 10 de l'avant-projet mais de compléter comme suit l'article 569, alinéa 1er, 1°, du Code judiciaire:

“... juge de paix et sans préjudice de la compétence attribuée au juge pénal par l'article 391*octies* du Code pénal et l'article 79*quater* de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers”.

Si l'intention consiste également à permettre au juge civil d'annuler la cohabitation légale dans des conditions analogues à celles qui lui permettent d'annuler un mariage, l'attention de l'auteur de l'avant-projet est attirée sur ce qui suit:

— le juge civil devrait, outre l'hypothèse déjà prévue par l'article 1476*bis*, § 1er, en projet du Code civil, également pouvoir connaître d'une demande d'annulation de la cohabitation légale lorsque la déclaration de cohabitation légale a été faite par au moins l'un des cohabitants légaux sous la violence ou la menace, ce qui constituerait le parallèle avec l'article 391*septies* en projet du Code pénal. Il s'agirait donc d'insérer dans le Code civil, pour la cohabitation légale, un article 1476*ter* nouveau, inspiré de l'article 146*ter* du Code civil applicable en matière de mariage;

— l'article 1476, § 3, en projet, du Code civil (article 5 de l'avant-projet) devrait dès lors faire l'objet d'une disposition autonome couvrant les deux cas dans lesquels une action en nullité de la cohabitation légale pourrait être introduite devant le juge civil ²¹;

— la compétence du tribunal civil (tribunal de première instance) pour connaître de cette action en nullité pourrait être rappelée de manière expresse par l'insertion dans l'article 569, alinéa 1er, du Code judiciaire, d'un 1°*bis*, inspiré du 1° du même alinéa consacré aux seules demandes relatives à l'état des personnes, qui pourrait être rédigé comme suit:

“1°*bis* des demandes relatives à l'annulation de la cohabitation légale, sans préjudice de la compétence attribuée au juge pénal par l'article 391*octies* du Code pénal et l'article 79*quater* de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;”.

²¹ Comp. notamment avec les articles 184, 201 et 202 du Code civil, relatifs aux demandes de nullité de mariage.

te behouden, behoort niet te werk te worden gegaan zoals in artikel 10 van het voorontwerp wordt bepaald, maar dient artikel 569, eerste lid, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek als volgt te worden aangevuld:

“waarvoor de vrederechter bijzonder bevoegd is, onverminderd de bevoegdheid die aan de strafrechter opgedragen wordt bij artikel 391*octies* van het Strafwetboek en artikel 79*quater* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Als het eveneens de bedoeling is de burgerlijke rechter in staat te stellen de wettelijke samenwoning nietig te verklaren in omstandigheden die analoog zijn aan die welke het mogelijk maken een huwelijk nietig te verklaren, wordt de aandacht van de steller van het voorontwerp op het volgende gevestigd:

— de burgerlijke rechter zou, naast het geval waarin het ontworpen artikel 1476*bis*, § 1, van het Burgerlijk Wetboek reeds voorziet, van een vordering tot nietigverklaring van de wettelijke samenwoning ook kennis moeten kunnen nemen wanneer de verklaring van wettelijke samenwoning door minstens een van de wettelijk samenwonenden is afgelegd met geweld of bedreiging, wat de parallel zou vormen met het ontworpen artikel 391*septies* van het Strafwetboek; in het Burgerlijk Wetboek zou dan ook voor de wettelijke samenwoning een nieuw artikel 1476*ter* ingevoegd moeten worden naar het model van artikel 146*ter* van het Burgerlijk Wetboek dat van toepassing is in huwelijkszaken;

— het ontworpen artikel 1476, § 3, van het Burgerlijk Wetboek (artikel 5 van het voorontwerp) zou bijgevolg een autonome bepaling moeten vormen die betrekking heeft op beide gevallen waarin een vordering tot nietigverklaring van de wettelijke samenwoning bij de burgerlijke rechter kan worden ingesteld ²¹;

— aan de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbank (rechtbank van eerste aanleg) om van die vordering tot nietigverklaring kennis te nemen zou uitdrukkelijk herinnerd kunnen worden door in artikel 569, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek een bepaling onder 1°*bis* in te voegen naar het model van de bepaling onder 1° van hetzelfde lid, dat alleen betrekking heeft op vorderingen betreffende de staat van de personen, welke bepaling als volgt zou kunnen worden gesteld:

“1°*bis* vorderingen betreffende de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning, onverminderd de bevoegdheid die aan de strafrechter opgedragen wordt bij artikel 391*octies* van het Strafwetboek en artikel 79*quater* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”.

²¹ Vergelijk inzonderheid met de artikelen 184, 201 en 202 van het Burgerlijk Wetboek, betreffende de vorderingen tot nietigverklaring van het huwelijk.

3. L'option choisie par l'auteur de l'avant-projet nécessite par ailleurs la prise en considération des questions de procédure exposées ci-après.

Ainsi que l'a observé l'auteur de l'avant-projet dans le commentaire des articles 9 et 16, les personnes jugées pour les infractions visées aux articles 391*sexies* et 391*septies* en projet du Code pénal et aux articles 79*bis*, § 1er, alinéa 3, et 79*ter*, § 1er, alinéa 3, en projet de la loi précitée du 15 décembre 1980 peuvent ne pas être les époux qui ont été contraints de se marier ou les cohabitants qui ont été contraints de cohabiter légalement: il pourrait s'agir de l'un d'entre eux, voire d'aucun d'entre eux ²².

À cet effet, l'alinéa 2 de l'article 391*octies* et de l'article 79*quater* en projet dispose que le jugement ne sera opposable aux époux ou aux cohabitants légaux que s'ils ont été présents ou appelés à la cause et charge, en l'alinéa 3 des mêmes dispositions, le ministère public d'appeler en "intervention forcée" le ou les époux ou le ou les cohabitants légaux qui ne seraient pas "présents à l'instance".

Il convient toutefois de clarifier le statut procédural de ces personnes appelées en "intervention forcée".

Elles n'auront en effet ni la qualité de "prévenu", aucune infraction ne leur étant reprochée, ni celle de "partie civile" dès lors que, par hypothèse, elles ne réclament pas la réparation du préjudice qu'elles pourraient avoir subi du fait de l'infraction.

Or, le but de cette intervention forcée n'est pas uniquement que le jugement à intervenir, annulant leur mariage ou leur cohabitation légale, leur soit "opposable", comme semblent l'envisager les dispositions à l'examen. Ces personnes doivent pouvoir se défendre et, le cas échéant, contester le

²² L'avant-projet manque de cohérence sur ce point précis, à tout le moins en ce qui concerne le mariage forcé. En effet, selon l'article 391*octies* en projet du Code pénal (article 9 de l'avant-projet), le juge pénal peut déclarer la nullité du mariage dès qu'il prononce une condamnation sur la base des articles 391*sexies* et 391*septies* du même Code, ce qui pourrait ne concerner que la seule condamnation d'un tiers, alors que, selon l'article 569, alinéa 4, en projet du Code judiciaire (article 10 de l'avant-projet), la compétence du juge pénal de constater la nullité du mariage et de la cohabitation légale est expressément limitée à l'hypothèse où il condamne "au moins un des deux époux ou cohabitants légaux [...]".

3. Door de optie waarvoor de steller van het voorontwerp gekozen heeft, dienen voorts de procedurekwesties die hierna uiteengezet worden in overweging te worden genomen.

Zoals de steller van het voorontwerp in de bespreking van de artikelen 9 en 16 opgemerkt heeft, is het mogelijk dat de personen die terechtstaan wegens de strafbare feiten vermeld in de ontworpen artikelen 391*sexies* en 391*septies* van het Strafwetboek en in de ontworpen artikelen 79*bis*, § 1, derde lid, en 79*ter*, § 1, derde lid, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet de echtgenoten zijn die gedwongen zijn te huwen of de samenwonenden die gedwongen zijn wettelijk samen te wonen: het zou kunnen gaan om één van beiden of zelfs om geen van hen beiden.²²

Met die bedoeling wordt in het tweede lid van de ontworpen artikelen 391*octies* en 79*quater* bepaald dat het vonnis slechts aan de echtgenoten of aan de wettelijk samenwonenden kan worden tegengeworpen indien zij in het geding partij zijn geweest of daarin zijn geroepen, terwijl het openbaar ministerie in het derde lid van diezelfde bepalingen ermee gelast wordt de echtgenoot of echtgenoten of de wettelijk samenwonende of wettelijk samenwonenden die "geen partij zijn in het geding" "gedwongen (te) laten tussenkomen".

Evenwel dient duidelijkheid te worden geschapen over de procedurele status van die personen die tot "gedwongen tussenkomst" worden opgeroepen.

Zij zullen immers niet de hoedanigheid van "beklaagde" hebben, aangezien hun geen enkel strafbaar feit wordt verweten, noch die van "burgerlijke partij", doordat zij per definitie niet de vergoeding vorderen van de schade die zij door het strafbaar feit zouden hebben kunnen leiden.

Het doel van die gedwongen tussenkomst bestaat er evenwel niet alleen in ervoor te zorgen dat het uit te spreken vonnis waarbij hun huwelijk of hun wettelijke samenwoning vernietigd wordt, aan hen kan worden "tegengeworpen", zoals volgens de voorliggende bepalingen blijkbaar de be-

²² Het voorontwerp vertoont op dit precieze punt een gebrek aan samenhang, op zijn minst wat het gedwongen huwelijk betreft. Volgens het ontworpen artikel 391*octies* van het Strafwetboek (artikel 9 van het voorontwerp) kan de strafrechter het huwelijk immers nietig verklaren zodra hij een veroordeling uitspreekt op basis van de artikelen 391*sexies* en 391*septies* van hetzelfde Wetboek, waarbij het zou kunnen gaan om louter de veroordeling van een derde, terwijl volgens het ontworpen artikel 569, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek (artikel 10 van het voorontwerp) de bevoegdheid van de strafrechter om de nietigheid van het huwelijk en de wettelijke samenwoning vast te stellen uitdrukkelijk beperkt is tot het geval waarin hij "minstens een van beide echtgenoten of wettelijk samenwonenden veroordeelt".

bien-fondé de la mesure d'annulation envisagée²³. C'est en ce sens que s'exprime l'auteur de l'avant-projet lorsqu'il précise que "[l]es époux ou les cohabitants doivent avoir chacun la possibilité de s'exprimer sur la demande d'annulation afin que les droits de la défense soient respectés"²⁴. Ceci signifie qu'elles doivent pouvoir, le cas échéant, contester l'existence même de l'infraction pour laquelle, par hypothèse, elles ne sont pas poursuivies.

Les textes doivent être conçus en manière telle qu'elles aient la qualité de partie à la procédure, en ce compris le droit d'interjeter appel lorsque la juridiction concernée est le tribunal correctionnel.

Cette qualité de partie doit leur être reconnue dès le début de la procédure pénale de sorte que, dans le respect des règles du procès équitable et des droits de la défense, la mise à la cause forcée du ou des époux ou cohabitants légaux intervienne avant l'ouverture des débats sur l'infraction.

²³ À défaut, il ne serait pas admissible, au titre des règles du procès équitable garanties par l'article 6, § 1, de la Convention européenne des droits de l'homme, qu'un jugement pénal rendu au terme d'une procédure à laquelle une personne n'aurait pas été partie se voie reconnaître une autorité absolue de chose jugée, comme telle est pourtant la règle générale en matière pénale: en effet, selon la jurisprudence de la Cour de cassation, "artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden [...] [geeft] een ieder het recht [...] op een eerlijke behandeling van zijn zaak, bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen; [...] zulks onder meer inhoudt dat de partijen in een burgerlijk geding gelijke kansen moeten hebben om de door de andere partijen aangedragen bewijzen te weerleggen; [...] anderzijds, [...] uit het internrechtelijk algemeen rechtsbeginsel van het gezag *erga omnes* van het strafrechterlijk gewijsde onder meer volgt dat de feiten waarvan de strafrechter, in het kader van zijn beslissing op de strafvordering, ten aanzien van de beklagde het bestaan zeker en noodzakelijk heeft aangenomen, door derden in een later civiel geding niet meer kunnen worden betwist; [...] indien die toepassing van het bedoelde algemeen rechtsbeginsel in strijd komt met de toepassing van artikel 6.1 van het Verdrag, het voorschrift van het Verdrag, dat rechtstreekse werking bezit, voorrang heeft" (Cass., 15 février 1991, rôle n° 6764, Justel n° N-19910215-13, *Arr. Cass.*, 1990-1991, p. 641; *R.W.*, 1991-1992, col. 15; dans le même sens: Cass., 14 avril 1994, C.930131F; Cass., 19 avril 2006, P.05 1547.F/1). En ce sens, selon les conclusions de l'avocat général D. Vandermeersch précédant l'arrêt précité du 19 avril 2006 de la Cour de cassation, "[l']autorité de la chose jugée [qui s'attache aux décisions irrévocables rendues sur le fond en matière répressive] ne s'applique qu'à l'égard de ceux qui ont été parties au procès pénal et aux éléments de la décision à l'égard desquels ces parties ont pu faire valoir leurs moyens de défense". Cons. J. Du Jardin, "Les droits de la défense dans la jurisprudence de la Cour de cassation (1990-2003)", *J.T.*, 2003, p. 620; I. Boone, "Gezag van strafrechtelijk gewijsde en de burgerlijkerechter", *N.j.W.*, 2002, pp. 336-341; voir aussi Cour eur. D.H., Y c. Norvège, 11 février 2003.

²⁴ Commentaire de l'article 9.

doeling is. Die personen moeten zich kunnen verdedigen en in voorkomend geval de gegrondheid van de voorgenomen vernietigingsmaatregel kunnen betwisten.²³ De steller van het voorontwerp spreekt zich in die zin uit wanneer hij aangeeft dat "[e]lk van de echtgenoten of wettelijk samenwonenden [...] de mogelijkheid [moet] krijgen om zich uit te spreken over de vordering tot nietigverklaring opdat zijn rechten van verdediging gerespecteerd zou[den] zijn".²⁴ Dat betekent dat zij in voorkomend geval het bestaan zelf moeten kunnen betwisten van het strafbaar feit waarvoor zij veronderstellenderwijs niet vervolgd worden.

De teksten dienen aldus geredigeerd te worden dat zij de hoedanigheid van partij bij de procedure bezitten, met inbegrip van het recht om beroep aan te tekenen wanneer het rechtscollege in kwestie de correctionele rechtbank is.

Die hoedanigheid van partij moet aan hen worden toegekend vanaf het begin van de strafrechtelijke procedure zodat met naleving van de regels van het eerlijk proces en de rechten van verdediging het gedwongen in het geding betrekken van de echtgenoot/echtgenoten of de wettelijk samenwonende/samenwonenden plaatsvindt voor de opening van de debatten over het strafbaar feit.

²³ Anders zou in het licht van de regels van het eerlijk proces die verankerd zijn in artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag van de rechten van de mens, niet aanvaard kunnen worden dat aan een vonnis in strafzaken gewezen na verloop van een procedure waarbij een persoon geen partij is geweest een absoluut gezag van gewijsde wordt toegekend, zoals zulks nochtans de algemene regel is in strafzaken: volgens immers de rechtspraak van het Hof van Cassatie ter zake, "[g]eeft] artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden [...] een ieder het recht [...] op een eerlijke behandeling van zijn zaak, bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen; [...] zulks onder meer inhoudt dat de partijen in een burgerlijk geding gelijke kansen moeten hebben om de door de andere partijen aangedragen bewijzen te weerleggen; [...] anderzijds, [...] uit het internrechtelijk algemeen rechtsbeginsel van het gezag *erga omnes* van het strafrechterlijk gewijsde onder meer volgt dat de feiten waarvan de strafrechter, in het kader van zijn beslissing op de strafvordering, ten aanzien van de beklagde het bestaan zeker en noodzakelijk heeft aangenomen, door derden in een later civiel geding niet meer kunnen worden betwist; [...] indien die toepassing van het bedoelde algemeen rechtsbeginsel in strijd komt met de toepassing van artikel 6.1 van het Verdrag, het voorschrift van het Verdrag, dat rechtstreekse werking bezit, voorrang heeft" (Cass., 15 februari 1991, rol nr. 6764, Justel nr. N-19910215-13, *Arr. Cass.*, 1990-91, 641; *R.W.*, 1991-92, kol. 15; in dezelfde zin: Cass., 14 april 1994, C.930131F; Cass., 19 april 2006, P.05 1547.F/1). In die zin heeft advocaat-generaal D. Vandermeersch in zijn conclusie in het kader van het voormelde arrest van 19 april 2006 van het Hof van Cassatie het volgende gesteld: "[l']autorité de la chose jugée [qui s'attache aux décisions irrévocables rendues sur le fond en matière répressive] ne s'applique qu'à l'égard de ceux qui ont été parties au procès pénal et aux éléments de la décision à l'égard desquels ces parties ont pu faire valoir leurs moyens de défense". Raadpleeg J. du Jardin, "Les droits de la défense dans la jurisprudence de la Cour de cassation (1990-2003)", *J.T.*, 2003, 620; I. Boone, "Gezag van strafrechtelijk gewijsde en de burgerlijke rechter", *N.j.W.*, 2002, 336-341; zie eveneens EHRM., Y tegen Noorwegen, 11 februari 2003.

²⁴ Bespreking van artikel 9.

4. S'il est vrai que le constat des infractions par le juge pénal établira l'existence d'un vice dans le consentement au mariage ou à la cohabitation légale en litige, en tout cas lorsqu'il aura été fait application des articles 391sexies, 391septies en projet du Code pénal, 79bis, § 1er, alinéa 3, ou 79ter, § 1er, alinéa 3, en projet de la loi précitée du 15 décembre 1980²⁵, la question se pose de savoir s'il convient pour autant de prévoir, comme aux articles 391octies en projet du Code pénal et 79quater en projet de la loi précitée du 15 décembre 1980, une automaticité entre la condamnation pénale et la nullité du mariage ou de la cohabitation légale.

Ce système soulève plusieurs difficultés.

En premier lieu, il se différencie du régime actuel, qui réserve, en matière d'annulation du mariage, un pouvoir d'appréciation au tribunal civil.

Ensuite, la personne condamnée au pénal ne sera pas nécessairement l'un des époux ni l'un des cohabitants ayant contracté le mariage ou fait la déclaration de cohabitation légale dont l'annulation est visée; il pourrait même ne s'agir d'aucun des deux dans certains cas²⁶.

Il est également possible que les vices de consentement ici évoqués se soient produits à un moment éloigné de leur constat judiciaire et qu'il se soit créé depuis ce moment une situation effective de vie commune avec le consentement de chacun des membres du couple.

Enfin, le système, tel qu'il est envisagé, aboutirait à créer une discordance entre le pouvoir reconnu au juge pénal et celui reconnu au juge civil en matière d'annulation du mariage ou de la cohabitation légale, le premier n'ayant par hypothèse aucun pouvoir d'appréciation à la suite de la condamnation pénale, au contraire du second, alors que l'objet de ces deux procédures est identique.

Il convient donc de préciser, aux articles 391octies en projet du Code pénal et 79quater en projet de la loi précitée du 15 décembre 1980, que le juge pénal "peut prononcer" la nullité du mariage ou de la cohabitation légale²⁷.

*
* *

²⁵ Il n'est pas certain qu'il y ait chaque fois un vice de consentement dans les hypothèses envisagées par les alinéas 1er et 2 des articles 79bis, § 1er, et 79ter, § 1er, en projet de la loi précitée du 15 décembre 1980 (articles 14 et 15 de l'avant-projet).

²⁶ Voir la note 22, plus haut.

²⁷ Sur les éventuels pouvoirs du tribunal civil d'annuler la cohabitation légale, voir la fin de l'observation 2.2, plus haut.

4. Hoewel uit de vaststelling van de strafbare feiten door de strafrechter zal blijken dat aan de instemming met het in het geding zijnde huwelijk of met de in het geding zijnde wettelijke samenwoning een gebrek kleeft, in elk geval wanneer hij toepassing zal hebben gemaakt van de ontworpen artikelen 391sexies en 391septies van het Strafwetboek of van de ontworpen artikelen 79bis, § 1, derde lid, of 79ter, § 1, derde lid, van de voormelde wet van 15 december 1980²⁵, rijst de vraag of daarom, zoals dit het geval is in de ontworpen artikelen 391octies van het Strafwetboek en 79quater van de voormelde wet van 15 december 1980, moet worden bepaald dat een strafrechtelijke veroordeling automatisch de nietigheid van het huwelijk of de wettelijke samenwoning meebrengt.

Deze regeling geeft aanleiding tot verscheidene moeilijkheden.

In de eerste plaats verschilt die regeling van de huidige regeling, waarbij inzake de nietigverklaring van het huwelijk aan de burgerlijke rechtbank een beoordelingsbevoegdheid wordt gelaten.

Ten tweede is de persoon die strafrechtelijk veroordeeld wordt niet noodzakelijk een van de echtgenoten of een van de samenwonenden die het huwelijk heeft aangegaan of de verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd waarvan de nietigverklaring wordt beoogd; in sommige gevallen zou het zelfs om geen van beiden kunnen gaan.²⁶

Het is eveneens mogelijk dat de hierboven aangehaalde gebreken die aan de instemming kleven zich voorgedaan hebben lang voor ze door de rechter zijn vastgesteld en dat sedertdien met instemming van iedere partner een daadwerkelijke vorm van samenwoning tot stand is gekomen.

Ten slotte zou de regeling, zoals ze opgezet is, ertoe leiden dat een discrepantie ontstaat tussen de aan de strafrechter toegekende bevoegdheid en de aan de burgerlijke rechter toegekende bevoegdheid inzake nietigverklaring van het huwelijk of de wettelijke samenwoning, waarbij de eerstgenoemde, in tegenstelling tot de laatstgenoemde, ten gevolge van de strafrechtelijke veroordeling veronderstellenderwijs over geen enkele beoordelingsbevoegdheid zou beschikken, terwijl beide procedures op hetzelfde onderwerp betrekking hebben.

In het ontworpen artikel 391octies van het Strafwetboek en in het ontworpen artikel 79quater van de voornoemde wet van 15 december 1980 dient dus gepreciseerd te worden dat de strafrechter de nietigheid van het huwelijk of van de wettelijke samenwoning "kan uitspreken"²⁷.

*
* *

²⁵ Het is niet zeker dat er telkens een gebrek kleeft aan de instemming in de gevallen die behandeld worden in het eerste en het tweede lid van de ontworpen artikelen 79bis, § 1, en 79ter, § 1, van de voormelde wet van 15 december 1980 (artikelen 14 en 15 van het voorontwerp).

²⁶ Zie voetnoot 22, hierboven.

²⁷ Over de eventuele bevoegdheid van de burgerlijke rechtbank om de wettelijke samenwoning nietig te verklaren, zie hoger, het einde van opmerking 2.2.

5. C'est sous réserve de ces observations que celles qui suivent sont exposées.

OBSERVATIONS PARTICULIÈRES

DispositifArticle 1er

Il résulte notamment de l'article 77, alinéa 1er, 9°, de la Constitution que "l'organisation des cours et tribunaux" et les attributions de compétences ou de prérogatives aux juridictions ou au ministère public relèvent de la compétence législative parfaite.

Ce ne sont non seulement les articles 10, 11 et 16 de l'avant-projet "qui règlent une matière visée à l'article 77 de la Constitution" mais également ses articles 4, 9 et 12.

L'article 1er sera adapté en conséquence.

Article 2

1. Selon le commentaire de la disposition à l'examen,

"L'examen de la validité des documents porte tant sur l'authenticité que sur la validité (légalisation, traduction par un traducteur juré, validité de la date des documents présentés dans la mesure où la durée de validité de ceux-ci est limitée pour certains États)".

L'article 63, § 2, alinéa 2, du Code civil, en projet au 1° ne porte que sur "la validité" des documents et non sur leur authenticité.

Le dispositif et son commentaire devraient être harmonisés.

2. Au même article 63, § 2, alinéa 2, *in fine*, du Code civil, en projet au 1°, il serait indiqué, compte tenu de l'économie générale du texte, de préciser que c'est "sans délai" que, dans l'hypothèse concernée, l'acte de déclaration doit être établi.

Article 4

1. L'allongement des délais pouvant retarder la célébration du mariage a une incidence pouvant être réelle et dommageable pour l'étranger qui a obtenu un visa court séjour en vue d'un mariage en Belgique, comme l'article 12*bis*, § 1er, alinéa 2, 2°, de la loi précitée du 15 décembre 1980 l'envisage. En effet, si le délai de surséance dépasse celui de la validité du visa, il ne sera plus possible de bénéficier de la dérogation autorisée par cette même disposition, selon laquelle la demande de séjour peut être introduite auprès de l'administration communale plutôt qu'en vertu du droit commun de

5. Het is onder voorbehoud van die opmerkingen dat de volgende opmerkingen gemaakt worden.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Dispositief

Artikel 1

Uit artikel 77, eerste lid, 9°, van de Grondwet vloeit onder andere voort dat "de organisatie van hoven en rechtbanken" en de toekenning van bevoegdheden en prerogatieven aan de rechtscolleges of aan het openbaar ministerie vallen onder de volledige bicamerale bevoegdheid.

Het zijn niet alleen de artikelen 10, 11 en 16 van het voorontwerp "die een aangelegenheid regelen als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet", maar eveneens de artikelen 4, 9 en 12 ervan.

Artikel 1 dient dienovereenkomstig aangepast te worden.

Artikel 2

1. Volgens de bespreking van de voorliggende bepaling

"[heeft] het onderzoek over de geldigheid van de documenten [...] zowel betrekking op de authenticiteit als de geldigheid (legalisatie, vertaling door een beëdigd [sic] vertaler, geldigheid van de datum van de voorgelegde documenten in de mate dat de duur van de geldigheid ervan in bepaalde landen beperkt is)".

Het ontworpen artikel 63, § 2, tweede lid, 1°, van het Burgerlijk Wetboek heeft alleen betrekking op "de geldigheid" van de documenten, en niet op hun authenticiteit.

Het dispositief en de bespreking ervan zouden geharmoniseerd dienen te worden.

2. In hetzelfde ontworpen artikel 63, § 2, tweede lid, *in fine*, van het Burgerlijk Wetboek, te weten in de bepaling onder 1°, zou het, rekening houdend met de algemene strekking van de tekst, aangewezen zijn om te preciseren dat in het geval in kwestie de aangifteakte "onverwijld" opgemaakt dient te worden.

Artikel 4

1. Het verlengen van de termijn kan het voltrekken van het huwelijk uitstellen en heeft een weerslag die reëel kan zijn en nadeel kan berokkenen aan de vreemdeling die een visum kort verblijf heeft verkregen met het oog op een huwelijk in België, zoals artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 2°, van de voornoemde wet van 15 december 1980 het voorschrijft. Als de opschortingstermijn de geldigheidsduur van het visum overschrijdt, zal het immers niet meer mogelijk zijn aanspraak te kunnen maken op de door diezelfde bepaling toegestane afwijking luidens welke de aanvraag tot verblijf ingediend kan

l'article 12*bis*, § 1er, 1°, de même loi "auprès du représentant diplomatique ou consulaire belge compétent pour le lieu de sa résidence ou de son séjour à l'étranger". Le risque peut se présenter également que le projet de mariage conduise l'intéressé à rester sur le territoire et contracter mariage en étant en séjour irrégulier.

Il appartient à l'auteur de l'avant-projet d'examiner cette question.

2. Compte tenu de l'économie générale de l'article 167 en projet du Code civil, tel qu'il résultera de l'article 4, l'occasion pourrait être saisie pour compléter cet article 167, alinéa 3, en vue de préciser que c'est "sans délai" que, dans l'hypothèse concernée, le mariage doit être célébré.

Article 12

1. L'article 79 d'un avant-projet de loi "portant le Code consulaire" actuellement soumis à la section de législation du Conseil d'État sous le n° 52 149/4 du rôle envisage d'abroger la loi du 31 décembre 1851 "sur les consulats et la juridiction consulaire".

Les modifications envisagées par l'article 12 du présent avant-projet devraient donc être intégrées dans ce nouveau code et ne devraient l'être également dans la loi précitée du 31 décembre 1851 que si la loi examinée dans le présent avis devait entrer en vigueur avant l'entrée en vigueur de l'avant-projet de loi "portant le Code consulaire" dont il est question ci-avant.

2. À l'article 20/1, alinéa 3, en projet, de la loi précitée du 31 décembre 1851, il est question, à la fin de la première phrase, du "procureur du Roi compétent" mais sans indiquer le critère de rattachement territorial permettant de déterminer cette compétence.

S'il s'agit de la déterminer en fonction du lieu de l'élection de domicile dont il est question à la phrase suivante, le dispositif est mal formulé et en tout cas ambigu puisqu'il peut être lu plutôt comme signifiant que c'est en fonction de la compétence *ratione loci* du procureur du Roi que l'intéressé doit élire domicile dans l'arrondissement judiciaire ainsi déterminé.

Le texte doit être revu en, précisant le critère de compétence *ratione loci* pour les personnes concernées, agissant depuis l'étranger.

3. À l'article 20/1, alinéa 4, deuxième phrase, *in fine*, en projet de la loi précitée du 31 décembre 1851, il serait indiqué de préciser que c'est par le procureur du Roi que le délai initial de trois mois peut être prolongé de deux mois.

worden bij het gemeentebestuur in plaats van, krachtens het gemeen recht van artikel 12*bis*, § 1, 1°, van dezelfde wet, "bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland". Er kan zich eveneens het risico voordoen dat het huwelijksvoornemen de belanghebbende ertoe aanzet op het grondgebied te blijven en te huwen zonder verblijfsvergunning.

Het komt de steller van het voorontwerp toe die kwestie te onderzoeken.

2. Rekening houdend met de algemene strekking van het ontworpen artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, zoals het zal luiden volgens artikel 4, zou de gelegenheid aangegrepen kunnen worden om dat artikel 167, derde lid, te vervolledigen door te preciseren dat in het geval in kwestie het huwelijk "onverwijld" voltrokken dient te worden.

Artikel 12

1. Artikel 79 van een voorontwerp van wet "houdende het consular Wetboek", dat thans voorligt bij de afdeling Wetgeving van de Raad van State onder het nr. 52 149/4 van de rol, beoogt de opheffing van de wet van 31 december 1851 "met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht".

De wijzigingen beoogd door artikel 12 van het onderhavige voorontwerp zouden dus geïntegreerd dienen te worden in dat nieuwe wetboek en zouden eveneens opgenomen dienen te worden in de voornoemde wet van 31 december 1851, doch alleen indien de in het onderhavige advies onderzochte wet zou in werking treden voor de inwerkingtreding van het voorontwerp van wet "houdende het consular Wetboek" waarvan hiervoor sprake is.

2. In het ontworpen artikel 20/1, derde lid, van de voornoemde wet van 31 december 1851 is er op het einde van de eerste zin sprake van de "bevoegde Procureur des Konings", maar wordt niet het criterium *ratione loci* opgegeven dat het mogelijk maakt te bepalen wie ter zake bevoegd is.

Als die bevoegdheid bepaald dient te worden naargelang de keuze van woonplaats waarvan sprake in de daaropvolgende zin, is het dispositief slecht verwoord en in ieder geval dubbelzinnig, aangezien het gelezen kan worden als zou het betekenen dat de belanghebbende naargelang van de bevoegdheid *ratione loci* van de procureur des Konings woonplaats moet kiezen in het aldus bepaalde gerechtelijk arrondissement.

De tekst moet herzien worden in die zin dat het criterium van de bevoegdheid *ratione loci* opgegeven wordt voor de betrokken personen, die optreden vanuit het buitenland.

3. In het ontworpen artikel 20/1, vierde lid, tweede zin, *in fine*, van de voornoemde wet van 31 december 1851 zou het aangewezen zijn te preciseren dat het de procureur des Konings is die de aanvankelijke termijn van drie maanden kan verlengen met twee maanden.

4. À l'alinéa 5, il y a lieu d'écrire dans la version française, comme dans la version néerlandaise ("opheffing"), "La levée de l'opposition [...]".

5. À l'alinéa 6, *in fine*, en projet, il serait indiqué, compte tenu de l'économie générale du texte, de préciser que c'est "sans délai" que, dans l'hypothèse concernée, le chef du poste consulaire de carrière procède à la délivrance du certificat.

6. À la fin du commentaire de l'article 12, il est précisé que,

"Lorsqu'un certificat de non-empêchement à mariage a été délivré, l'Office des étrangers, ne procédera pas à une nouvelle enquête à l'occasion de l'examen d'une demande de visa de regroupement familial fondée sur le mariage célébré suite à la délivrance de ce certificat, sauf si de nouveaux éléments se présentent".

S'il s'agit d'une intention destinée à être mise en œuvre dans le système prévu dans la législation en projet, elle devrait être traduite expressément dans le dispositif, qui serait alors complété en conséquence.

Article 13

1. La disposition en projet vise à étendre l'interdiction d'entrée de maximum cinq ans prévue par l'article 74/11, § 1er, alinéa 3, lorsque le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux aux hypothèses dans lesquelles un mariage, un partenariat ou une adoption ont été conclus en vue de permettre à ce ressortissant d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

Or, l'article 16, § 2, de la directive 2003/86/CE du Conseil de l'Union européenne du 22 septembre 2003 "relative au droit au regroupement familial" opère clairement la distinction entre l'hypothèse de la fraude et celle du mariage, du partenariat ou de l'adoption conclus en vue d'entrer ou de séjourner dans un État.

Il conviendrait dès lors de bien les distinguer dans le texte en projet ²⁸.

2. L'avant-projet doit être en mesure de justifier, de préférence dans le commentaire de l'article à l'examen, les raisons qui permettent de justifier au regard du principe d'égalité et de

²⁸ Voir l'observation formulée sous l'article 9 dans l'avis 39 718/AG donné le 21 février 2006, sur un projet devenu la loi du 15 septembre 2006 "modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers" (*Doc. parl.*, Chambre, 2005-2006, n° 2478/1, pp. 171-213).

4. In het vijfde lid dient in de Franstalige versie, overeenkomstig de Nederlandstalige versie ("opheffing"), "La levée de l'opposition [...]" geschreven te worden.

5. In het ontworpen zesde lid, *in fine*, zou het, rekening houdend met de algemene strekking van de tekst, aangewezen zijn te preciseren dat in het geval in kwestie het hoofd van de consulaire beroepspost "onverwijld" overgaat tot de uitreiking van het attest.

6. Op het einde van de bespreking van artikel 12 wordt gesteld:

"Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal de Dienst Vreemdelingenzaken, naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag voor een visum gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet overgaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er nieuwe elementen zijn".

Als het de bedoeling is een dergelijke bepaling op te nemen in de regeling waarin de ontworpen wetgeving voorziet, zou dat uitdrukkelijk vermeld dienen te worden in het dispositief, dat dan dienovereenkomstig aangevuld moet worden.

Artikel 13

1. De ontworpen bepaling beoogt de uitbreiding van het inreisverbod van maximaal vijf jaar zoals bepaald in artikel 74/11, § 1, derde lid, wanneer een onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, tot de gevallen waarin een huwelijk, een partnerschap of een adoptie werden aangegaan om die onderdaan toe te staan toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

Welnu, artikel 16, lid 2, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 "inzake het recht op gezinshereniging" maakt duidelijk een onderscheid tussen een geval van fraude en het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand gebracht om toegang tot of verblijf in een Staat te verkrijgen.

Het zou derhalve aangewezen zijn datzelfde duidelijke onderscheid te maken in de ontworpen tekst ²⁸.

2. Uit het voorontwerp moeten, bij voorkeur in de bespreking van het voorliggende artikel, de redenen blijken die in het licht van het beginsel van gelijkheid en non-discriminatie

²⁸ Zie de opmerking bij artikel 9 in advies 39 718/AV, op 21 februari 2006 verstrekt over een wetsontwerp dat de wet geworden is van 15 september 2006 "tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/1, 171-213).

non-discrimination que, dans les hypothèses de conclusion d'un mariage, d'un partenariat ou d'une adoption en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit au séjour, la durée maximale de l'interdiction d'entrée soit plus longue (cinq ans) que dans les hypothèses visées à l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 (trois ans) ²⁹.

Le greffier,

Danièle LANGBEEN

Le premier président,

Robert ANDERSEN

rechtvaardigen dat in het geval van een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan om toegelaten te worden tot het verblijf of om het recht op verblijf te behouden, de maximumduur voor het inreisverbod langer is (vijf jaar) dan in de gevallen bedoeld in artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 (drie jaar) ²⁹.

De griffier,

Danièle LANGBEEN

De eerste voorzitter,

Robert ANDERSEN

²⁹ Voir l'avis 49 947/2/V donné le 27 juillet 2011 sur un avant-projet devenu la loi du 19 janvier 2012 "modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers" (*Doc. parl.*, Chambre, 2011-2012, n° 1825/001, pp. 46-58).

²⁹ Zie advies 49 947/2/V, op 27 juli 2011 verstrekt over een voorontwerp dat de wet geworden is van 19 januari 2012 "tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" (*Parl.St. Kamer* 2011-12, nr. 1825/001, 46-58).

PROJET DE LOI

ALBERT II, ROI DES BELGES,

À tous, présents et à venir,

SALUT.

Sur la proposition de Notre Vice-Premier ministre et ministre des Affaires étrangères, Notre ministre de la Justice, et Notre Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

Le Vice-ministre et ministre des Affaires étrangères, la ministre de la Justice, et la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration sont chargés de présenter en Notre nom aux Chambres législatives et de déposer à la Chambre des représentants le projet de loi dont la teneur suit:

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution, à l'exception des articles 4, 8, 13, 14, 15, 16 et 21 qui règlent une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

CHAPITRE 1ER

Modifications du Code Civil

Art. 2

À l'article 63 du Code civil, rétabli par la loi du 4 mai 1999 et modifié par la loi du 10 mars 2010, les modifications suivantes sont apportées:

1° le § 2, alinéa 2, est remplacé par ce qui suit:

“L'officier de l'état civil dresse acte de cette déclaration dans le mois de la délivrance de l'accusé de réception visé à l'article 64, § 1er, alinéa 1, sauf s'il a des doutes sur la validité ou l'authenticité des documents remis visés à l'article 64. Dans ce cas, il en informe les futurs époux et il se prononce sur la validité ou l'authenticité des documents remis et décide si l'acte peut être établi au plus tard trois mois après la délivrance de

WETSONTWERP

ALBERT II, KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,

ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze Vice-Eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken, Onze minister van Justitie, en Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

De Vice-eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken, de minister van Justitie, en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn ermee belast het ontwerp van wet, waarvan de tekst hierna volgt, in Onze naam aan de Wetgevende Kamers voor te leggen en bij de Kamer van volksvertegenwoordigers in te dienen:

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, met uitzondering van de artikelen 4, 8, 13, 14, 15, 16 en 21 die een aangelegenheid regelen als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

HOOFDSTUK 1

Wijzigingen van het Burgerlijk Wetboek

Art. 2

In artikel 63 van het Burgerlijk Wetboek, hersteld bij de wet van 4 mei 1999 en gewijzigd bij de wet van 10 maart 2010, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° § 2, tweede lid wordt vervangen als volgt:

“De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt van deze aangifte een akte op binnen een maand na de afgifte van het bericht van ontvangst bedoeld in artikel 64, § 1, eerste lid, behalve indien hij twijfels heeft over de geldigheid of echtheid van de in artikel 64 bedoelde overgelegde documenten. In dat geval geeft hij hiervan kennis aan de aanstaande echtgenoten en spreekt hij zich ten laatste drie maanden na de afgifte van het be-

l'accusé de réception visé à l'article 64, § 1er, alinéa 1er. S'il n'a pas pris de décision dans ce délai, l'officier de l'état civil doit établir l'acte sans délai."

2° au § 4, alinéa 1er, les mots "ou s'il ne reconnaît pas la validité ou l'authenticité de ces documents" sont insérés entre les mots "visés à l'article 64" et les mots "l'officier de l'état civil".

Art. 3

L'article 64, § 1er, alinéa 1er, du même Code, rétabli par la loi du 4 mai 1999 et modifié par la loi du 16 juillet 2004 et par la loi du 3 décembre 2005, est complété par les mots "contre accusé de réception qui est remis après réception de tous les documents".

Art. 4

À l'article 167 du même Code, rétabli par la loi du 4 mai 1999, les modifications suivantes sont apportées:

1° l'alinéa 2 est complété par les phrases suivantes: "Le procureur du Roi peut prolonger ce délai de trois mois au maximum. Dans ce cas, il en informe l'officier de l'état civil qui en informe les parties intéressées."

2° dans l'alinéa 3 les mots "sans délai" sont insérés entre les mots "le mariage" et les mots ", même dans"

3° l'alinéa 4 est complété par les mots suivants: "et à l'Office des étrangers dans le cas où sa décision est motivée sur base de l'article 146*bis*."

Art. 5

Dans le même Code, il est inséré un article 193*ter* rédigé comme suit:

"Art. 193*ter*. Tout exploit de signification d'un jugement ou arrêt portant annulation d'un mariage est immédiatement communiqué en copie par l'huissier de justice instrumentant au ministère public et au greffier de la juridiction qui a prononcé la décision.

richt van ontvangst bedoeld in artikel 64, § 1, eerste lid, uit over de geldigheid of echtheid van de documenten en over het opmaken van de akte. Indien hij binnen deze termijn geen beslissing heeft genomen, dient de ambtenaar van de burgerlijke stand onverwijld de akte op te maken."

2° in § 4, eerste lid, worden de woorden "of indien hij de geldigheid of echtheid van deze documenten niet erkent" ingevoegd tussen de woorden "over te leggen" en het woord "weigert".

Art. 3

In artikel 64, § 1, eerste lid van hetzelfde wetboek, hersteld bij de wet van 4 mei 1999 en gewijzigd bij de wet van 16 juli 2004 en bij de wet van 3 december 2005, worden de woorden "tegen bericht van ontvangst, dat wordt afgeleverd na ontvangst van alle documenten," ingevoegd tussen de woorden "burgerlijke stand" en de woorden "voor ieder".

Art. 4

In artikel 167 van hetzelfde Wetboek, hersteld bij de wet van 4 mei 1999, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het tweede lid wordt aangevuld met de volgende zinnen: "De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met een periode van hoogstens drie maanden. In voorkomend geval geeft hij daarvan kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt."

2° in het derde lid wordt het woord "onverwijld" ingevoegd tussen de woorden "burgerlijke stand" en de woorden "het huwelijk"

3° het vierde lid wordt aangevuld met de woorden: "en aan de Dienst Vreemdelingenzaken, in geval zijn beslissing gemotiveerd is op basis van artikel 146*bis*."

Art. 5

In hetzelfde wetboek wordt een artikel 193*ter* ingevoegd, luidende:

"Art. 193*ter*. Elk exploit van betekening van een vonnis of arrest dat een huwelijk nietigverklaart, wordt door de optredende gerechtsdeurwaarder onmiddellijk in afschrift meegedeeld aan het openbaar ministerie en de griffier van de rechtsmacht die de beslissing heeft uitgesproken.

Lorsque la nullité du mariage a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée, est, sans délai, adressé par le greffier à l'officier de l'état civil du lieu où le mariage a été célébré ou, lorsque le mariage n'a pas été célébré en Belgique, à l'officier de l'état civil de Bruxelles. Lorsqu'il s'agit de l'annulation d'un mariage contracté en contravention aux dispositions contenues aux articles 146*bis* ou 146*ter*, il envoie l'extrait en même temps à l'Office des étrangers.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil transcrit, sans délai, le dispositif sur ses registres; mention en est faite en marge de l'acte de mariage et des actes d'état civil relatifs aux enfants, s'ils ont été dressés ou transcrits en Belgique."

Art. 6

Dans le Livre III, Titre *Vbis*, du même Code, inséré par la loi du 23 novembre 1998, il est inséré un article 1476*bis* rédigé comme suit:

"Art. 1476*bis*. Il n'y a pas de cohabitation légale lorsque, bien que la volonté des parties de cohabiter légalement ait été exprimée, il ressort d'une combinaison de circonstances que l'intention de l'une au moins des parties vise uniquement l'obtention d'un avantage en matière de séjour, lié au statut de cohabitant légal."

Art. 7

Dans le même Code, il est inséré un article 1476*ter* rédigé comme suit:

"Art. 1476*ter*. Il n'y a pas de cohabitation légale non plus lorsque celle-ci est contractée sans le libre consentement des deux cohabitants légaux et que le consentement d'au moins un des cohabitants légaux a été donné sous la violence ou la menace."

Art. 8

Dans le même Code, il est inséré un article 1476*quater* rédigé comme suit:

Wanneer de nietigverklaring van het huwelijk is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar het huwelijk voltrokken is of, wanneer het huwelijk niet in België voltrokken is, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel. Indien het gaat om de nietigverklaring van een huwelijk dat is aangegaan met overtreding van de bepalingen van artikel 146*bis* of 146*ter* stuurt hij het uittreksel tegelijkertijd aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand schrijft het beschikkende gedeelte onverwijld over in zijn registers; melding daarvan wordt gemaakt op de kant van de akte van huwelijk en van de akten van de burgerlijke stand die betrekking hebben op de kinderen, indien deze in België zijn opgemaakt of overgeschreven."

Art. 6

In boek III, Titel *Vbis*, van hetzelfde wetboek, ingevoegd bij de wet van 23 november 1998, wordt een artikel 1476*bis* ingevoegd, luidende:

"Art. 1476*bis*. Er is geen wettelijke samenwoning, wanneer ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende."

Art. 7

In hetzelfde wetboek wordt een artikel 1476*ter* ingevoegd, luidende:

"Art. 1476*ter*. Er is evenmin een wettelijke samenwoning wanneer deze wordt aangegaan zonder vrije toestemming van beide wettelijk samenwonenden en de toestemming van minstens een de wettelijk samenwonenden werd gegeven onder geweld of bedreiging."

Art. 8

In hetzelfde wetboek wordt een artikel 1476*quater* ingevoegd, luidende:

“Art. 1476^{quater}. L’officier de l’état civil refuse d’acter la déclaration de cohabitation légale lorsqu’il constate que la déclaration se rapporte à une situation telle que visée aux articles 1476bis et 1476ter.

S’il existe une présomption sérieuse qu’il n’est pas satisfait aux conditions visées aux articles 1476bis et 1476ter, l’officier de l’état civil peut surseoir à acter la déclaration de cohabitation légale, le cas échéant, après avoir recueilli l’avis du procureur du Roi de l’arrondissement judiciaire dans lequel les parties ont remis la déclaration de cohabitation légale, pendant un délai de deux mois au plus à partir du récépissé visé à l’article 1476, § 1er, afin de procéder à une enquête complémentaire. Le procureur du Roi peut prolonger ce délai de trois mois au maximum. Dans ce cas, il en informe l’officier de l’état civil qui en informe les parties intéressées.

S’il n’a pas pris de décision dans le délai prévu à l’alinéa 2, l’officier de l’état civil est tenu d’acter la déclaration de cohabitation légale dans le registre de la population.

Dans le cas d’un refus visé à l’alinéa 1er, l’officier de l’état civil notifie sans délai sa décision motivée aux parties intéressées. Une copie de celle-ci, accompagnée d’une copie de tous documents utiles, est, en même temps, transmise au procureur du Roi de l’arrondissement judiciaire dans lequel la décision de refus a été prise et à l’Office des étrangers.

Le refus de l’officier de l’état civil d’acter la déclaration de cohabitation légale est susceptible de recours par les parties intéressées devant le tribunal de première instance pendant un délai d’un mois suivant la notification de sa décision.”

Art. 9

Dans le même Code, il est inséré un article 1476^{quinquies} rédigé comme suit:

“Art. 1476^{quinquies}. § 1er. Dans les hypothèses visées aux articles 1476bis et 1476ter, une action en nullité peut être introduite par les cohabitants légaux eux-mêmes et par tous ceux qui y ont intérêt.

“Art. 1476^{quater}. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een situatie zoals bedoeld in de artikelen 1476bis en 1476ter.

Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat niet is voldaan aan de in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde voorwaarden, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand, de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning uitstellen, na eventueel het advies van de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de partijen voornemens zijn de verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in artikel 1476, § 1, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten. De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met een periode van hoogstens drie maanden. In voorkomend geval, geeft hij van zijn beslissing kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt.

Indien de ambtenaar van de burgerlijke stand binnen de in het tweede lid gestelde termijn geen definitieve beslissing heeft genomen, dient hij melding van de verklaring van wettelijke samenwoning te maken in het bevolkingsregister.

In geval van een weigering zoals bedoeld in het eerste lid, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand, zijn met redenen omklede beslissing zonder verwijl ter kennis van de belanghebbende partijen. Terzelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, verzonden naar de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de beslissing tot weigering genomen werd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om van de verklaring van wettelijke samenwoning melding te maken, kan door belanghebbende partijen binnen de maand na de kennisgeving van deze beslissing beroep worden aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg.”

Art. 9

In hetzelfde wetboek wordt een artikel 1476^{quinquies} ingevoegd, luidende:

“Art. 1476^{quinquies}. § 1. In de gevallen zoals bedoeld in de artikelen 1476bis en 1476ter, kan een vordering tot nietigverklaring worden ingesteld door de wettelijk samenwonenden zelf en door allen die daarbij belang hebben.

Le procureur du Roi demande la nullité d'une telle cohabitation légale.

Tout exploit de signification d'un jugement ou arrêt portant annulation d'une cohabitation légale est immédiatement communiqué en copie par l'huissier de justice instrumentant au greffier de la juridiction qui a prononcé la décision.

Lorsque la nullité de la cohabitation légale a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée, est, sans délai, adressé par le greffier à l'officier de l'état civil de la commune du domicile des deux parties ou, lorsque les parties ne sont pas domiciliées dans la même commune, à l'officier de l'état civil de la commune du domicile de chacune des parties et à l'Office des étrangers.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil inscrit sans délai l'annulation de la cohabitation légale dans le registre de la population.

§ 2. La cohabitation légale au sens des articles 1476*bis* et 1476*ter*, qui a été déclarée nulle, produit néanmoins ses effets en faveur de la partie qui a contracté la cohabitation légale de bonne foi.

Elle produit également ses effets en faveur des enfants, même si aucune des parties n'a été de bonne foi."

CHAPITRE 2

Modifications du Code pénal

Art. 10

Dans le Livre II, Titre VII, du Code pénal, le titre du Chapitre XI, inséré par l'article 2 de la loi du 25 avril 2007, est complété par les mots "et de la cohabitation légale forcée".

Art. 11

Dans l'article 391*sexies* du même Code, inséré par la loi du 25 avril 2007, les modifications suivantes sont apportées:

De procureur des Konings vordert de nietigheid van een dergelijke wettelijke samenwoning.

Elk exploit van betekening van een vonnis of arrest dat een wettelijke samenwoning vernietigt, wordt door de optredende gerechtsdeurwaarder onmiddellijk in afschrift meegedeeld aan de griffier van de rechtsmacht die de beslissing heeft uitgesproken.

Wanneer de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van woonplaats van beide partijen of, indien de partijen geen woonplaats hebben in dezelfde gemeente, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van elk van hen en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt onverwijld melding van de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister.

§ 2. De wettelijke samenwoning zoals bedoeld in de artikelen 1476*bis* en 1476*ter*, die nietig verklaard is, heeft niettemin gevolgen ten voordele van de partij die de wettelijke samenwoning te goeder trouw is aangegaan.

Ze heeft eveneens gevolgen ten voordele van de kinderen, ook al is geen beide partijen te goeder trouw geweest."

HOOFDSTUK 2

Wijzigingen van het Strafwetboek

Art. 10

In boek II, Titel VII, van het Strafwetboek, wordt de titel van het Hoofdstuk XI, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, aangevuld met de woorden "en gedwongen wettelijke samenwoning".

Art. 11

In artikel 391*sexies* van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° dans l'alinéa 1er les mots "d'un mois à deux ans ou d'une amende de cent à cinq cent euros" sont remplacés par les mots "de trois mois à cinq ans et d'une amende de deux cent cinquante euros à cinq mille euros";

2° dans l'alinéa 2 les mots "de quinze jours à un an ou d'une amende de cinquante à deux cent cinquante euros" sont remplacés par les mots "de deux mois à trois ans et d'une amende de cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros".

Art. 12

Dans le même Code, il est inséré un article 391*septies* rédigé comme suit:

"Art. 391*septies*. Toute personne qui, par des violences ou des menaces, aura contraint quelqu'un à souscrire à une cohabitation légale sera punie d'un emprisonnement de trois mois à cinq ans et d'une amende de deux cent cinquante euros à cinq mille euros.

La tentative est punie d'un emprisonnement de deux mois à trois ans et d'une amende de cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros."

Art. 13

Dans le même Code, il est inséré un article 391*octies*, rédigé comme suit:

"Art. 391*octies*. § 1er. Le juge qui prononce une condamnation sur base des articles 391*sexies* ou 391*septies* ou qui constate la culpabilité pour une infraction à ces dispositions, peut en même temps prononcer la nullité du mariage ou de la cohabitation légale.

§ 2. Aucun jugement n'est opposable aux époux ou aux cohabitants légaux s'ils n'ont été présents ou appelés à la cause.

Le ministère public peut appeler en intervention forcée l'époux ou les époux ou le cohabitant ou les cohabitants qui ne sont pas présents à la cause.

L'intervention leur confère la qualité de partie à la cause. Ces parties peuvent exercer les voies de recours.

L'intervention est formée dès le début de l'instance de sorte que ces parties puissent faire valoir leurs

1° in het eerste lid worden de woorden "van een maand tot twee jaar of met een geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro" vervangen door de woorden "van drie maand tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro";

2° in het tweede lid worden de woorden "van vijftien dagen tot een jaar of met een geldboete van vijftig euro tot tweehonderd vijftig euro" vervangen door de woorden "van twee maand tot drie jaar en met geldboete van honderdvijftig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro".

Art. 12

In het hetzelfde Wetboek wordt een artikel 391*septies* ingevoegd, luidende als volgt:

"Art. 391*septies*. Hij die iemand door geweld of bedreiging dwingt een wettelijke samenwoning aan te gaan, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maand tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro.

De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van twee maand tot drie jaar en met geldboete van honderdvijftig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro."

Art. 13

In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 391*octies* ingevoegd, luidende als volgt:

"Art. 391*octies*. § 1. De rechter die overgaat tot een veroordeling op basis van artikel 391*sexies* of 391*septies* of die de schuld vaststelt voor een inbreuk op deze bepalingen, kan tegelijkertijd de nietigverklaring van het huwelijk of de wettelijke samenwoning uitspreken.

§ 2. Een vonnis kan aan de echtgenoten of aan de wettelijk samenwonenden slechts worden tegengeworpen, indien zij in het geding partij zijn geweest of daarin zijn geroepen.

Het openbaar ministerie kan de echtgenoot of echtgenoten of de wettelijk samenwonende of wettelijk samenwonenden, die geen partij zijn in in het geding, gedwongen laten tussenkomen.

De tussenkomst verleent hen de hoedanigheid van partij in het geding. Deze partijen kunnen de rechtsmiddelen aanwenden.

De tussenkomst wordt ingesteld vanaf het begin van het geding zodat de partijen hun rechten met betrekking

droits sur la mesure d'annulation du mariage et de la cohabitation légale.

§ 3. Tout exploit de signification d'un jugement ou arrêt portant annulation d'un mariage ou d'une cohabitation légale est immédiatement communiqué en copie par l'huissier de justice instrumentant au greffier de la juridiction qui a prononcé la décision.

§ 4. Lorsque la nullité du mariage a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est, sans délai, adressé par le greffier à l'officier de l'état civil du lieu où le mariage a été célébré et à l'Office des étrangers ou, lorsque le mariage n'a pas été célébré en Belgique, à l'officier de l'état civil de Bruxelles et à l'Office des étrangers.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil transcrit, sans délai le dispositif sur ses registres; mention en est faite en marge de l'acte de mariage et des actes d'état civil relatifs aux enfants, s'ils ont été dressés ou transcrits en Belgique, s'ils ont été dressés ou transcrits en Belgique.

§ 5. Lorsque la nullité de la cohabitation légale a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est, sans délai, adressé par le greffier à l'officier de l'état civil du lieu où la déclaration de cohabitation légale a été faite et à l'Office des étrangers.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil inscrit sans délai l'annulation de la cohabitation légale dans le registre de la population."

CHAPITRE 3

Modification du Code judiciaire

Art. 14

A l'article 569 du Code judiciaire, modifié en dernier par la loi du 15 juillet 2011, les modifications suivantes sont apportées:

tot de nietigverklaring van het huwelijk en de wettelijke samenwoning kunnen doen gelden.

§ 3. Elk exploit van betekening van een vonnis of arrest dat een huwelijk of een wettelijke samenwoning vernietigt, wordt door de optredende gerechtsdeurwaarder onmiddellijk in afschrift meegedeeld aan de griffier van de rechtsmacht die de beslissing heeft uitgesproken.

§ 4. Wanneer de nietigverklaring van het huwelijk is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of het arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar het huwelijk voltrokken is en aan de Dienst Vreemdelingenzaken of, wanneer het huwelijk niet in België voltrokken is, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand schrijft het beschikkende gedeelte onverwijld over in zijn registers; melding daarvan wordt gemaakt op de kant van de akte van huwelijk en van de akten van de burgerlijke stand die betrekking hebben op de kinderen, indien deze in België zijn opgemaakt of overgeschreven.

§ 5. Wanneer de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of het arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar de verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt onverwijld melding van de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister."

HOOFDSTUK 3

Wijziging van het Gerechtelijk Wetboek

Art. 14

In artikel 569 van het Gerechtelijk Wetboek, laatst gewijzigd bij de wet van 15 juli 2011, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° l'alinéa 1er, 1°, est complété comme suit: "et sans préjudice de la compétence attribuée au juge pénal par l'article 391octies du Code pénal et par l'article 79quater de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers."

2° à l'alinéa 1er, un 1°bis rédigé comme suit est inséré: "1°bis des demandes relatives à l'annulation de la cohabitation légale, sans préjudice de la compétence attribuée au juge pénal par l'article 391octies du Code pénal et l'article 79quater de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers."

Art. 15

Dans l'article 587, 9° du même Code, inséré par la loi du 4 mai 1999, les mots "et 167, dernier alinéa," sont remplacés par les mots "167, dernier alinéa, et 1476quater, alinéa 5,".

CHAPITRE 4

Modification de la loi du 31 décembre 1851 sur les consulats et la juridiction consulaire

Art. 16

Dans la loi du 31 décembre 1851 sur les consulats et la juridiction consulaire, il est inséré un article 20/1 rédigé comme suit:

"Art. 20/1. Le chef d'un poste consulaire de carrière peut délivrer à des Belges qui souhaitent contracter mariage dans le ressort de son poste, à leur demande, un certificat de non-empêchement à mariage d'où il ressort qu'aucune objection légale n'existe selon le droit belge à l'égard du mariage, si l'autorité étrangère exige la production de ce certificat.

Le certificat n'est délivré que s'il ressort de l'enquête que le requérant satisfait, selon le droit belge, aux qualités et conditions requises pour pouvoir contracter mariage.

Lors de la demande du certificat, le requérant domicilié à l'étranger doit élire domicile en Belgique pour la correspondance et les notifications.

1° het eerste lid, 1°, wordt aangevuld met de woorden "en onverminderd de door artikel 391octies van het Strafwetboek en artikel 79quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de strafrechter toegekende bevoegdheid."

2° in het eerste lid wordt de bepaling onder 1bis ingevoegd, luidende: "1°bis van vorderingen betreffende de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning, onverminderd de door artikel 391octies van het Strafwetboek en artikel 79quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de strafrechter toegekende bevoegdheid."

Art. 15

In artikel 587, 9° van hetzelfde wetboek, ingevoegd bij de wet van 4 mei 1999, worden de woorden "en 167, laatste lid," vervangen door de woorden "167, laatste lid, en 1476quater, vijfde lid".

HOOFDSTUK 4

Wijziging van de wet van 31 december 1851 betreffende de consulaten en de consulaire rechtsmacht

Art. 16

In de wet van 31 december 1851 betreffende de consulaten en de consulaire rechtsmacht, wordt een artikel 20/1 ingevoegd, luidende:

"Art. 20/1. Het hoofd van een consulaire beroepspost kan aan Belgen die een huwelijk willen aangaan in het ambtsgebied van zijn post op hun verzoek, een attest van geen huwelijksbeletsel uitreiken waaruit blijkt dat er naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen het huwelijk, indien de buitenlandse overheid de voorlegging van dit attest eist.

Het attest wordt slechts uitgereikt indien na onderzoek blijkt dat de aanvrager volgens Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan.

Bij de aanvraag van het attest moet de in het buitenland wonende verzoeker woonplaats kiezen in België voor briefwisseling en betekeningen.

S'il n'est pas satisfait aux qualités et conditions requises pour pouvoir contracter mariage ou en cas de doutes sérieux quant à la satisfaction aux qualités et conditions requises pour pouvoir contracter mariage, le chef du poste consulaire de carrière communique la demande de certificat au procureur du Roi compétent et en informe le requérant.

Dans les trois mois de la réception de la demande du certificat, dont le poste consulaire accuse réception lors de l'introduction de la demande, le procureur du Roi peut s'opposer à sa délivrance. Il peut prolonger le délai de deux mois au plus. Le cas échéant, il informe sans délai les parties intéressées, le poste consulaire de carrière auquel l'attestation a été demandée, l'Office des Etrangers et l'officier de l'état civil de la commune en Belgique où les intéressés sont domiciliés, de son opposition motivée.

La levée de l'opposition peut être demandée dans le mois de la notification de l'opposition devant le tribunal de première instance du ressort du procureur du Roi qui s'est opposé à la délivrance du certificat. Le juge statue à bref délai.

En cas de non-opposition du procureur du Roi dans le délai visé à l'alinéa 5, le chef du poste consulaire de carrière procède sans délai à la délivrance du certificat."

CHAPITRE 5

Modifications de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

Art. 17

Dans l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, inséré par la loi du 8 juillet 2011, un alinéa rédigé comme suit est inséré entre les alinéas 2 et 3:

"Lorsqu'un certificat de non-empêchement à mariage a été délivré, il ne sera pas procédé à une nouvelle enquête à l'occasion de l'examen d'une demande de regroupement familial fondée sur le mariage célébré suite à la délivrance de ce certificat, sauf si de nouveaux éléments se présentent."

Het hoofd van de consulaire beroepspost zendt, indien niet wordt voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk af te sluiten of bij ernstige twijfel over het voldoen aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen nagaan, de aanvraag van het attest aan de bevoegde procureur des Konings en geeft de verzoeker hiervan kennis.

De procureur des Konings kan zich binnen de drie maanden na ontvangst van de aanvraag van het attest, waarvan de consulaire post de ontvangst betekent bij de indiening van de aanvraag, verzetten tegen de uitreiking ervan. Hij kan deze termijn met een periode van maximum twee maanden verlengen. Hij brengt desgevallend zijn gemotiveerd verzet onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen, de consulaire beroepspost bij welke het attest werd aangevraagd, de Dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats in België van de betrokkenen.

De opheffing van het verzet kan binnen de maand van de kennisgeving van het verzet gevraagd worden voor de rechtbank van eerste aanleg van het ambtsgebied van de procureur des Konings die zich verzet heeft tegen de uitreiking van het attest. De rechter doet uitspraak op korte termijn.

Indien de procureur des Konings binnen de termijn bedoeld in het vijfde lid, geen verzet heeft aangetekend, gaat het hoofd van de consulaire beroepspost onverwijld over tot de uitreiking van het attest."

HOOFDSTUK 5

Wijzigingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Art.17

In artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 8 juli 2011, wordt tussen het tweede en het derde lid een lid ingevoegd, luidende:

"Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen."

Art. 18

Dans l'article 74/11, § 1er, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, l'alinéa 3 est remplacé par ce qui suit:

“Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque:

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.”

Art. 19

Dans l'article 79*bis* de la même loi, inséré par la loi du 12 janvier 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le § 1er, alinéa 1er, les mots “de huit jours à trois mois ou d'une amende de vingt-six à cent euros” sont remplacés par les mots “d'un mois à trois ans et d'une amende de cinquante euros à cinq cent euros”;

2° dans le § 1er, alinéa 2, les mots “de quinze jours à un an ou d'une amende de cinquante à deux cent cinquante euros” sont remplacés par les mots “de deux mois à quatre ans et d'une amende de cent euros à deux mille cinq cent euros”;

3° dans le § 1er, alinéa 3, les mots “d'un mois à deux ans ou d'une amende de cent à cinq cents euros” sont remplacés par les mots “de trois mois à cinq ans et d'une amende de deux cent cinquante euros à cinq mille euros”;

4° dans le § 2, alinéa 1er, les mots “d'une amende de vingt-six à cinquante euros” sont remplacés par les mots “d'un emprisonnement de quinze jours à un an et d'une amende de vingt-six euros à deux cent cinquante euros”;

5° dans le § 2, alinéa 2, les mots “de huit jours à six mois ou d'une amende de vingt-six à cent vingt-cinq euros” sont remplacés par les mots “d'un mois à deux ans et d'une amende de cinquante euros à mille deux cent cinquante euros euros”;

Art. 18

In artikel 74/11, § 1, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, wordt het derde lid vervangen als volgt:

“De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.”

Art. 19

In artikel 79*bis* van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 12 januari 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in § 1, eerste lid worden de woorden “van acht dagen tot drie maanden of met een geldboete van zesentwintig tot honderd euro” vervangen door de woorden “van één maand tot drie jaar en met een geldboete van vijftig euro tot vijfhonderd euro”;

2° in § 1, tweede lid worden de woorden “van vijftien dagen tot één jaar of met een geldboete van vijftig tot tweehonderdvijftig euro” vervangen door “van twee maand tot vier jaar en met een geldboete van honderd euro tot tweeduizend vijfhonderd euro”;

3° in § 1, derde lid worden de woorden “van één maand tot twee jaar of met een geldboete van honderd tot vijfhonderd euro” vervangen door de woorden “van drie maand tot vijf jaar en met een geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro”;

4° in § 2, eerste lid worden de woorden “geldboete van zesentwintig tot vijftig euro” vervangen door de woorden “gevangenisstraf van vijftien dagen tot één jaar en met een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderdvijftig euro”;

5° in § 2, tweede lid worden de woorden “van acht dagen tot zes maanden of geldboete van zesentwintig tot honderd vijftig euro” vervangen door de woorden “van één maand tot twee jaar en met een geldboete van vijftig euro tot duizend tweehonderdvijftig euro”;

6° dans le § 2, alinéa 3, les mots “de quinze jours à un an ou d’une amende de cinquante à deux cent cinquante euros” sont remplacés par les mots “de deux mois à trois ans et d’une amende de cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros”.

Art. 20

Dans la même loi, il est inséré un article 79ter rédigé comme suit:

“Art. 79ter. § 1er. Quiconque conclut une cohabitation légale dans les circonstances visées à l’article 1476bis, § 1er, du Code civil sera puni d’un emprisonnement d’un mois à trois ans et d’une amende de cinquante euros à cinq cent euros.

Quiconque reçoit une somme d’argent visant à le rétribuer pour la conclusion d’une telle cohabitation, sera puni d’un emprisonnement de deux mois à quatre ans et d’une amende de cent euros à deux mille cinq cent euros.

Quiconque recourt à des violences ou menaces à l’égard d’une personne pour la contraindre à conclure une telle cohabitation sera puni d’un emprisonnement de trois mois à cinq ans et d’une amende de deux cent cinquante euros à cinq mille euros.

§ 2. La tentative du délit prévu au paragraphe 1er, alinéa 1er, est punie d’un emprisonnement de quinze jours à un an et d’une amende de cinquante euros à deux cent vingt-six euros.

La tentative du délit prévu au paragraphe 1er, alinéa 2, est punie d’un emprisonnement d’un mois à deux ans et d’une amende de cinquante euros à mille deux cent cinquante euros euros.

La tentative du délit prévu au paragraphe 1er, alinéa 3, est punie d’un emprisonnement de deux mois à trois ans et d’une amende de cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros.”

Art. 21

Dans la même loi, il est inséré un article 79quater, rédigé comme suit:

“Art. 79quater. § 1er. Le juge qui prononce une condamnation sur la base de l’article 79bis ou 79ter ou qui constate la culpabilité pour une infraction à ces

6° in § 2, derde lid worden de woorden “van vijftien dagen tot een jaar of met geldboete van vijftig tot tweehonderd vijftig euro” vervangen door de woorden “van twee maand tot drie jaar en met een geldboete van honderdvijfentwintig tot tweeduizend vijfhonderd euro”.

Art. 20

In dezelfde wet wordt een artikel 79ter ingevoegd, luidende als volgt:

“Art. 79ter. § 1. Ieder die een wettelijke samenwoning sluit in de omstandigheden bedoeld in artikel 1476bis, § 1, van het Burgerlijk Wetboek, wordt gestraft met een gevangenisstraf van één maand tot drie jaar en met een geldboete van vijftig euro tot vijfhonderd euro.

Ieder die een geldsom ontvangt die ertoe strekt hem te vergoeden voor het sluiten van een dergelijke samenwoning, wordt gestraft met gevangenisstraf van twee maand tot vier jaar en met een geldboete van honderd euro tot tweeduizend vijfhonderd euro.

Ieder die gebruik maakt van geweld of bedreiging tegen een persoon om die persoon te dwingen een dergelijke samenwoning te sluiten, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maand tot vijf jaar en met een geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro.

§ 2. Poging tot het in paragraaf 1, eerste lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot één jaar en met een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderdvijftig euro.

Poging tot het in paragraaf 1, tweede lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van één maand tot twee jaar en met een geldboete van vijftig euro tot duizend tweehonderdvijftig euro.

Poging tot het in paragraaf 1, derde lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van twee maand tot drie jaar en met een geldboete van honderdvijfentwintig tot tweeduizend vijfhonderd euro.”

Art. 21

In dezelfde wet wordt een artikel 79quater ingevoegd, luidende als volgt:

“Art. 79quater. § 1. De rechter die overgaat tot een veroordeling op basis van artikel 79bis of 79ter of die de schuld vaststelt voor een inbreuk op deze bepalingen,

dispositions, peut en même temps prononcer la nullité du mariage ou de la cohabitation légale.

§ 2. Aucun jugement n'est opposable aux époux ou aux cohabitants s'ils n'ont été présents ou appelés à la cause.

Le ministère public peut appeler en intervention forcée l'époux ou le cohabitant qui n'est pas présent à la cause.

L'intervention leur confère la qualité de partie à la cause. Ces parties peuvent exercer les voies de recours.

L'intervention est formée dès le début de l'instance de sorte que ces parties puissent faire valoir leurs droits sur la mesure d'annulation du mariage et de la cohabitation légale.

§ 3. Tout exploit de signification d'un jugement ou arrêt relatif à l'annulation d'un mariage ou d'une cohabitation légale est immédiatement communiqué en copie par l'huissier de justice instrumentant au greffier de la juridiction qui a prononcé la décision.

§ 4. Lorsque la nullité du mariage a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est, sans délai, adressé par le greffier à l'officier de l'état civil du lieu où le mariage a été célébré et à l'Office des étrangers ou, lorsque le mariage n'a pas été célébré en Belgique, à l'officier de l'état civil de Bruxelles et à l'Office des étrangers.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil transcrit sans délai le dispositif sur ses registres; mention en est faite en marge de l'acte de mariage et des actes d'état civil relatifs aux enfants, s'ils ont été dressés ou transcrits en Belgique.

§ 5. Lorsque la nullité de la cohabitation légale a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est, sans délai,

kan tegelijkertijd de nietigverklaring van het huwelijk of de wettelijke samenwoning uitspreken.

§ 2. Een vonnis kan aan de echtgenoten of aan de wettelijk samenwonenden slechts worden tegengeworpen, indien zij in het geding partij zijn geweest of daarin zijn geroepen.

Het openbaar ministerie kan de echtgenoot of de wettelijk samenwonende, die geen partij is in in het geding, gedwongen laten tussenkomen.

De tussenkomst verleent hen de hoedanigheid van partij in het geding. Deze partijen kunnen de rechtsmiddelen aanwenden.

De tussenkomst wordt ingesteld vanaf het begin van het geding zodat de partijen hun rechten met betrekking tot de nietigverklaring van het huwelijk en de wettelijke samenwoning kunnen doen gelden.

§ 3. Elk exploit van betekening van een vonnis of arrest betreffende de nietigverklaring van een huwelijk of een wettelijke samenwoning, wordt door de optredende gerechtsdeurwaarder onmiddellijk in afschrift meegedeeld aan de griffier van de rechtsmacht die de beslissing heeft uitgesproken.

§ 4. Wanneer de nietigverklaring van het huwelijk is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of het arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar het huwelijk voltrokken is en aan de Dienst Vreemdelingenzaken of, wanneer het huwelijk niet in België voltrokken is, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand schrijft het beschikkende gedeelte onverwijld over in zijn registers; melding daarvan wordt gemaakt op de kant van de akte van huwelijk en van de akten van de burgerlijke stand die betrekking hebben op de kinderen, indien deze in België zijn opgemaakt of overgeschreven.

§ 5. Wanneer de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht

adressé par le greffier à l'officier de l'état civil du lieu où la déclaration de cohabitation légale a été faite et à l'Office des étrangers.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil inscrit sans délai l'annulation de la cohabitation légale dans le registre de la population.”

CHAPITRE 6

Dispositions transitoires

Art. 22

Les mariages projetés en vue desquels les futurs époux ont fait la déclaration avant l'entrée en vigueur de la présente loi, restent soumis aux anciens articles 63, 64 et 167 du Code civil.

Donné à Bruxelles, le 20 février 2013

ALBERT

PAR LE ROI:

*Le vice-premier ministre et
ministre des Affaires Etrangères,*

Didier REYNDERS

La ministre de la Justice,

Annemie TURTELBOOM

La secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,

Maggie DE BLOCK

van gewijsde treden van het vonnis of het arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar de verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt onverwijld melding van de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister.”

HOOFDSTUK 6

Overgangsbepalingen

Art. 22

De voorgenomen huwelijken waarvan de aanstaande echtgenoten aangifte hebben gedaan vóór de inwerkingtreding van deze wet, blijven onderworpen aan de vroeger toepasselijke artikelen 63, 64 en 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Gegeven te Brussel, 20 februari 2013

ALBERT

VAN KONINGSWEGE:

*De vice-eersteminister en
minister van Buitenlandse Zaken,*

Didier REYNDERS

De minister van Justitie,

Annemie TURTELBOOM

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Maggie DE BLOCK

ANNEXE

BIJLAGE

TEXTE DE BASE

Projet de loi modifiant le Code Civil, le Code pénal, le Code judiciaire, le Code de droit international privé, la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 31 décembre 1851 sur les consulats et la juridiction consulaire en vue de la lutte contre les mariages de complaisance et la cohabitation légale de complaisance

CODE CIVIL

Art. 63

§ 1er. Ceux qui désirent contracter mariage sont tenus d'en faire la déclaration, moyennant le dépôt des documents visés à l'article 64, à l'officier de l'état civil de la commune où l'un des futurs époux est inscrit dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente à la date de l'établissement de l'acte de déclaration.

Si aucun des futurs époux n'est inscrit dans l'un des registres visés à l'alinéa 1er, ou si la résidence actuelle de l'un d'eux ou des deux ne correspond pas, pour des raisons légitimes, à cette inscription, la déclaration peut être faite à l'officier de l'état civil de la résidence actuelle de l'un des futurs époux.

Pour les Belges qui résident à l'étranger et qui ne sont pas inscrits dans les registres de la population d'une commune belge, la déclaration peut être faite à l'officier de l'état civil de la commune de la dernière inscription, dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente, de l'un des futurs époux, ou de la commune où un parent jusqu'au deuxième degré de l'un des futurs époux est inscrit à la date de l'établissement de l'acte, ou du lieu de naissance de l'un des futurs époux. A défaut, la déclaration peut être faite à l'officier de l'état civil de Bruxelles.

§ 2. La déclaration est faite par l'un des futurs époux ou par les deux.

L'officier de l'état civil dresse acte de cette déclaration.

TEXTE DE BASE MODIFIÉ PAR LE PROJET DE LOI

Projet de loi modifiant le Code Civil, le Code pénal, le Code judiciaire, le Code de droit international privé, la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 31 décembre 1851 sur les consulats et la juridiction consulaire en vue de la lutte contre les mariages de complaisance et la cohabitation légale de complaisance

CODE CIVIL

Art. 63

§ 1er. Ceux qui désirent contracter mariage sont tenus d'en faire la déclaration, moyennant le dépôt des documents visés à l'article 64, à l'officier de l'état civil de la commune où l'un des futurs époux est inscrit dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente à la date de l'établissement de l'acte de déclaration.

Si aucun des futurs époux n'est inscrit dans l'un des registres visés à l'alinéa 1er, ou si la résidence actuelle de l'un d'eux ou des deux ne correspond pas, pour des raisons légitimes, à cette inscription, la déclaration peut être faite à l'officier de l'état civil de la résidence actuelle de l'un des futurs époux.

Pour les Belges qui résident à l'étranger et qui ne sont pas inscrits dans les registres de la population d'une commune belge, la déclaration peut être faite à l'officier de l'état civil de la commune de la dernière inscription, dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente, de l'un des futurs époux, ou de la commune où un parent jusqu'au deuxième degré de l'un des futurs époux est inscrit à la date de l'établissement de l'acte, ou du lieu de naissance de l'un des futurs époux. A défaut, la déclaration peut être faite à l'officier de l'état civil de Bruxelles.

§ 2. La déclaration est faite par l'un des futurs époux ou par les deux.

L'officier de l'état civil dresse acte de cette déclaration dans le mois de la délivrance de l'accusé de réception visé à l'article 64, § 1er, alinéa 1er, sauf s'il a des doutes sur la validité des documents remis visés à l'article 64. Dans ce cas, il en informe les futurs

BASISTEKST

Ontwerp van wet tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek, het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 31 december 1851 betreffende de consulaten en de consulaire rechtsmacht, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijn-wettelijke samenwoningen

BURGERLIJK WETBOEK

Art. 63

§ 1. Zij die een huwelijk willen aangaan, moeten daarvan onder voorlegging van de in artikel 64 bedoelde documenten, aangifte doen bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente waar een van de aanstaande echtgenoten zijn inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister heeft op de datum van de opmaak van de akte van aangifte.

Indien geen van de aanstaande echtgenoten een inschrijving heeft in een van de in het eerste lid bedoelde registers, of indien de actuele verblijfplaats van één van hen of beiden om gegronde redenen niet met deze inschrijving overeenstemt, kan de aangifte gebeuren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de actuele verblijfplaats van een van de aanstaande echtgenoten.

Voor Belgen die in het buitenland verblijven en die niet zijn ingeschreven in het bevolkingsregister van een Belgische gemeente, kan de aangifte gebeuren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de laatste inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister van een van de aanstaande echtgenoten, of van de gemeente waar een bloedverwant tot en met de tweede graad van een van de aanstaande echtgenoten zijn inschrijving heeft op de datum van de opmaak van de akte, of van de geboorteplaats van een van de aanstaande echtgenoten. Bij ontstentenis hiervan kan de aangifte gebeuren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel.

§ 2. De aangifte gebeurt door één der aanstaande echtgenoten of door beiden.

De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt van deze aangifte een akte op.

BASISTEKST AANGEPAST AAN HET WETSONTWERP

Ontwerp van wet tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek, het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 31 december 1851 betreffende de consulaten en de consulaire rechtsmacht, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijn-wettelijke samenwoningen

BURGERLIJK WETBOEK

Art. 63

§ 1. Zij die een huwelijk willen aangaan, moeten daarvan onder voorlegging van de in artikel 64 bedoelde documenten, aangifte doen bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente waar een van de aanstaande echtgenoten zijn inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister heeft op de datum van de opmaak van de akte van aangifte.

Indien geen van de aanstaande echtgenoten een inschrijving heeft in een van de in het eerste lid bedoelde registers, of indien de actuele verblijfplaats van één van hen of beiden om gegronde redenen niet met deze inschrijving overeenstemt, kan de aangifte gebeuren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de actuele verblijfplaats van een van de aanstaande echtgenoten.

Voor Belgen die in het buitenland verblijven en die niet zijn ingeschreven in het bevolkingsregister van een Belgische gemeente, kan de aangifte gebeuren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de laatste inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister van een van de aanstaande echtgenoten, of van de gemeente waar een bloedverwant tot en met de tweede graad van een van de aanstaande echtgenoten zijn inschrijving heeft op de datum van de opmaak van de akte, of van de geboorteplaats van een van de aanstaande echtgenoten. Bij ontstentenis hiervan kan de aangifte gebeuren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel.

§ 2. De aangifte gebeurt door één der aanstaande echtgenoten of door beiden.

De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt van deze aangifte een akte op binnen een maand na de afgifte van het bericht van ontvangst bedoeld in artikel 64, § 1, eerste lid, behalve indien hij twijfels heeft over de geldigheid of echtheid van de in artikel

Il est inscrit dans un registre unique déposé à la fin de chaque année au greffe du tribunal de première instance.

§ 3. Si l'un des futurs époux ou les deux ne sont pas inscrits, au jour de l'établissement de l'acte, dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente de la commune, ou n'y ont pas leur résidence actuelle, l'officier de l'état civil qui a dressé l'acte en adresse immédiatement une copie à l'officier de l'état civil de la commune où ce futur époux ou ces futurs époux sont inscrits dans l'un de ces registres ou ont leur résidence actuelle.

L'officier de l'état civil qui a reçu la notification visée à l'alinéa précédent vérifie s'il n'existe pas d'empêchements à mariage. Le cas échéant, il le signale, dans les dix jours de la réception de la notification, à l'officier de l'état civil qui a dressé l'acte de déclaration.

§ 4. Lorsque les parties intéressées restent en défaut de déposer les documents visés à l'article 64, l'officier de l'état civil refuse de dresser l'acte.

L'officier de l'état civil notifie sans délai sa décision motivée aux parties intéressées. Une copie, accompagnée d'une copie de tous documents utiles, en est transmise en même temps au procureur du Roi de l'arrondissement judiciaire dans lequel le refus a été exprimé.

Si l'un des futurs époux ou les deux ne sont pas inscrits, au jour du refus de dresser l'acte, dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente de la commune, l'officier de l'état civil qui refuse de dresser l'acte en adresse notification à l'officier de l'état civil auquel la copie de l'acte de déclaration visée au § 3 aurait dû être adressée.

époux et il se prononce sur la validité ou l'authenticité des documents remis et décide si l'acte peut être établi au plus tard trois mois après la délivrance de l'accusé de réception visé à l'article 64, § 1er, alinéa 1er. S'il n'a pas pris de décision dans ce délai, l'officier de l'état civil doit établir l'acte sans délai.

Il est inscrit dans un registre unique déposé à la fin de chaque année au greffe du tribunal de première instance.

§ 3. Si l'un des futurs époux ou les deux ne sont pas inscrits, au jour de l'établissement de l'acte, dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente de la commune, ou n'y ont pas leur résidence actuelle, l'officier de l'état civil qui a dressé l'acte en adresse immédiatement une copie à l'officier de l'état civil de la commune où ce futur époux ou ces futurs époux sont inscrits dans l'un de ces registres ou ont leur résidence actuelle.

L'officier de l'état civil qui a reçu la notification visée à l'alinéa précédent vérifie s'il n'existe pas d'empêchements à mariage. Le cas échéant, il le signale, dans les dix jours de la réception de la notification, à l'officier de l'état civil qui a dressé l'acte de déclaration.

§ 4. Lorsque les parties intéressées restent en défaut de déposer les documents visés à l'article 64 ***ou s'il ne reconnaît pas la validité ou l'authenticité de ces documents*** l'officier de l'état civil refuse de dresser l'acte.

L'officier de l'état civil notifie sans délai sa décision motivée aux parties intéressées. Une copie, accompagnée d'une copie de tous documents utiles, en est transmise en même temps au procureur du Roi de l'arrondissement judiciaire dans lequel le refus a été exprimé.

Si l'un des futurs époux ou les deux ne sont pas inscrits, au jour du refus de dresser l'acte, dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente de la commune, l'officier de l'état civil qui refuse de dresser l'acte en adresse notification à l'officier de l'état civil auquel la copie de l'acte de déclaration visée au § 3 aurait dû être adressée.

Zij wordt ingeschreven in een enkel register dat op het einde van ieder jaar wordt neergelegd op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg.

§ 3. Indien één van de aanstaande echtgenoten of beiden op de dag van de opmaak van de akte hun inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister of hun actuele verblijfplaats niet hebben binnen de gemeente, zendt de ambtenaar van de burgerlijke stand die de akte heeft opgemaakt, onmiddellijk een afschrift van de akte aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van inschrijving in een van deze registers of van de actuele verblijfplaats in België van deze aanstaande echtgenoot of echtgenoten.

De ambtenaar van de burgerlijke stand die de in vorig lid bedoelde kennisgeving heeft ontvangen gaat na of er geen huwelijksbeletselen zijn. In voorkomend geval meldt hij dit binnen de tien dagen na de ontvangst van de kennisgeving aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de akte van aangifte heeft opgemaakt.

§ 4. Wanneer de belanghebbende partijen in gebreke blijven de in artikel 64 bedoelde documenten over te leggen, weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand over te gaan tot de opmaak van de akte.

De ambtenaar van de burgerlijke stand brengt zijn met redenen omklede beslissing zonder verwijl ter kennis van de belanghebbende partijen. Tezelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, overgemaakt aan de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de weigering plaatsvond.

Indien één van de aanstaande echtgenoten of beiden op de dag van de weigering van de opmaak van de akte hun inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister of hun actuele verblijfplaats niet hebben binnen de gemeente, zendt de ambtenaar van de burgerlijke stand die weigert de akte op te maken een kennisgeving hiervan aan de ambtenaar van de burgerlijke stand aan wie het in § 3 bedoelde afschrift van de akte van aangifte had moeten worden overgemaakt.

64 bedoelde overgelegde documenten. In dat geval geeft hij hiervan kennis aan de aanstaande echtgenoten en spreekt hij zich ten laatste drie maanden na de afgifte van het bericht van ontvangst bedoeld in artikel 64, § 1, eerste lid, uit over de geldigheid of echtheid van de documenten en over het opmaken van de akte. Indien hij binnen deze termijn geen beslissing heeft genomen, dient de ambtenaar van de burgerlijke stand onverwijld de akte op te maken.

Zij wordt ingeschreven in een enkel register dat op het einde van ieder jaar wordt neergelegd op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg.

§ 3. Indien één van de aanstaande echtgenoten of beiden op de dag van de opmaak van de akte hun inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister of hun actuele verblijfplaats niet hebben binnen de gemeente, zendt de ambtenaar van de burgerlijke stand die de akte heeft opgemaakt, onmiddellijk een afschrift van de akte aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van inschrijving in een van deze registers of van de actuele verblijfplaats in België van deze aanstaande echtgenoot of echtgenoten.

De ambtenaar van de burgerlijke stand die de in vorig lid bedoelde kennisgeving heeft ontvangen gaat na of er geen huwelijksbeletselen zijn. In voorkomend geval meldt hij dit binnen de tien dagen na de ontvangst van de kennisgeving aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de akte van aangifte heeft opgemaakt.

§ 4. Wanneer de belanghebbende partijen in gebreke blijven de in artikel 64 bedoelde documenten over te leggen **of indien hij de geldigheid of echtheid van deze documenten niet erkent**, weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand over te gaan tot de opmaak van de akte.

De ambtenaar van de burgerlijke stand brengt zijn met redenen omklede beslissing zonder verwijl ter kennis van de belanghebbende partijen. Tezelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, overgemaakt aan de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de weigering plaatsvond.

Indien één van de aanstaande echtgenoten of beiden op de dag van de weigering van de opmaak van de akte hun inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister of hun actuele verblijfplaats niet hebben binnen de gemeente, zendt de ambtenaar van de burgerlijke stand die weigert de akte op te maken een kennisgeving hiervan aan de ambtenaar van de burgerlijke stand aan wie het in § 3 bedoelde afschrift van de akte van aangifte had moeten worden overgemaakt.

Le refus de l'officier de l'état civil est susceptible de recours, dans le délai d'un mois suivant la notification de sa décision, par les parties intéressées, devant le tribunal de première instance.

Art. 64

§ 1er. Lors de la déclaration du mariage, les documents suivants sont, pour chacun des futurs époux, remis à l'officier de l'état civil:

1° une copie conforme de l'acte de naissance;

2° une preuve d'identité;

3° une preuve de nationalité;

4° une preuve de célibat ou une preuve de la dissolution ou de l'annulation du dernier mariage célébré devant un officier de l'état civil belge et, le cas échéant, une preuve de la dissolution ou de l'annulation des mariages célébrés devant une autorité étrangère, à moins qu'ils ne soient antérieurs à un mariage célébré devant un officier de l'état civil belge;

5° une preuve de l'inscription dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente et/ou une preuve de la résidence actuelle ainsi que, le cas échéant, une preuve de la résidence habituelle en Belgique depuis plus de trois mois;

6° le cas échéant, une preuve écrite légalisée, émanant du futur époux absent lors de la déclaration du mariage, dont il ressort que celui-ci consent à la déclaration;

7° toute autre pièce authentique dont il ressort que l'intéressé remplit les conditions requises par la loi pour pouvoir contracter mariage.

§ 2. Si les documents remis sont établis dans une langue étrangère, l'officier de l'état civil peut en demander une traduction certifiée conforme.

§ 3. Si le futur époux est né en Belgique et pour autant que le mariage soit célébré en Belgique, l'officier de l'état civil demande la copie certifiée conforme de l'acte de naissance au dépositaire du registre.

Il en va de même si l'acte de naissance a été transcrit en Belgique et que l'officier de l'état civil connaît le lieu de transcription.

Le refus de l'officier de l'état civil est susceptible de recours, dans le délai d'un mois suivant la notification de sa décision, par les parties intéressées, devant le tribunal de première instance.

Art. 64

§ 1er. Lors de la déclaration du mariage, les documents suivants sont, pour chacun des futurs époux, remis à l'officier de l'état civil **contre accusé de réception qui est remis après réception de tous les documents**:

1° une copie conforme de l'acte de naissance;

2° une preuve d'identité;

3° une preuve de nationalité;

4° une preuve de célibat ou une preuve de la dissolution ou de l'annulation du dernier mariage célébré devant un officier de l'état civil belge et, le cas échéant, une preuve de la dissolution ou de l'annulation des mariages célébrés devant une autorité étrangère, à moins qu'ils ne soient antérieurs à un mariage célébré devant un officier de l'état civil belge;

5° une preuve de l'inscription dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente et/ou une preuve de la résidence actuelle ainsi que, le cas échéant, une preuve de la résidence habituelle en Belgique depuis plus de trois mois;

6° le cas échéant, une preuve écrite légalisée, émanant du futur époux absent lors de la déclaration du mariage, dont il ressort que celui-ci consent à la déclaration;

7° toute autre pièce authentique dont il ressort que l'intéressé remplit les conditions requises par la loi pour pouvoir contracter mariage.

§ 2. Si les documents remis sont établis dans une langue étrangère, l'officier de l'état civil peut en demander une traduction certifiée conforme.

§ 3. Si le futur époux est né en Belgique et pour autant que le mariage soit célébré en Belgique, l'officier de l'état civil demande la copie certifiée conforme de l'acte de naissance au dépositaire du registre.

Il en va de même si l'acte de naissance a été transcrit en Belgique et que l'officier de l'état civil connaît le lieu de transcription.

Door de belanghebbende partijen kan tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand binnen de maand na de kennisgeving van zijn beslissing, beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg.

Art. 64

§ 1. Bij de aangifte van het huwelijk worden aan de ambtenaar van de burgerlijke stand voor ieder der aanstaande echtgenoten de volgende documenten voorgelegd:

- 1° een voor eensluidend verklaard afschrift van de akte van geboorte;
- 2° een bewijs van identiteit;
- 3° een bewijs van nationaliteit;
- 4° een bewijs van de ongehuwde staat of van de ontbinding of nietigverklaring van het laatste voor een Belgisch ambtenaar van de burgerlijke stand voltrokken huwelijk en in voorkomend geval een bewijs van de ontbinding of de nietigverklaring van de huwelijken gesloten voor een buitenlandse overheid, tenzij ze een voor een Belgisch ambtenaar van de burgerlijke stand voltrokken huwelijk voorafgaan;
- 5° een bewijs van de inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister en/of een bewijs van de actuele verblijfplaats evenals in voorkomend geval een bewijs van de gewone verblijfplaats in België sinds meer dan drie maanden;
- 6° in voorkomend geval, een gelegaliseerd schriftelijk bewijs uitgaande van de bij de aangifte van het huwelijk afwezige aanstaande echtgenoot, waaruit diens instemming met de aangifte blijkt;
- 7° ieder ander authentiek stuk waaruit blijkt dat in hoofde van de betrokkene is voldaan aan de door de wet gestelde voorwaarden om een huwelijk te mogen aangaan.

§ 2. Indien de overgelegde documenten in een vreemde taal zijn opgemaakt, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand om een voor eensluidend verklaarde vertaling ervan verzoeken.

§ 3. Indien de aanstaande echtgenoot in België is geboren en voor zover het huwelijk in België wordt voltrokken, vraagt de ambtenaar van de burgerlijke stand het eensluidend verklaard afschrift van de akte van geboorte op aan de houder van het register.

Hetzelfde geldt wanneer de akte van geboorte in België is overgeschreven en de ambtenaar van de burgerlijke stand de plaats van de overschrijving ervan kent.

Door de belanghebbende partijen kan tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand binnen de maand na de kennisgeving van zijn beslissing, beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg.

Art. 64

§ 1. Bij de aangifte van het huwelijk worden aan de ambtenaar van de burgerlijke stand, **tegen bericht van ontvangst, dat wordt afgeleverd na ontvangst van alle documenten**, voor ieder der aanstaande echtgenoten de volgende documenten voorgelegd:

- 1° een voor eensluidend verklaard afschrift van de akte van geboorte;
- 2° een bewijs van identiteit;
- 3° een bewijs van nationaliteit;
- 4° een bewijs van de ongehuwde staat of van de ontbinding of nietigverklaring van het laatste voor een Belgisch ambtenaar van de burgerlijke stand voltrokken huwelijk en in voorkomend geval een bewijs van de ontbinding of de nietigverklaring van de huwelijken gesloten voor een buitenlandse overheid, tenzij ze een voor een Belgisch ambtenaar van de burgerlijke stand voltrokken huwelijk voorafgaan;
- 5° een bewijs van de inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister en/of een bewijs van de actuele verblijfplaats evenals in voorkomend geval een bewijs van de gewone verblijfplaats in België sinds meer dan drie maanden;
- 6° in voorkomend geval, een gelegaliseerd schriftelijk bewijs uitgaande van de bij de aangifte van het huwelijk afwezige aanstaande echtgenoot, waaruit diens instemming met de aangifte blijkt;
- 7° ieder ander authentiek stuk waaruit blijkt dat in hoofde van de betrokkene is voldaan aan de door de wet gestelde voorwaarden om een huwelijk te mogen aangaan.

§ 2. Indien de overgelegde documenten in een vreemde taal zijn opgemaakt, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand om een voor eensluidend verklaarde vertaling ervan verzoeken.

§ 3. Indien de aanstaande echtgenoot in België is geboren en voor zover het huwelijk in België wordt voltrokken, vraagt de ambtenaar van de burgerlijke stand het eensluidend verklaard afschrift van de akte van geboorte op aan de houder van het register.

Hetzelfde geldt wanneer de akte van geboorte in België is overgeschreven en de ambtenaar van de burgerlijke stand de plaats van de overschrijving ervan kent.

La même règle s'applique aux mêmes conditions aux autres actes de l'état civil dressés ou transcrits en Belgique et dont, le cas échéant, la production est exigée.

Le futur époux peut toutefois, pour des motifs personnels, choisir de remettre lui-même la copie certifiée conforme de l'acte.

§ 4. En outre, pour autant qu'il soit inscrit dans le registre de la population ou dans le registre des étrangers au jour de la demande d'établissement de l'acte de déclaration et que le mariage soit célébré en Belgique, le futur époux est dispensé de remettre la preuve de nationalité, de célibat et d'inscription dans le registre de la population ou dans le registre des étrangers. L'officier de l'état civil joint un extrait du Registre national au dossier.

Toutefois, s'il s'estime insuffisamment informé, l'officier de l'état civil peut demander à l'intéressé de lui remettre toute autre preuve étayant ces données.

§ 5. Lors de la déclaration de mariage, l'officier de l'état civil informe les futurs époux de la possibilité de recourir à la présence de quatre témoins au plus.

Art. 167

L'officier de l'état civil refuse de célébrer le mariage lorsqu'il apparaît qu'il n'est pas satisfait aux qualités et conditions prescrites pour contracter mariage, ou s'il est d'avis que la célébration est contraire aux principes de l'ordre public.

S'il existe une présomption sérieuse qu'il n'est pas satisfait aux conditions visées à l'alinéa précédent, l'officier de l'état civil peut surseoir à la célébration du mariage, le cas échéant après avoir recueilli l'avis du procureur du Roi de l'arrondissement judiciaire dans lequel les requérants ont l'intention de contracter mariage, pendant un délai de deux mois au plus à partir de la date de mariage choisie par les parties intéressées, afin de procéder à une enquête complémentaire.

La même règle s'applique aux mêmes conditions aux autres actes de l'état civil dressés ou transcrits en Belgique et dont, le cas échéant, la production est exigée.

Le futur époux peut toutefois, pour des motifs personnels, choisir de remettre lui-même la copie certifiée conforme de l'acte.

§ 4. En outre, pour autant qu'il soit inscrit dans le registre de la population ou dans le registre des étrangers au jour de la demande d'établissement de l'acte de déclaration et que le mariage soit célébré en Belgique, le futur époux est dispensé de remettre la preuve de nationalité, de célibat et d'inscription dans le registre de la population ou dans le registre des étrangers. L'officier de l'état civil joint un extrait du Registre national au dossier.

Toutefois, s'il s'estime insuffisamment informé, l'officier de l'état civil peut demander à l'intéressé de lui remettre toute autre preuve étayant ces données.

§ 5. Lors de la déclaration de mariage, l'officier de l'état civil informe les futurs époux de la possibilité de recourir à la présence de quatre témoins au plus.

Art. 167

L'officier de l'état civil refuse de célébrer le mariage lorsqu'il apparaît qu'il n'est pas satisfait aux qualités et conditions prescrites pour contracter mariage, ou s'il est d'avis que la célébration est contraire aux principes de l'ordre public.

S'il existe une présomption sérieuse qu'il n'est pas satisfait aux conditions visées à l'alinéa précédent, l'officier de l'état civil peut surseoir à la célébration du mariage, le cas échéant après avoir recueilli l'avis du procureur du Roi de l'arrondissement judiciaire dans lequel les requérants ont l'intention de contracter mariage, pendant un délai de deux mois au plus à partir de la date de mariage choisie par les parties intéressées, afin de procéder à une enquête complémentaire. **Le procureur du Roi peut prolonger ce délai de trois mois au maximum. Dans ce cas, il en informe l'officier de l'état civil qui en informe les parties intéressées.**

Eenzelfde regeling is onder dezelfde voorwaarden van toepassing op de andere akten van de burgerlijke stand die in België zijn opgemaakt of overgeschreven en waarvan, in voorkomend geval, de voorlegging wordt vereist.

De aanstaande echtgenoot kan evenwel, om persoonlijke redenen, verkiezen om zelf het eensluidend verklaard afschrift van de akte voor te leggen.

§ 4. De aanstaande echtgenoot, indien deze op de datum van het verzoek tot opmaak van de akte van aangifte ingeschreven is in het bevolkings- of vreemdelingenregister en voor zover het huwelijk in België wordt voltrokken, wordt bovendien vrijgesteld van de voorlegging van het bewijs van nationaliteit, van ongehuwde staat en van inschrijving in het bevolkings- of vreemdelingenregister. De ambtenaar van de burgerlijke stand voegt een uittreksel uit het Rijksregister bij het dossier.

Niettemin kan de ambtenaar van de burgerlijke stand, indien hij zich onvoldoende ingelicht acht, belanghebbende om de voorlegging van ieder ander bewijs tot staving van die gegevens verzoeken.

§ 5. Bij de aangifte van het huwelijk brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand de toekomstige echtgenoten op de hoogte van de mogelijkheid een beroep te doen op ten hoogste vier getuigen.

Art. 167

De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het huwelijk te voltrekken wanneer blijkt dat niet is voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan, of indien hij van oordeel is dat de voltrekking in strijd is met de beginselen van de openbare orde.

Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat niet is voldaan aan de in het vorige lid gestelde voorwaarden kan de ambtenaar van de burgerlijke stand de voltrekking van het huwelijk uitstellen, na eventueel het advies van de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de verzoekers voornemens zijn te huwen te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de door belanghebbende partijen vooropgestelde huwelijksdatum, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten.

Eenzelfde regeling is onder dezelfde voorwaarden van toepassing op de andere akten van de burgerlijke stand die in België zijn opgemaakt of overgeschreven en waarvan, in voorkomend geval, de voorlegging wordt vereist.

De aanstaande echtgenoot kan evenwel, om persoonlijke redenen, verkiezen om zelf het eensluidend verklaard afschrift van de akte voor te leggen.

§ 4. De aanstaande echtgenoot, indien deze op de datum van het verzoek tot opmaak van de akte van aangifte ingeschreven is in het bevolkings- of vreemdelingenregister en voor zover het huwelijk in België wordt voltrokken, wordt bovendien vrijgesteld van de voorlegging van het bewijs van nationaliteit, van ongehuwde staat en van inschrijving in het bevolkings- of vreemdelingenregister. De ambtenaar van de burgerlijke stand voegt een uittreksel uit het Rijksregister bij het dossier.

Niettemin kan de ambtenaar van de burgerlijke stand, indien hij zich onvoldoende ingelicht acht, belanghebbende om de voorlegging van ieder ander bewijs tot staving van die gegevens verzoeken.

§ 5. Bij de aangifte van het huwelijk brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand de toekomstige echtgenoten op de hoogte van de mogelijkheid een beroep te doen op ten hoogste vier getuigen.

Art. 167

De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het huwelijk te voltrekken wanneer blijkt dat niet is voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan, of indien hij van oordeel is dat de voltrekking in strijd is met de beginselen van de openbare orde.

Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat niet is voldaan aan de in het vorige lid gestelde voorwaarden kan de ambtenaar van de burgerlijke stand de voltrekking van het huwelijk uitstellen, na eventueel het advies van de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de verzoekers voornemens zijn te huwen te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de door belanghebbende partijen vooropgestelde huwelijksdatum, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten. **De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met een periode van hoogstens drie maanden. In voorkomend geval geeft hij daarvan kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt.**

S'il n'a pas pris de décision définitive dans le délai prévu à l'alinéa précédent, l'officier de l'état civil doit célébrer le mariage, même dans les cas où le délai de six mois visé à l'article 165, § 3, est expiré.

Dans le cas d'un refus visé à l'alinéa premier, l'officier de l'état civil notifie sans délai sa décision motivée aux parties intéressées. Une copie, accompagnée d'une copie de tous documents utiles en est, en même temps, transmise au procureur du Roi de l'arrondissement judiciaire dans lequel le refus a été exprimé.

Si l'un des futurs époux ou les deux ne sont pas inscrits, au jour du refus, dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente de la commune, ou n'y ont pas leur résidence actuelle, la décision de refus est également immédiatement notifiée à l'officier de l'état civil de la commune où ce futur époux ou ces futurs époux sont inscrits dans l'un de ces registres ou ont leur résidence actuelle.

Le refus de l'officier de l'état civil de célébrer le mariage est susceptible de recours par les parties intéressées pendant un délai d'un mois suivant la notification de sa décision, devant le tribunal de première instance.

S'il n'a pas pris de décision définitive dans le délai prévu à l'alinéa précédent, l'officier de l'état civil doit célébrer le mariage sans délai, même dans les cas où le délai de six mois visé à l'article 165, § 3, est expiré.

Dans le cas d'un refus visé à l'alinéa premier, l'officier de l'état civil notifie sans délai sa décision motivée aux parties intéressées. Une copie, accompagnée d'une copie de tous documents utiles en est, en même temps, transmise au procureur du Roi de l'arrondissement judiciaire dans lequel le refus a été exprimé et **à l'Office des étrangers dans le cas où sa décision est motivée sur base de l'article 146bis.**

Si l'un des futurs époux ou les deux ne sont pas inscrits, au jour du refus, dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente de la commune, ou n'y ont pas leur résidence actuelle, la décision de refus est également immédiatement notifiée à l'officier de l'état civil de la commune où ce futur époux ou ces futurs époux sont inscrits dans l'un de ces registres ou ont leur résidence actuelle.

Le refus de l'officier de l'état civil de célébrer le mariage est susceptible de recours par les parties intéressées pendant un délai d'un mois suivant la notification de sa décision, devant le tribunal de première instance.

Art. 193ter

Tout exploit de signification d'un jugement ou arrêt portant annulation d'un mariage est immédiatement communiqué en copie par l'huissier de justice instrumentant au ministère public et au greffier de la juridiction qui a prononcé la décision.

Lorsque la nullité du mariage a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée, est, sans délai, adressé par le greffier sous pli recommandé avec accusé de réception à l'officier de l'état civil du lieu où le mariage a été célébré ou, lorsque le mariage n'a pas été célébré en Belgique, à l'officier de l'état civil de Bruxelles. Lorsqu'il s'agit de l'annulation d'un mariage contracté en contravention aux dispositions

Indien hij binnen de in vorig lid gestelde termijn nog geen definitieve beslissing heeft genomen, dient de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken, zelfs in die gevallen waar de in artikel 165, § 3 bedoelde termijn van zes maanden reeds is verstreken.

In geval van een weigering zoals bedoeld in het eerste lid, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn met redenen omklede beslissing zonder verwijl ter kennis van de belanghebbende partijen. Tezelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, overgezonden aan de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de weigering plaatsvond.

Indien één van de aanstaande echtgenoten of beiden op de dag van de weigering hun inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister of hun actuele verblijfplaats niet hebben binnen de gemeente, wordt de weigeringsbeslissing tevens onmiddellijk ter kennis gebracht van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van inschrijving in een van deze registers of van de actuele verblijfplaats in België van deze aanstaande echtgenoot of echtgenoten.

Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken, kan door belanghebbende partijen binnen de maand na de kennisgeving van zijn beslissing beroep worden aangekend bij de rechtbank van eerste aanleg.

Indien hij binnen de in vorig lid gestelde termijn nog geen definitieve beslissing heeft genomen, dient de ambtenaar van de burgerlijke stand **onverwijld** het huwelijk te voltrekken, zelfs in die gevallen waar de in artikel 165, § 3 bedoelde termijn van zes maanden reeds is verstreken.

In geval van een weigering zoals bedoeld in het eerste lid, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn met redenen omklede beslissing zonder verwijl ter kennis van de belanghebbende partijen. Tezelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, overgezonden aan de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de weigering plaatsvond **en aan de Dienst Vreemdelingenzaken, in geval zijn beslissing gemotiveerd is op basis van artikel 146bis.**

Indien één van de aanstaande echtgenoten of beiden op de dag van de weigering hun inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister of hun actuele verblijfplaats niet hebben binnen de gemeente, wordt de weigeringsbeslissing tevens onmiddellijk ter kennis gebracht van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van inschrijving in een van deze registers of van de actuele verblijfplaats in België van deze aanstaande echtgenoot of echtgenoten.

Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken, kan door belanghebbende partijen binnen de maand na de kennisgeving van zijn beslissing beroep worden aangekend bij de rechtbank van eerste aanleg.

Art. 193ter

Elk exploit van betekening van een vonnis of arrest dat een huwelijk nietigverklaart, wordt door de optredende gerechtsdeurwaarder onmiddellijk in afschrift meegedeeld aan het openbaar ministerie en de griffier van de rechtsmacht die de beslissing heeft uitgesproken.

Wanneer de nietigverklaring van het huwelijk is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar het huwelijk voltrokken is of, wanneer het huwelijk niet in België voltrokken is, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel. Indien het het gaat om de nietigverklaring van een huwelijk dat is aangegaan met

contenues aux articles 146bis ou 146ter, il l'envoie en même temps à l'Office des étrangers.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil transcrit, sans retard, le dispositif sur ses registres; mention en est faite en marge de l'acte de mariage et des actes d'état civil relatifs aux enfants, s'ils ont été dressés ou transcrits en Belgique.

Art. 1476bis

Il n'y a pas de cohabitation légale lorsque, bien que la volonté des parties de cohabiter légalement ait été exprimée, il ressort d'une combinaison de circonstances que l'intention de l'une au moins des parties vise uniquement l'obtention d'un avantage en matière de séjour, lié au statut de cohabitant légal.

Art. 1476ter

Il n'y a pas de cohabitation légale non plus lorsque celle-ci est contractée sans le libre consentement des deux cohabitants légaux et que le consentement d'au moins un des cohabitants légaux a été donné sous la violence ou la menace.

Art. 1476quater

L'officier de l'état civil refuse d'acter la déclaration de cohabitation légale lorsqu'il constate que la déclaration se rapporte à une situation telle que visée aux articles 1476bis et 1476ter.

S'il existe une présomption sérieuse qu'il n'est pas satisfait aux conditions visées aux articles 1476bis et 1476ter, l'officier de l'état civil peut surseoir à acter la déclaration de cohabitation légale, le cas échéant, après avoir recueilli l'avis du Procureur du Roi de l'arrondissement judiciaire dans lequel les parties ont remis la déclaration de cohabitation légale, pendant un délai de deux mois au plus à partir du récépissé visé à l'article 1476, § 1er, afin de procéder à une enquête complémentaire. Le Procureur du Roi peut prolonger ce délai de trois mois au maximum.

overtreding van de bepalingen van artikel 146bis of 146ter stuurt hij het uittreksel tegelijkertijd aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand schrijft het beschikkende gedeelte onverwijld over in zijn registers; melding daarvan wordt gemaakt op de kant van de akte van huwelijk en van de akten van de burgerlijke stand die betrekking hebben op de kinderen, indien deze in België zijn opgemaakt of overgeschreven.

Art. 1476bis

Er is geen wettelijke samenwoning, wanneer ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

Art. 1476ter

Er is evenmin een wettelijke samenwoning wanneer deze wordt aangegaan zonder vrije toestemming van beide wettelijk samenwonenden en de toestemming van minstens een de wettelijk samenwonenden werd gegeven onder geweld of bedreiging.

Art. 1476quater

De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een situatie zoals bedoeld in de artikelen 1476bis en 1476ter.

Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat niet is voldaan aan de in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde voorwaarden, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand, de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning uitstellen, na eventueel het advies van de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de partijen voornemens zijn de verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in artikel 1476, § 1, teneinde

Dans ce cas, il en informe l'officier de l'état civil qui en informe les parties intéressées.

S'il n'a pas pris de décision dans le délai prévu à l'alinéa 2, l'officier de l'état civil est tenu d'acter la déclaration de cohabitation légale dans le registre de la population.

Dans le cas d'un refus visé à l'alinéa 1er, l'officier de l'état civil notifie sans délai sa décision motivée aux parties intéressées. Une copie de celle-ci, accompagnée d'une copie de tous documents utiles, est, en même temps, transmise au procureur du Roi de l'arrondissement judiciaire dans lequel la décision de refus a été prise et à l'Office des étrangers.

Le refus de l'officier de l'état civil d'acter la déclaration de cohabitation légale est susceptible de recours par les parties intéressées devant le tribunal de première instance pendant un délai d'un mois suivant la notification de sa décision.

Art. 1476quinquies

§ 1er. Dans les hypothèses visées aux articles 1476bis et 1476ter, une action en nullité peut être introduite par les cohabitants légaux eux-mêmes et par tous ceux qui y ont intérêt. Le Procureur du Roi demande la nullité d'une telle cohabitation légale.

Tout exploit de signification d'un jugement ou arrêt portant annulation d'une cohabitation légale est immédiatement communiqué en copie par l'huissier de justice instrumentant au greffier de la juridiction qui a prononcé la décision.

Lorsque la nullité de la cohabitation légale a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée, est, sans délai, adressé par le greffier à l'officier de l'état civil de la commune du domicile des deux parties ou, lorsque les parties ne sont pas domiciliées dans la même commune, à l'officier de l'état civil de la

bijkomend onderzoek te verrichten. De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met een periode van hoogstens drie maanden. In voorkomend geval, geeft hij van zijn beslissing kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt.

Indien de ambtenaar van de burgerlijke stand binnen de in het tweede lid gestelde termijn geen definitieve beslissing heeft genomen, dient hij melding van de verklaring van wettelijke samenwoning te maken in het bevolkingsregister.

In geval van een weigering zoals bedoeld in het eerste lid, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn met redenen omklede beslissing zonder verwijl ter kennis van de belanghebbende partijen. Terzelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, verzonden naar de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de beslissing tot weigering genomen werd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om van de verklaring van wettelijke samenwoning melding te maken, kan door belanghebbende partijen binnen de maand na de kennisgeving van deze beslissing beroep worden aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg.

Art. 1476quinquies

§ 1. In de gevallen zoals bedoeld in de artikelen 1476bis en 1476ter, kan een vordering tot nietigverklaring worden ingesteld door de wettelijk samenwonenden zelf en door allen die daarbij belang hebben. De procureur des Konings vordert de nietigheid van een dergelijke wettelijke samenwoning.

Elk exploit van betekening van een vonnis of arrest dat een wettelijke samenwoning vernietigt, wordt door de optredende gerechtsdeurwaarder onmiddellijk in afschrift meegedeeld aan de griffier van de rechtsmacht die de beslissing heeft uitgesproken.

Wanneer de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier onverwijld een uittreksel bevattende het beschikende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van woonplaats van beide partijen of, indien de partijen geen woonplaats hebben in

CODE PÉNAL

CHAPITRE XI

Du mariage forcé

Art. 391sexies

Toute personne qui, par des violences ou des menaces, aura contraint quelqu'un à contracter un mariage sera punie d'un emprisonnement d'un mois à deux ans ou d'une amende de cent à cinq cent euros.

La tentative est punie d'un emprisonnement de quinze jours à un an ou d'une amende de cinquante à deux cent cinquante euros.

commune du domicile de chacune des parties et à l'Office des étrangers.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil inscrit sans délai l'annulation de la cohabitation légale dans le registre de la population.

§ 2. La cohabitation légale au sens des articles 1476bis et 1476ter, qui a été déclarée nulle produit néanmoins ses effets en faveur de la partie qui a contracté la cohabitation légale de bonne foi.

Elle produit également ses effets en faveur des enfants, même si aucune des parties n'a été de bonne foi.

CODE PÉNAL

CHAPITRE XI

**Du mariage forcé
et de la cohabitation légale forcée**

Art. 391sexies

Toute personne qui, par des violences ou des menaces, aura contraint quelqu'un à contracter un mariage sera punie d'un emprisonnement **de trois mois à cinq ans et d'une amende de deux cent cinquante euros à cinq mille euros.**

La tentative est punie d'un emprisonnement **de deux mois à trois ans et d'une amende de cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros.**

Art. 391septies

Toute personne qui, par des violences ou des menaces, aura contraint quelqu'un à souscrire à une cohabitation légale sera punie d'un emprisonnement de trois mois à cinq ans et d'une amende de deux cent cinquante euros à cinq mille euros.

La tentative est punie d'un emprisonnement de deux mois à trois ans et d'une amende de cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros.

STRAFWETBOEK

HOOFDSTUK XI

Gedwongen huwelijk

Art. 391sexies

Hij die iemand door geweld of bedreiging dwingt een huwelijk aan te gaan, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot twee jaar of met geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro.

De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot een jaar of met geldboete van vijftig euro tot tweehonderd vijftig euro.

dezelfde gemeente, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van elk van hen en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt onverwijld melding van de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister.

§ 2. De wettelijke samenwoning zoals bedoeld in de artikelen 1476bis en 1476ter, die nietig verklaard is, heeft niettemin gevolgen ten voordele van de partij die de wettelijke samenwoning te goeder trouw is aangegaan.

Ze heeft eveneens gevolgen ten voordele van de kinderen, ook al is geen beide partijen te goeder trouw geweest.

STRAFWETBOEK

HOOFDSTUK XI

Gedwongen huwelijk
en gedwongen wettelijke samenwoning

Art. 391sexies

Hij die iemand door geweld of bedreiging dwingt een huwelijk aan te gaan, wordt gestraft met gevangenisstraf **van drie maand tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro.**

De poging wordt gestraft met gevangenisstraf **van twee maand tot drie jaar en met geldboete van honderdvijfentwintig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro.**

Art. 391septies

Hij die iemand door geweld of bedreiging dwingt een wettelijke samenwoning aan te gaan, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maand tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro.

De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van twee maand tot drie jaar en met geldboete van honderdvijfentwintig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro.

Art. 391octies

§ 1er. Le juge qui prononce une condamnation sur base des articles 391sexies ou 391septies ou qui constate la culpabilité pour une infraction à ces dispositions, peut en même temps prononcer la nullité du mariage ou de la cohabitation légale.

§ 2. Aucun jugement n'est opposable aux époux ou aux cohabitants légaux s'ils n'ont été présents ou appelés à la cause.

Le ministère public peut appeler en intervention forcée l'époux ou les époux ou le cohabitant ou les cohabitants qui ne sont pas présents à la cause.

L'intervention leur confère la qualité de partie à la cause. Ces parties peuvent exercer les voies de recours.

L'intervention est formée dès le début de l'instance de sorte que ces parties puissent faire valoir leurs droits sur la mesure d'annulation du mariage et de la cohabitation légale.

§ 3. Tout exploit de signification d'un jugement ou arrêt portant annulation d'un mariage ou d'une cohabitation légale est immédiatement communiqué en copie par l'huissier de justice instrumentant au greffier de la juridiction qui a prononcé la décision.

§ 4. Lorsque la nullité du mariage a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est, sans délai, adressé par le greffier à l'officier de l'état civil du lieu où le mariage a été célébré et à l'Office des étrangers ou, lorsque le mariage n'a pas été célébré en Belgique, à l'officier de l'état civil de Bruxelles et à l'Office des étrangers.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil transcrit, sans délai le dispositif sur ses registres; mention en est faite en marge de l'acte de mariage et des actes d'état civil relatifs aux enfants, s'ils ont été dressés ou transcrits en Belgique, s'ils ont été dressés ou transcrits en Belgique.

Art. 391octies

§ 1. De rechter die overgaat tot een veroordeling op basis van artikel 391sexies of 391septies of die de schuld vaststelt voor een inbreuk op deze bepalingen, kan tegelijkertijd de nietigverklaring van het huwelijk of de wettelijke samenwoning uitspreken.

§ 2. Een vonnis kan aan de echtgenoten of aan de wettelijk samenwonenden slechts worden tegengeworpen, indien zij in het geding partij zijn geweest of daarin zijn geroepen.

Het openbaar ministerie kan de echtgenoot of echtgenoten of de wettelijk samenwonende of wettelijk samenwonenden, die geen partij zijn in in het geding, gedwongen laten tussenkomen.

De tussenkomst verleent hen de hoedanigheid van partij in het geding. Deze partijen kunnen de rechtsmiddelen aanwenden.

De tussenkomst wordt ingesteld vanaf het begin van het geding zodat de partijen hun rechten met betrekking tot de nietigverklaring van het huwelijk en de wettelijke samenwoning kunnen doen gelden.

§ 3. Elk exploit van betekening van een vonnis of arrest dat een huwelijk of een wettelijke samenwoning vernietigt, wordt door de optredende gerechtsdeurwaarder onmiddellijk in afschrift meegedeeld aan de griffier van de rechtsmacht die de beslissing heeft uitgesproken.

§ 4. Wanneer de nietigverklaring van het huwelijk is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of het arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar het huwelijk voltrokken is en aan de Dienst Vreemdelingenzaken of, wanneer het huwelijk niet in België voltrokken is, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand schrijft het beschikkende gedeelte onverwijld over in zijn registers; melding daarvan wordt gemaakt op de kant van de akte van huwelijk en van de akten van de burgerlijke stand die betrekking hebben op de kinderen, indien deze in België zijn opgemaakt of overgeschreven.

CODE JUDICIAIRE

Art. 569

Le tribunal de première instance connaît:

1° des demandes relatives à l'état des personnes, ainsi que de toutes contestations entre époux relatives à l'exercice de leurs droits ou à leurs biens à l'exception des matières qui sont de la compétence spéciale du juge de paix;

2° des demandes d'envoi en possession par les successeurs irréguliers, des demandes en désignation de curateur à succession vacante, des demandes de prorogation de délais prévus aux articles 798 et 1458 du Code civil;

3° [...]

4° des demandes en partage;

5° des contestations élevées sur l'exécution des jugements et arrêts;

6° des demandes introduites en vertu soit du décret du 26 juillet-3 août 1791 relatif à la réquisition et à l'action

§ 5. Lorsque la nullité de la cohabitation légale a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est, sans délai, adressé par le greffier à l'officier de l'état civil du lieu où la déclaration de cohabitation légale a été faite et à l'Office des étrangers.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil inscrit sans délai l'annulation de la cohabitation légale dans le registre de la population.

CODE JUDICIAIRE

Art. 569

Le tribunal de première instance connaît:

1° des demandes relatives à l'état des personnes, ainsi que de toutes contestations entre époux relatives à l'exercice de leurs droits ou à leurs biens à l'exception des matières qui sont de la compétence spéciale du juge de paix **et sans préjudice de la compétence attribuée au juge pénal par l'article 391octies du Code pénal et par l'article 79quater de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;**

1°bis des demandes relatives à l'annulation de la cohabitation légale, sans préjudice de la compétence attribuée au juge pénal par l'article 391octies du Code pénal et l'article 79quater de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;

2° des demandes d'envoi en possession par les successeurs irréguliers, des demandes en désignation de curateur à succession vacante, des demandes de prorogation de délais prévus aux articles 798 et 1458 du Code civil;

3° [...]

4° des demandes en partage;

5° des contestations élevées sur l'exécution des jugements et arrêts;

6° des demandes introduites en vertu soit du décret du 26 juillet-3 août 1791 relatif à la réquisition et à l'action

GERECHTELIJK WETBOEK

Art. 569

De rechtbank van eerste aanleg neemt kennis:

1° van vorderingen betreffende de staat van de personen alsmede van alle geschillen tussen echtgenoten betreffende de uitoefening van hun rechten of betreffende hun goederen met uitzondering van de aangelegenheden waarvoor de vrederechter bijzonder bevoegd is;

2° van vorderingen tot inbezitstelling door onregelmatige erfopvolgers, van verzoeken tot aanwijzing van een curator van een onbeheerde nalatenschap, van aanvragen tot verlenging van de termijnen bepaald in de artikelen 798 en 1458 van het Burgerlijk Wetboek;

3° [...]

4° van vorderingen tot verdeling;

5° van geschillen over de tenuitvoerlegging van vonnissen en arresten;

6° van de vorderingen ingesteld hetzij krachtens het decreet van 26 juli-3 augustus 1791 betreffende het

§ 5. Wanneer de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld, een uittreksel bevattende het beschikende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of het arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar de verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt onverwijld melding van de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister.

GERECHTELIJK WETBOEK

Art. 569

De rechtbank van eerste aanleg neemt kennis:

1° van vorderingen betreffende de staat van de personen alsmede van alle geschillen tussen echtgenoten betreffende de uitoefening van hun rechten of betreffende hun goederen met uitzondering van de aangelegenheden waarvoor de vrederechter bijzonder bevoegd is **en onverminderd de door artikel 391octies van het Strafwetboek en artikel 79quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de strafrechter toegekende bevoegdheid;**

1°bis van vorderingen betreffende de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning, onverminderd de door artikel 391octies van het Strafwetboek en artikel 79quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de strafrechter toegekende bevoegdheid;

2° van vorderingen tot inbezitstelling door onregelmatige erfopvolgers, van verzoeken tot aanwijzing van een curator van een onbeheerde nalatenschap, van aanvragen tot verlenging van de termijnen bepaald in de artikelen 798 en 1458 van het Burgerlijk Wetboek;

3° [...]

4° van vorderingen tot verdeling;

5° van geschillen over de tenuitvoerlegging van vonnissen en arresten;

6° van de vorderingen ingesteld hetzij krachtens het decreet van 26 juli-3 augustus 1791 betreffende het

de la force publique contre les attroupements, soit du décret du 10 vendémiaire, an IV, sur la police intérieure des communes;

7° [...]

8° [...]

9° des demandes relatives à la révocation d'administrateurs des sociétés mutualistes, au sens de la loi du 23 juin 1894 portant révision de la loi du 3 avril 1851 sur les sociétés mutualistes des associations sans but lucratif et des établissements d'utilité publique; des demandes relatives à la dissolution desdits établissements, sociétés et associations et à la nomination de liquidateurs en cas de dissolution;

10° des demandes relatives aux expropriations pour cause d'utilité publique, sans préjudice de la compétence attribuée au juge de paix en vertu de l'article 595;

11° des demandes relatives à la divulgation et à la mise en oeuvre des inventions et des secrets de fabrique intéressant la défense du territoire et la sûreté de l'État;

12° des demandes formées en vertu des articles 1188 à 1193 relatifs à certaines ventes publiques d'immeubles;

13° des contestations relatives aux droits et indemnités de pilotage dus par un capitaine de navire;

14° des demandes en déchéance de concession en matières de mines, minières et carrières;

15° des demandes en règlement des honoraires non tarifés des notaires;

16° des demandes d'indemnité fondées sur la loi du 29 mars 1962 organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme;

17° des demandes fondées sur la loi du 18 juillet 1966 sur la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire;

18° des demandes fondées sur les dispositions de la loi du 9 août 1963 et des accords internationaux relatifs à la responsabilité de l'exploitant d'un navire nucléaire;

19° [...]

20° [...]

21° des demandes d'indemnisation fondées sur la Convention internationale sur la responsabilité civile pour les dommages dus à la pollution par les hydrocarbures et l'Annexe, faites à Bruxelles le 29 novembre 1969, sur la loi du 20 juillet 1976 portant approbation et exécution de cette Convention et sur le Protocole à cette Convention, fait à Londres le 19 novembre 1976

22° des demandes visées aux articles 11*bis* et 12*bis* du Code de la nationalité belge et des déclarations fondées sur les articles 15 à 17, 24, 26 et 28 du même Code.

23° [...]

de la force publique contre les attroupements, soit du décret du 10 vendémiaire, an IV, sur la police intérieure des communes;

7° [...]

8° [...]

9° des demandes relatives à la révocation d'administrateurs des sociétés mutualistes, au sens de la loi du 23 juin 1894 portant révision de la loi du 3 avril 1851 sur les sociétés mutualistes des associations sans but lucratif et des établissements d'utilité publique; des demandes relatives à la dissolution desdits établissements, sociétés et associations et à la nomination de liquidateurs en cas de dissolution;

10° des demandes relatives aux expropriations pour cause d'utilité publique, sans préjudice de la compétence attribuée au juge de paix en vertu de l'article 595;

11° des demandes relatives à la divulgation et à la mise en oeuvre des inventions et des secrets de fabrique intéressant la défense du territoire et la sûreté de l'État;

12° des demandes formées en vertu des articles 1188 à 1193 relatifs à certaines ventes publiques d'immeubles;

13° des contestations relatives aux droits et indemnités de pilotage dus par un capitaine de navire;

14° des demandes en déchéance de concession en matières de mines, minières et carrières;

15° des demandes en règlement des honoraires non tarifés des notaires;

16° des demandes d'indemnité fondées sur la loi du 29 mars 1962 organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme;

17° des demandes fondées sur la loi du 18 juillet 1966 sur la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire;

18° des demandes fondées sur les dispositions de la loi du 9 août 1963 et des accords internationaux relatifs à la responsabilité de l'exploitant d'un navire nucléaire;

19° [...]

20° [...]

21° des demandes d'indemnisation fondées sur la Convention internationale sur la responsabilité civile pour les dommages dus à la pollution par les hydrocarbures et l'Annexe, faites à Bruxelles le 29 novembre 1969, sur la loi du 20 juillet 1976 portant approbation et exécution de cette Convention et sur le Protocole à cette Convention, fait à Londres le 19 novembre 1976

22° des demandes visées aux articles 11*bis* et 12*bis* du Code de la nationalité belge et des déclarations fondées sur les articles 15 à 17, 24, 26 et 28 du même Code.

23° [...]

opvorderen en het optreden van de openbare macht tegen samenscholingen, hetzij krachtens het decreet van 10 vendémiaire, jaar IV op de inwendige politie van de gemeenten;

7° [...]

8° [...]

9° van vorderingen betreffende de afzetting van beheerders van mutualiteitsverenigingen, in de zin van de wet van 23 juni 1894 houdende herziening van de wet van 3 april 1851 op de mutualiteitsverenigingen verenigingen zonder winstoogmerk en instellingen van openbaar nut; van vorderingen betreffende de ontbinding van de genoemde instellingen en verenigingen en de benoeming van vereffenaars in geval van ontbinding;

10° van vorderingen betreffende onteigeningen ten algemene nutte, onverminderd de bevoegdheid die krachtens artikel 595 aan de vrederechter is toegekend;

11° van vorderingen betreffende de bekendmaking en de aanwending van uitvindingen en fabrieksgeheimen die belang hebben voor de verdediging van het grondgebied of de veiligheid van de Staat;

12° van de vorderingen ingesteld krachtens de artikelen 1188 tot 1193 betreffende sommige openbare verkopen van onroerende goederen;

13° van geschillen betreffende door een scheepskapitein verschuldigde loodsgelden;

14° van vorderingen tot vervallenverklaring van een concessie inzake mijnen, groeven en graverijen;

15° van vorderingen tot regeling van het niet bij tarief vastgestelde ereloon van notarissen;

16° van de vorderingen tot schadevergoeding op grond van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw;

17° van de vorderingen ingesteld krachtens de wet van 18 juli 1966 betreffende de burgerlijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie;

18° van de vorderingen ingesteld krachtens de bepalingen van de wet van 9 augustus 1963 en de internationale overeenkomsten tot vaststelling van de aansprakelijkheid van de exploitant van een atoomschip;

19° [...]

20° [...]

21° van de vorderingen tot schadeloosstelling op grond van het Internationaal Verdrag inzake de burgerlijke aansprakelijkheid voor schade door verontreiniging door olie en de Bijlage, opgemaakt te Brussel op 29 november 1969, van de wet van 20 juli 1976 houdende goedkeuring en uitvoering van dit Verdrag en van het Protocol bij dit Verdrag opgemaakt te Londen op 19 november 1976

22° van de vorderingen als bedoeld in de artikelen 11*bis* en 12*bis* van het Wetboek van de Belgische nationaliteit en van de verklaringen op grond van de artikelen 15 tot 17, 24, 26 en 28 van hetzelfde Wetboek.

23° [...]

opvorderen en het optreden van de openbare macht tegen samenscholingen, hetzij krachtens het decreet van 10 vendémiaire, jaar IV op de inwendige politie van de gemeenten;

7° [...]

8° [...]

9° van vorderingen betreffende de afzetting van beheerders van mutualiteitsverenigingen, in de zin van de wet van 23 juni 1894 houdende herziening van de wet van 3 april 1851 op de mutualiteitsverenigingen verenigingen zonder winstoogmerk en instellingen van openbaar nut; van vorderingen betreffende de ontbinding van de genoemde instellingen en verenigingen en de benoeming van vereffenaars in geval van ontbinding;

10° van vorderingen betreffende onteigeningen ten algemene nutte, onverminderd de bevoegdheid die krachtens artikel 595 aan de vrederechter is toegekend;

11° van vorderingen betreffende de bekendmaking en de aanwending van uitvindingen en fabrieksgeheimen die belang hebben voor de verdediging van het grondgebied of de veiligheid van de Staat;

12° van de vorderingen ingesteld krachtens de artikelen 1188 tot 1193 betreffende sommige openbare verkopen van onroerende goederen;

13° van geschillen betreffende door een scheepskapitein verschuldigde loodsgelden;

14° van vorderingen tot vervallenverklaring van een concessie inzake mijnen, groeven en graverijen;

15° van vorderingen tot regeling van het niet bij tarief vastgestelde ereloon van notarissen;

16° van de vorderingen tot schadevergoeding op grond van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw;

17° van de vorderingen ingesteld krachtens de wet van 18 juli 1966 betreffende de burgerlijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie;

18° van de vorderingen ingesteld krachtens de bepalingen van de wet van 9 augustus 1963 en de internationale overeenkomsten tot vaststelling van de aansprakelijkheid van de exploitant van een atoomschip;

19° [...]

20° [...]

21° van de vorderingen tot schadeloosstelling op grond van het Internationaal Verdrag inzake de burgerlijke aansprakelijkheid voor schade door verontreiniging door olie en de Bijlage, opgemaakt te Brussel op 29 november 1969, van de wet van 20 juli 1976 houdende goedkeuring en uitvoering van dit Verdrag en van het Protocol bij dit Verdrag opgemaakt te Londen op 19 november 1976

22° van de vorderingen als bedoeld in de artikelen 11*bis* en 12*bis* van het Wetboek van de Belgische nationaliteit en van de verklaringen op grond van de artikelen 15 tot 17, 24, 26 en 28 van hetzelfde Wetboek.

23° [...]

24° des demandes de facilités de paiement prévues par l'article 59 de la loi du 4 août 1992 relative au crédit hypothécaire;

25° des procédures intentées en vertu de l'article 49 de la loi sur la fonction de police;

26° [...]

27° des procédures intentées en vertu de l'article 93 de la loi du 20 mai 1994 relative aux statuts du personnel militaire;

28° des demandes fondées sur la Convention internationale portant création d'un fonds international d'indemnisation pour les dommages dus à la pollution par les hydrocarbures, faite à Bruxelles le 18 décembre 1971, sur les Protocoles à cette Convention, faits à Londres les 27 novembre 1992 et 16 mai 2003, et sur les lois portant approbation et exécution de ces Convention et Protocoles;

29° des demandes en restitution de biens culturels introduites sur la base de l'article 7 de la loi du 28 octobre 1996 relative à la restitution de biens culturels ayant quitté illicitement le territoire de certains États étrangers.

30° à défaut d'autres dispositions attributives de compétence, des demandes introduites en vertu de la loi du 22 avril 1999 concernant la zone économique exclusive de la Belgique en mer du Nord.

31° à défaut d'autres dispositions attributives de compétence, des demandes introduites en vertu de la loi du 20 janvier 1999 visant la protection du milieu marin dans les espaces marins sous juridiction de la Belgique.

32° des contestations relatives à l'application d'une loi d'impôt.

33° des demandes d'homologation des actes de notoriété établis en vertu des articles 71 et 72 du Code civil et de l'article 5 du Code de la nationalité belge.

34° des demandes relatives à la révocation d'administrateurs, à la dissolution et à la liquidation d'unions nationales de mutualités, de mutualités et de sociétés mutualistes au sens de la loi du 6 août 1990 relative aux mutualités et aux unions nationales de mutualités.

35° du recours contre la décision visée à l'article 47 de la loi du 27 juin 1937 portant révision de la loi du 16 novembre 1919 relative à la réglementation de la navigation aérienne.

[35°...]

[36°...]

37° des recours visés à l'article 62*decies* de la loi du 6 août 1990 relative aux mutualités et aux unions nationales de mutualités.

38° des demandes visées à l'article 26*ter* de la loi du 9 juillet 1975 relative au contrôle des entreprises d'assurances, à l'article 57*ter* de la loi du 22 mars 1993 relative

24° des demandes de facilités de paiement prévues par l'article 59 de la loi du 4 août 1992 relative au crédit hypothécaire;

25° des procédures intentées en vertu de l'article 49 de la loi sur la fonction de police;

26° [...]

27° des procédures intentées en vertu de l'article 93 de la loi du 20 mai 1994 relative aux statuts du personnel militaire;

28° des demandes fondées sur la Convention internationale portant création d'un fonds international d'indemnisation pour les dommages dus à la pollution par les hydrocarbures, faite à Bruxelles le 18 décembre 1971, sur les Protocoles à cette Convention, faits à Londres les 27 novembre 1992 et 16 mai 2003, et sur les lois portant approbation et exécution de ces Convention et Protocoles;

29° des demandes en restitution de biens culturels introduites sur la base de l'article 7 de la loi du 28 octobre 1996 relative à la restitution de biens culturels ayant quitté illicitement le territoire de certains États étrangers.

30° à défaut d'autres dispositions attributives de compétence, des demandes introduites en vertu de la loi du 22 avril 1999 concernant la zone économique exclusive de la Belgique en mer du Nord.

31° à défaut d'autres dispositions attributives de compétence, des demandes introduites en vertu de la loi du 20 janvier 1999 visant la protection du milieu marin dans les espaces marins sous juridiction de la Belgique.

32° des contestations relatives à l'application d'une loi d'impôt.

33° des demandes d'homologation des actes de notoriété établis en vertu des articles 71 et 72 du Code civil et de l'article 5 du Code de la nationalité belge.

34° des demandes relatives à la révocation d'administrateurs, à la dissolution et à la liquidation d'unions nationales de mutualités, de mutualités et de sociétés mutualistes au sens de la loi du 6 août 1990 relative aux mutualités et aux unions nationales de mutualités.

35° du recours contre la décision visée à l'article 47 de la loi du 27 juin 1937 portant révision de la loi du 16 novembre 1919 relative à la réglementation de la navigation aérienne.

[35°...]

[36°...]

37° des recours visés à l'article 62*decies* de la loi du 6 août 1990 relative aux mutualités et aux unions nationales de mutualités.

38° des demandes visées à l'article 26*ter* de la loi du 9 juillet 1975 relative au contrôle des entreprises d'assurances, à l'article 57*ter* de la loi du 22 mars 1993 relative

24° van de vorderingen tot het verkrijgen van betalingsfaciliteiten zoals geregeld in artikel 59 van de wet van 4 augustus 1992 op het hypotheccair krediet;

25° van de gedingen ingesteld krachtens artikel 49 van de wet op het politieambt;

26° [...]

27° van de gedingen ingesteld krachtens artikel 93 van de wet van 20 mei 1994 inzake de rechtstoelanden van het militair personeel;

28° vorderingen gebaseerd op het Internationaal Verdrag ter oprichting van een Internationaal Fonds voor vergoeding van schade door verontreiniging door olie, opgemaakt te Brussel op 18 december 1971, op de Protocollen bij dat Verdrag, opgemaakt te Londen op 27 november 1992 en 16 mei 2003 en op de wetten houdende goedkeuring en uitvoering van dat Verdrag en deze Protocollen;

29° van de vorderingen tot teruggave van cultuurgoederen ingesteld op grond van artikel 7 van de wet van 28 oktober 1996 betreffende de teruggave van cultuurgoederen die op onrechtmatige wijze buiten het grondgebied van bepaalde buitenlandse Staten zijn gebracht.

30° bij gebreke van andere bepalingen luidens welke bevoegdheid wordt toegekend, de vorderingen ingesteld krachtens de wet van 22 april 1999 betreffende de exclusieve economische zone van België in de Noordzee

31° bij ontstentenis van andere bepalingen tot toekenning van bevoegdheid, van de vorderingen ingeleid krachtens de wet van 20 januari 1999 ter bescherming van het mariene milieu in de zeegebieden onder de rechtsbevoegdheid van België.

32° van geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet.

33° van vorderingen tot homologatie van akten van bekendheid opgesteld krachtens de artikelen 71 en 72 van het burgerlijk Wetboek en krachtens artikel 5 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit.

34° van de vorderingen betreffende de afzetting van bestuurders, de ontbinding en de vereffening van landsbonden van ziekenfondsen, ziekenfondsen en maatschappijen van onderlinge bijstand in de zin van de wet van 6 augustus 1990 betreffende de ziekenfondsen en de landsbonden van ziekenfondsen.

35° het beroep tegen de in artikel 47 van de wet van 27 juni 1937 houdende herziening van de wet van 16 november 1919 betreffende de regeling der luchtvaart vermelde beslissing.

35° [...]

36° [...]

37° van de beroepen bedoeld in artikel 62*decies* van de wet van 6 augustus 1990 betreffende de ziekenfondsen en de landsbonden van ziekenfondsen.

38° van de vorderingen bedoeld in artikel 26*ter* van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen, in artikel 57*ter* van de wet

24° van de vorderingen tot het verkrijgen van betalingsfaciliteiten zoals geregeld in artikel 59 van de wet van 4 augustus 1992 op het hypotheccair krediet;

25° van de gedingen ingesteld krachtens artikel 49 van de wet op het politieambt;

26° [...]

27° van de gedingen ingesteld krachtens artikel 93 van de wet van 20 mei 1994 inzake de rechtstoelanden van het militair personeel;

28° vorderingen gebaseerd op het Internationaal Verdrag ter oprichting van een Internationaal Fonds voor vergoeding van schade door verontreiniging door olie, opgemaakt te Brussel op 18 december 1971, op de Protocollen bij dat Verdrag, opgemaakt te Londen op 27 november 1992 en 16 mei 2003 en op de wetten houdende goedkeuring en uitvoering van dat Verdrag en deze Protocollen;

29° van de vorderingen tot teruggave van cultuurgoederen ingesteld op grond van artikel 7 van de wet van 28 oktober 1996 betreffende de teruggave van cultuurgoederen die op onrechtmatige wijze buiten het grondgebied van bepaalde buitenlandse Staten zijn gebracht.

30° bij gebreke van andere bepalingen luidens welke bevoegdheid wordt toegekend, de vorderingen ingesteld krachtens de wet van 22 april 1999 betreffende de exclusieve economische zone van België in de Noordzee

31° bij ontstentenis van andere bepalingen tot toekenning van bevoegdheid, van de vorderingen ingeleid krachtens de wet van 20 januari 1999 ter bescherming van het mariene milieu in de zeegebieden onder de rechtsbevoegdheid van België.

32° van geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet.

33° van vorderingen tot homologatie van akten van bekendheid opgesteld krachtens de artikelen 71 en 72 van het burgerlijk Wetboek en krachtens artikel 5 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit.

34° van de vorderingen betreffende de afzetting van bestuurders, de ontbinding en de vereffening van landsbonden van ziekenfondsen, ziekenfondsen en maatschappijen van onderlinge bijstand in de zin van de wet van 6 augustus 1990 betreffende de ziekenfondsen en de landsbonden van ziekenfondsen.

35° het beroep tegen de in artikel 47 van de wet van 27 juni 1937 houdende herziening van de wet van 16 november 1919 betreffende de regeling der luchtvaart vermelde beslissing.

35° [...]

36° [...]

37° van de beroepen bedoeld in artikel 62*decies* van de wet van 6 augustus 1990 betreffende de ziekenfondsen en de landsbonden van ziekenfondsen.

38° van de vorderingen bedoeld in artikel 26*ter* van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen, in artikel 57*ter* van de wet

au statut et au contrôle des établissements de crédit, et à l'article 23/2 de la loi du 2 août 2002 relative à la surveillance du secteur financier et aux services financiers.

39° des recours contre la décision d'imposer une amende administrative en vertu de l'article 21*octies*, alinéa 3, de la loi du 4 juillet 1962 relative à la statistique publique;

40° des demandes d'indemnisation fondées sur la Convention internationale de 2001 sur la responsabilité civile pour les dommages dus à la pollution par les hydrocarbures de soute et sur les lois portant approbation et exécution de cette Convention;

41° des contestations opposant un patient ou ses ayants droit, un prestataire de soins de santé ou un assureur, au Fonds des accidents médicaux créé par la loi du 31 mars 2010 relative à l'indemnisation des dommages résultant de soins de santé.

42° des demandes d'indemnisation fondées sur les décisions prises par l'autorité compétente pour l'accueil des navires ayant besoin d'assistance visée à l'article 5, § 1er, de la loi du 27 juillet 2011 relative à l'autorité compétente pour l'accueil des navires ayant besoin d'assistance conformément à l'article 6, § 1er, alinéa 1er, et l'article 8 de la loi du 27 juillet 2011 relative à l'autorité compétente pour l'accueil des navires ayant besoin d'assistance.

Le tribunal de première instance de Bruxelles est seul compétent dans les cas prévus au premier alinéa 17°, 21°, 28°, 29°, 34° et 37°, et celui d'Anvers dans le cas prévu au premier alinéa, 18°, 40° et 42.

Le tribunal de première instance de Bruxelles est seul compétent dans les cas prévus au premier alinéa, 22°, lorsque le demandeur n'a pas ou n'a plus sa résidence principale en Belgique.

Art. 587

Le président du tribunal de première instance statue:

1° sur les contestations prévues par la loi du 20 juillet 1971 sur les funérailles et sépultures;

2° sur les demandes prévues par l'article 68 de la loi du 29 mars 1962 organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme;

3° sur les demandes prévues à l'article 4, alinéa 1er, 2°, et à l'article 4, alinéa 2, 2°, de la loi du 1er septembre 2004 complétant les dispositions du Code civil relatives à la vente en vue de protéger les consommateurs;

4° sur les demandes prévues à l'article 14 de la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie

au statut et au contrôle des établissements de crédit, et à l'article 23/2 de la loi du 2 août 2002 relative à la surveillance du secteur financier et aux services financiers.

39° des recours contre la décision d'imposer une amende administrative en vertu de l'article 21*octies*, alinéa 3, de la loi du 4 juillet 1962 relative à la statistique publique;

40° des demandes d'indemnisation fondées sur la Convention internationale de 2001 sur la responsabilité civile pour les dommages dus à la pollution par les hydrocarbures de soute et sur les lois portant approbation et exécution de cette Convention;

41° des contestations opposant un patient ou ses ayants droit, un prestataire de soins de santé ou un assureur, au Fonds des accidents médicaux créé par la loi du 31 mars 2010 relative à l'indemnisation des dommages résultant de soins de santé.

42° des demandes d'indemnisation fondées sur les décisions prises par l'autorité compétente pour l'accueil des navires ayant besoin d'assistance visée à l'article 5, § 1er, de la loi du 27 juillet 2011 relative à l'autorité compétente pour l'accueil des navires ayant besoin d'assistance conformément à l'article 6, § 1er, alinéa 1er, et l'article 8 de la loi du 27 juillet 2011 relative à l'autorité compétente pour l'accueil des navires ayant besoin d'assistance.

Le tribunal de première instance de Bruxelles est seul compétent dans les cas prévus au premier alinéa 17°, 21°, 28°, 29°, 34° et 37°, et celui d'Anvers dans le cas prévu au premier alinéa, 18°, 40° et 42.

Le tribunal de première instance de Bruxelles est seul compétent dans les cas prévus au premier alinéa, 22°, lorsque le demandeur n'a pas ou n'a plus sa résidence principale en Belgique.

Art. 587

Le président du tribunal de première instance statue:

1° sur les contestations prévues par la loi du 20 juillet 1971 sur les funérailles et sépultures;

2° sur les demandes prévues par l'article 68 de la loi du 29 mars 1962 organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme;

3° sur les demandes prévues à l'article 4, alinéa 1er, 2°, et à l'article 4, alinéa 2, 2°, de la loi du 1er septembre 2004 complétant les dispositions du Code civil relatives à la vente en vue de protéger les consommateurs;

4° sur les demandes prévues à l'article 14 de la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie

van 22 maart 1993 op het statuut van en het toezicht op de kredietinstellingen, en in artikel 23/2 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten.

39° van de beroepen tegen de beslissing van het opleggen van een administratieve geldboete op grond van artikel 21*octies*, derde lid, van de wet van 4 juli 1962 betreffende de openbare statistiek;

40° van de vorderingen tot schadeloosstelling op grond van het Internationaal Verdrag van 2001 inzake de burgerlijke aansprakelijkheid voor de schade door verontreiniging door bunkerolie en van de wetten houdende instemming en uitvoering van dat Verdrag;

41° van geschillen tussen een patiënt of zijn rechtverkrijgenden, een zorgverlener of een verzekeraar en het Fonds voor medische ongevallen opgericht bij de wet van 31 maart 2010 betreffende de vergoeding van schade als gevolg van gezondheidszorg;

42° van de vorderingen tot schadeloosstelling op grond van beslissingen genomen door de bevoegde instantie voor de opvang van schepen die bijstand behoeven bedoeld in artikel 5, § 1, van de wet van 27 juli 2011 betreffende de bevoegde instantie voor de opvang van schepen die bijstand behoeven overeenkomstig artikel 6, § 1, eerste lid, en artikel 8 van de wet van 27 juli 2011 betreffende de bevoegde instantie voor de opvang van schepen die bijstand behoeven.

In de gevallen onder het eerste lid, 17°, 21°, 28°, 29°, 34° en 37°, is alleen de rechtbank van eerste aanleg te Brussel bevoegd en in het geval onder het eerste lid, 18°, 40° en 42°, die te Antwerpen.

In de gevallen onder het eerste lid, 22°, is alleen de rechtbank van eerste aanleg te Brussel bevoegd wanneer de belanghebbende zijn hoofdverblijf niet of niet meer in België heeft.

Art. 587

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg doet uitspraak:

1° over de geschillen bedoeld in de wet van 20 juli 1971 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging;

2° over de vorderingen bedoeld in artikel 68 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw;

3° over de vorderingen bedoeld in artikel 4, eerste lid, 2q en in artikel 4, tweede lid, 2°, van de wet van 1 september 2004 houdende aanvulling van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake verkoop teneinde de consumenten te beschermen;

4° over de vorderingen bedoeld in artikel 14 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de

van 22 maart 1993 op het statuut van en het toezicht op de kredietinstellingen, en in artikel 23/2 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten.

39° van de beroepen tegen de beslissing van het opleggen van een administratieve geldboete op grond van artikel 21*octies*, derde lid, van de wet van 4 juli 1962 betreffende de openbare statistiek;

40° van de vorderingen tot schadeloosstelling op grond van het Internationaal Verdrag van 2001 inzake de burgerlijke aansprakelijkheid voor de schade door verontreiniging door bunkerolie en van de wetten houdende instemming en uitvoering van dat Verdrag;

41° van geschillen tussen een patiënt of zijn rechtverkrijgenden, een zorgverlener of een verzekeraar en het Fonds voor medische ongevallen opgericht bij de wet van 31 maart 2010 betreffende de vergoeding van schade als gevolg van gezondheidszorg;

42° van de vorderingen tot schadeloosstelling op grond van beslissingen genomen door de bevoegde instantie voor de opvang van schepen die bijstand behoeven bedoeld in artikel 5, § 1, van de wet van 27 juli 2011 betreffende de bevoegde instantie voor de opvang van schepen die bijstand behoeven overeenkomstig artikel 6, § 1, eerste lid, en artikel 8 van de wet van 27 juli 2011 betreffende de bevoegde instantie voor de opvang van schepen die bijstand behoeven.

In de gevallen onder het eerste lid, 17°, 21°, 28°, 29°, 34° en 37°, is alleen de rechtbank van eerste aanleg te Brussel bevoegd en in het geval onder het eerste lid, 18°, 40° en 42°, die te Antwerpen.

In de gevallen onder het eerste lid, 22°, is alleen de rechtbank van eerste aanleg te Brussel bevoegd wanneer de belanghebbende zijn hoofdverblijf niet of niet meer in België heeft.

Art. 587

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg doet uitspraak:

1° over de geschillen bedoeld in de wet van 20 juli 1971 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging;

2° over de vorderingen bedoeld in artikel 68 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw;

3° over de vorderingen bedoeld in artikel 4, eerste lid, 2q en in artikel 4, tweede lid, 2°, van de wet van 1 september 2004 houdende aanvulling van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake verkoop teneinde de consumenten te beschermen;

4° over de vorderingen bedoeld in artikel 14 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de

privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel;

5° sur les demandes formées conformément à la loi du 12 janvier 1993 concernant un droit d'action en matière de protection de l'environnement;

6° sur les demandes prévues aux articles 18 et 21 de la loi du 2 août 2002 relative à la publicité trompeuse et à la publicité comparative, aux clauses abusives et aux contrats à distance en ce qui concerne les professions libérales;

7° (...)

8° (...)

9° sur les recours prévus aux articles 63, § 4, dernier alinéa, et 167, dernier alinéa, du Code civil.

10° sur les demandes prévues à l'article 8 de la loi du 2 août 2002 concernant la lutte contre le retard de paiement dans les transactions commerciales, qui sont dirigées contre des personnes non commerçantes ou contre leurs groupements professionnels ou interprofessionnels.

11° sur les demandes prévues à l'article 3, § 1er, alinéa 1er, de la loi du 11 mars 2003 sur certains aspects juridiques des services de la société de l'information visés à l'article 77 de la Constitution.

12° sur les demandes formées conformément à l'article 4 de la loi du 26 juin 2003 relative à l'enregistrement abusif des noms de domaine, à l'exception de celles visées à l'article 589, 12°.

13° (...)

14° (...)

15° sur les demandes visées aux articles 1322*bis* et 1322*decies*.

Sauf si la loi en dispose autrement, les demandes prévues au premier alinéa sont introduites et instruites selon les formes du référé.

privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel;

5° sur les demandes formées conformément à la loi du 12 janvier 1993 concernant un droit d'action en matière de protection de l'environnement;

6° sur les demandes prévues aux articles 18 et 21 de la loi du 2 août 2002 relative à la publicité trompeuse et à la publicité comparative, aux clauses abusives et aux contrats à distance en ce qui concerne les professions libérales;

7° (...)

8° (...)

9° sur les recours prévus aux articles 63, § 4, dernier alinéa, **167, dernier alinéa, et 1476quater, alinéa 5**, du Code civil.

10° sur les demandes prévues à l'article 8 de la loi du 2 août 2002 concernant la lutte contre le retard de paiement dans les transactions commerciales, qui sont dirigées contre des personnes non commerçantes ou contre leurs groupements professionnels ou interprofessionnels.

11° sur les demandes prévues à l'article 3, § 1er, alinéa 1er, de la loi du 11 mars 2003 sur certains aspects juridiques des services de la société de l'information visés à l'article 77 de la Constitution.

12° sur les demandes formées conformément à l'article 4 de la loi du 26 juin 2003 relative à l'enregistrement abusif des noms de domaine, à l'exception de celles visées à l'article 589, 12°.

13° (...)

14° (...)

15° sur les demandes visées aux articles 1322*bis* et 1322*decies*.

Sauf si la loi en dispose autrement, les demandes prévues au premier alinéa sont introduites et instruites selon les formes du référé.

persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens;

5° over de vorderingen ingesteld overeenkomstig de wet van 12 januari 1993 betreffende een vorderingsrecht inzake bescherming van het leefmilieu;

6° over de vorderingen bedoeld in artikelen 18 en 21 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de misleidende en vergelijkende reclame, de onrechtmatige bedingen en de op afstand gesloten overeenkomsten inzake de vrije beroepen;

7° (...)

8° (...)

9° over de beroepen bedoeld in de artikelen 63, § 4, laatste lid, en 167, laatste lid, van het Burgerlijk Wetboek.

10° over de vorderingen bedoeld in artikel 8 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties die worden ingesteld tegen personen die geen handelaar zijn of tegen hun beroepsverenigingen of interprofessionele verenigingen.

11° over de vorderingen bedoeld in artikel 3, § 1, eerste lid, van de wet van 11 maart 2003 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

12° over de vorderingen ingesteld overeenkomstig artikel 4 van de wet van 26 juni 2003 betreffende het wederrechtelijk registreren van domeinnamen, met uitzondering van de vorderingen bedoeld in artikel 589, 12°.

13° (...)

14° (...)

15° over de in de artikelen 1322*bis* en 1322*decies* bedoelde vorderingen.

Behoudens andersluidende wetsbepalingen worden de vorderingen bedoeld in het eerste lid ingesteld en behandeld naar de vormen van het kortgeding.

persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens;

5° over de vorderingen ingesteld overeenkomstig de wet van 12 januari 1993 betreffende een vorderingsrecht inzake bescherming van het leefmilieu;

6° over de vorderingen bedoeld in artikelen 18 en 21 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de misleidende en vergelijkende reclame, de onrechtmatige bedingen en de op afstand gesloten overeenkomsten inzake de vrije beroepen;

7° (...)

8° (...)

9° over de beroepen bedoeld in de artikelen 63, § 4, laatste lid, **167, laatste lid, en 1476quater, vijfde lid, van het Burgerlijk Wetboek.**

10° over de vorderingen bedoeld in artikel 8 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties die worden ingesteld tegen personen die geen handelaar zijn of tegen hun beroepsverenigingen of interprofessionele verenigingen.

11° over de vorderingen bedoeld in artikel 3, § 1, eerste lid, van de wet van 11 maart 2003 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

12° over de vorderingen ingesteld overeenkomstig artikel 4 van de wet van 26 juni 2003 betreffende het wederrechtelijk registreren van domeinnamen, met uitzondering van de vorderingen bedoeld in artikel 589, 12°.

13° (...)

14° (...)

15° over de in de artikelen 1322*bis* en 1322*decies* bedoelde vorderingen.

Behoudens andersluidende wetsbepalingen worden de vorderingen bedoeld in het eerste lid ingesteld en behandeld naar de vormen van het kortgeding.

Loi du 31 décembre 1851
sur les consulats
et la juridiction consulaire

Loi du 31 décembre 1851
sur les consulats
et la juridiction consulaire

Art. 20/1

Le chef d'un poste consulaire de carrière peut délivrer à des Belges qui souhaitent contracter mariage dans le ressort de son poste, à leur demande, un certificat de non-empêchement à mariage d'où il ressort qu'aucune objection légale n'existe selon le droit belge à l'égard du mariage, si l'autorité étrangère exige la production de ce certificat.

Le certificat n'est délivré que s'il ressort de l'enquête que le requérant satisfait, selon le droit belge, aux qualités et conditions requises pour pouvoir contracter mariage.

Lors de la demande du certificat, le requérant domicilié à l'étranger doit élire domicile en Belgique pour la correspondance et les notifications.

S'il n'est pas satisfait aux qualités et conditions requises pour pouvoir contracter mariage ou en cas de doutes sérieux quant à la satisfaction aux qualités et conditions requises pour pouvoir contracter mariage, le chef du poste consulaire de carrière communique la demande de certificat au procureur du Roi compétent et en informe le requérant.

Dans les trois mois de la réception de la demande du certificat, dont le poste consulaire accuse réception lors de l'introduction de la demande, le procureur du Roi peut s'opposer à sa délivrance. Il peut prolonger le délai de deux mois au plus. Le cas échéant, il informe sans délai les parties intéressées, le poste consulaire de carrière auquel l'attestation a été demandée, l'Office des Etrangers et l'officier de l'état civil de la commune en Belgique où les intéressés sont domiciliés, de son opposition motivée.

La levée de l'opposition peut être demandée dans le mois de la notification de l'opposition devant le tribunal de première instance du ressort du procureur du Roi qui s'est opposé à la délivrance du certificat. Le juge statue à bref délai.

En cas de non-opposition du procureur du Roi dans le délai visé à l'alinéa 5, le chef du poste consulaire de carrière procède sans délai à la délivrance du certificat.

Wet van 31 december 1851
betreffende de consulaten
en de consulaire rechtsmacht

Wet van 31 december 1851
betreffende de consulaten
en de consulaire rechtsmacht

Art. 20/1

Het hoofd van een consulaire beroepspost kan aan Belgen die een huwelijk willen aangaan in het ambtsgebied van zijn post op hun verzoek, een attest van geen huwelijksbeletsel uitreiken waaruit blijkt dat er naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen het huwelijk, indien de buitenlandse overheid de voorlegging van dit attest eist.

Het attest wordt slechts uitgereikt indien na onderzoek blijkt dat de aanvrager volgens Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan.

Bij de aanvraag van het attest moet de in het buitenland wonende verzoeker woonplaats kiezen in België voor briefwisseling en betekeningen.

Het hoofd van de consulaire beroepspost zendt, indien niet wordt voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk af te sluiten of bij ernstige twijfel over het voldoen aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen nagaan, de aanvraag van het attest aan de bevoegde procureur des Konings en geeft de verzoeker hiervan kennis.

De procureur des Konings kan zich binnen de drie maanden na ontvangst van de aanvraag van het attest, waarvan de consulaire post de ontvangst betekent bij de indiening van de aanvraag, verzetten tegen de uitreiking ervan. Hij kan deze termijn met een periode van maximum twee maanden verlengen. Hij brengt desgevallend zijn gemotiveerd verzet onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen, de consulaire beroepspost bij welke het attest werd aangevraagd, de Dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats in België van de betrokkenen.

De opheffing van het verzet kan binnen de maand van de kennisgeving van het verzet gevraagd worden voor de rechtbank van eerste aanleg van het ambtsgebied van de procureur des Konings die zich verzet heeft tegen de uitreiking van het attest. De rechter doet uitspraak op korte termijn.

Indien de procureur des Konings binnen de termijn bedoeld in het 5e lid, geen verzet heeft aangetekend, gaat het hoofd van de consulaire beroepspost onverwijld over tot de uitreiking van het attest.

Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire,
le séjour, l'établissement et l'éloignement
des étrangers

Art. 40ter

Les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant qu'il s'agisse:

— de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, qui accompagnent ou rejoignent le Belge;

— de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui accompagnent ou rejoignent le Belge.

En ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, le ressortissant belge doit démontrer:

— qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale. L'évaluation de ces moyens de subsistance:

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail.

— qu'il dispose d'un logement décent qui lui permet de recevoir le ou les membres de sa famille qui demandent à le rejoindre et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil, et qu'il dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des

Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire,
le séjour, l'établissement et l'éloignement
des étrangers

Art. 40ter

Les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant qu'il s'agisse:

— de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, qui accompagnent ou rejoignent le Belge;

— de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui accompagnent ou rejoignent le Belge.

En ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, le ressortissant belge doit démontrer:

— qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale. L'évaluation de ces moyens de subsistance:

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail.

— qu'il dispose d'un logement décent qui lui permet de recevoir le ou les membres de sa famille qui demandent à le rejoindre et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil, et qu'il dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des

Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Art. 40ter

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

— de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

— de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

— dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

— dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem

Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Art. 40ter

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

— de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

— de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

— dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

— dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem

ministres, la manière dont l'étranger apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

En ce qui concerne les personnes visées à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1°, les conjoints ou partenaires doivent tous deux être âgés de plus de vingt et un ans.

Aux conditions mentionnées à l'article 42ter et à l'article 42quater, il peut également être mis fin au séjour du membre de la famille d'un Belge lorsque les conditions prévues à l'alinéa 2 ne sont plus remplies.

Art. 74/11

§ 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

- 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;
- 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

ministres, la manière dont l'étranger apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

Lorsqu'un certificat de non-empêchement à mariage a été délivré, il ne sera pas procédé à une nouvelle enquête à l'occasion de l'examen d'une demande de regroupement familial fondée sur le mariage célébré suite à la délivrance de ce certificat, sauf si de nouveaux éléments se présentent.

En ce qui concerne les personnes visées à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1°, les conjoints ou partenaires doivent tous deux être âgés de plus de vingt et un ans.

Aux conditions mentionnées à l'article 42ter et à l'article 42quater, il peut également être mis fin au séjour du membre de la famille d'un Belge lorsque les conditions prévues à l'alinéa 2 ne sont plus remplies.

Art. 74/11

§ 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

- 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;
- 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque:

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement

en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42*ter* en artikel 42*quater* kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.

Art. 74/11

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42*ter* en artikel 42*quater* kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.

Art. 74/11

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;***
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft***

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.

Art. 79bis

§ 1er. Quiconque conclut un mariage dans les circonstances visées à l'article 146bis du Code civil sera puni d'un emprisonnement de huit jours à trois mois ou d'une amende de vingt-six à cent EUR.

Quiconque reçoit une somme d'argent visant à le rétribuer pour la conclusion d'un tel mariage, sera puni d'un emprisonnement de quinze jours à un an ou d'une amende de cinquante à deux cent cinquante EUR.

Quiconque recourt à des violences ou menaces à l'égard d'une personne pour la contraindre à conclure un tel mariage sera puni d'un emprisonnement d'un mois à deux ans ou d'une amende de cent à cinq cents EUR.

§ 2. La tentative du délit prévu au § 1er, alinéa 1er, est punie d'une amende de vingt-six à cinquante EUR.

La tentative du délit prévu au § 1er, alinéa 2, est punie d'un emprisonnement de huit jours à six mois ou d'une amende de vingt-six à cent vingt-cinq EUR.

en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.

Art. 79bis

§ 1er. Quiconque conclut un mariage dans les circonstances visées à l'article 146bis du Code civil sera puni d'un emprisonnement **d'un mois à trois ans et d'une amende de cinquante euros à cinq cent euros.**

Quiconque reçoit une somme d'argent visant à le rétribuer pour la conclusion d'un tel mariage, sera puni d'un emprisonnement **de deux mois à quatre ans et d'une amende de cent euros à deux mille cinq cent euros.**

Quiconque recourt à des violences ou menaces à l'égard d'une personne pour la contraindre à conclure un tel mariage sera puni d'un emprisonnement **de trois mois à cinq ans et d'une amende de deux cent cinquante euros à cinq mille euros.**

§ 2. La tentative du délit prévu au § 1er, alinéa 1er, est punie **d'un emprisonnement de quinze jours à un an et d'une amende de vingt-six euros à deux cent cinquante euros.**

La tentative du délit prévu au § 1er, alinéa 2, est punie d'un emprisonnement **d'un mois à deux ans et d'une amende de cinquante euros à mille deux cent cinquante euros euros.**

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Art. 79bis

§ 1. Ieder die een huwelijk sluit in de omstandigheden bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden of met geldboete van zesentwintig tot honderd EUR.

Ieder die een geldsom ontvangt die ertoe strekt hem te vergoeden voor het sluiten van een dergelijk huwelijk, wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot één jaar of met een geldboete van vijftig tot tweehonderd vijftig EUR.

Ieder die gebruik maakt van geweld of bedreiging tegen een persoon om die persoon te dwingen een dergelijk huwelijk te sluiten, wordt gestraft met gevangenisstraf van één maand tot twee jaar of met geldboete van honderd tot vijfhonderd EUR.

§ 2. Poging tot het in § 1, eerste lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met geldboete van zesentwintig tot vijftig EUR.

Poging tot het in § 1, tweede lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden of geldboete van zesentwintig tot honderd vijftig EUR.

aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Art. 79bis

§ 1. Ieder die een huwelijk sluit in de omstandigheden bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, wordt gestraft met gevangenisstraf **van één maand tot drie jaar en met een geldboete van vijftig euro tot vijfhonderd euro.**

Ieder die een geldsom ontvangt die ertoe strekt hem te vergoeden voor het sluiten van een dergelijk huwelijk, wordt gestraft met gevangenisstraf **van twee maand tot vier jaar en met een geldboete van honderd euro tot tweeduizend vijfhonderd euro.**

Ieder die gebruik maakt van geweld of bedreiging tegen een persoon om die persoon te dwingen een dergelijk huwelijk te sluiten, wordt gestraft met gevangenisstraf **van drie maand tot vijf jaar en met een geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro.**

§ 2. Poging tot het in § 1, eerste lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met **gevangenisstraf van vijftien dagen tot één jaar en met een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderdvijftig euro.**

Poging tot het in § 1, tweede lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf **van één maand tot twee jaar en met een geldboete van vijftig euro tot duizend tweehonderdvijftig euro.**

La tentative du délit prévu au § 1er, alinéa 3, est punie d'un emprisonnement de quinze jours à un an ou d'une amende de cinquante à deux cent cinquante EUR.

La tentative du délit prévu au § 1er, alinéa 3, est punie d'un emprisonnement **de deux mois à trois ans et d'une amende de cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros.**

Art. 79ter

§ 1er. Quiconque conclut une cohabitation légale dans les circonstances visées à l'article 1476bis, § 1er, du Code civil sera puni d'un emprisonnement d'un mois à trois ans et d'une amende de cinquante euros à cinq cent euros.

Quiconque reçoit une somme d'argent visant à le rétribuer pour la conclusion d'une telle cohabitation, sera puni d'un emprisonnement de deux mois à quatre ans et d'une amende de cent euros à deux mille cinq cent euros.

Quiconque recourt à des violences ou menaces à l'égard d'une personne pour la contraindre à conclure une telle cohabitation sera puni d'un emprisonnement de trois mois à cinq ans et d'une amende de deux cent cinquante euros à cinq mille euros.

§ 2. La tentative du délit prévu au paragraphe 1er, alinéa 1er, est punie d'un emprisonnement de quinze jours à un an et d'une amende de cinquante euros à deux cent vingt-six euros.

La tentative du délit prévu au paragraphe 1er, alinéa 2, est punie d'un emprisonnement d'un mois à deux ans et d'une amende de cinquante euros à mille deux cent cinquante euros.

La tentative du délit prévu au paragraphe 1er, alinéa 3, est punie d'un emprisonnement de deux mois à trois ans et d'une amende de cent vingt-cinq euros à deux mille cinq cent euros.

Art. 79quater

§ 1er. Le juge qui prononce une condamnation sur la base de l'article 79bis ou 79ter ou qui constate la culpabilité pour une infraction à ces dispositions, peut en même temps prononcer la nullité du mariage ou de la cohabitation légale.

Poging tot het in § 1, derde lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot een jaar of met geldboete van vijftig tot tweehonderd vijftig EUR.

Poging tot het in § 1, derde lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf **van twee maand tot drie jaar en met een geldboete van honderdvijfentwintig tot tweeduizend vijfhonderd euro.**

Art. 79ter

§ 1. Ieder die een wettelijke samenwoning sluit in de omstandigheden bedoeld in artikel 1476bis, § 1, van het Burgerlijk Wetboek, wordt gestraft met een gevangenisstraf van één maand tot drie jaar en met een geldboete van vijftig euro tot vijfhonderd euro.

Ieder die een geldsom ontvangt die ertoe strekt hem te vergoeden voor het sluiten van een dergelijke samenwoning, wordt gestraft met gevangenisstraf van twee maand tot vier jaar en met een geldboete van honderd euro tot tweeduizend vijfhonderd euro.

Ieder die gebruik maakt van geweld of bedreiging tegen een persoon om die persoon te dwingen een dergelijke samenwoning te sluiten, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maand tot vijf jaar en met een geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro.

§ 2. Poging tot het in paragraaf 1, eerste lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot één jaar en met een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderdvijftig euro.

Poging tot het in paragraaf 1, tweede lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van één maand tot twee jaar en met een geldboete van vijftig euro tot duizend tweehonderdvijftig euro.

Poging tot het in paragraaf 1, derde lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van twee maand tot drie jaar en met een geldboete van honderdvijfentwintig tot tweeduizend vijfhonderd euro.

Art. 79quater

§ 1. De rechter die overgaat tot een veroordeling op basis van artikel 79bis of 79ter of die de schuld vaststelt voor een inbreuk op deze bepalingen, kan tegelijkertijd de nietigverklaring van het huwelijk of de wettelijke samenwoning uitspreken.

§ 2. Aucun jugement n'est opposable aux époux ou aux cohabitants s'ils n'ont été présents ou appelés à la cause.

Le ministère public peut appeler en intervention forcée l'époux ou le cohabitant qui n'est pas présent à la cause.

L'intervention leur confère la qualité de partie à la cause. Ces parties peuvent exercer les voies de recours.

L'intervention est formée dès le début de l'instance de sorte que ces parties puissent faire valoir leurs droits sur la mesure d'annulation du mariage et de la cohabitation légale.

§ 3. Tout exploit de signification d'un jugement ou arrêt relatif à l'annulation d'un mariage ou d'une cohabitation légale est immédiatement communiqué en copie par l'huissier de justice instrumentant au greffier de la juridiction qui a prononcé la décision.

§ 4. Lorsque la nullité du mariage a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est, sans délai, adressé par le greffier à l'officier de l'état civil du lieu où le mariage a été célébré et à l'Office des étrangers ou, lorsque le mariage n'a pas été célébré en Belgique, à l'officier de l'état civil de Bruxelles et à l'Office des étrangers.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil transcrit sans délai le dispositif sur ses registres; mention en est faite en marge de l'acte de mariage et des actes d'état civil relatifs aux enfants, s'ils ont été dressés ou transcrits en Belgique.

§ 5. Lorsque la nullité de la cohabitation légale a été prononcée par un jugement ou un arrêt coulé en force de chose jugée, un extrait reprenant le dispositif du jugement ou de l'arrêt et la mention du jour où celui-ci a acquis force de chose jugée est, sans délai, adressé par le greffier à l'officier de l'état civil

§ 2. Een vonnis kan aan de echtgenoten of aan de wettelijk samenwonenden slechts worden tegengeworpen, indien zij in het geding partij zijn geweest of daarin zijn geroepen.

Het openbaar ministerie kan de echtgenoot of de wettelijk samenwonende, die geen partij is in in het geding, gedwongen laten tussenkomen.

De tussenkomst verleent hen de hoedanigheid van partij in het geding. Deze partijen kunnen de rechtsmiddelen aanwenden.

De tussenkomst wordt ingesteld vanaf het begin van het geding zodat de partijen hun rechten met betrekking tot de nietigverklaring van het huwelijk en de wettelijke samenwoning kunnen doen gelden.

§ 3. Elk exploit van betekening van een vonnis of arrest betreffende de nietigverklaring van een huwelijk of een wettelijke samenwoning, wordt door de optredende gerechtsdeurwaarder onmiddellijk in afschrift meegedeeld aan de griffier van de rechtsmacht die de beslissing heeft uitgesproken.

§ 4. Wanneer de nietigverklaring van het huwelijk is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of het arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar het huwelijk voltrokken is en aan de Dienst Vreemdelingenzaken of, wanneer het huwelijk niet in België voltrokken is, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand schrijft het beschikkende gedeelte onverwijld over in zijn registers; melding daarvan wordt gemaakt op de kant van de akte van huwelijk en van de akten van de burgerlijke stand die betrekking hebben op de kinderen, indien deze in België zijn opgemaakt of overgeschreven.

§ 5. Wanneer de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis

du lieu où la déclaration de cohabitation légale a été faite et à l'Office des étrangers.

Le greffier avertit les parties.

L'officier de l'état civil inscrit sans délai l'annulation de la cohabitation légale dans le registre de la population.

of het arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar de verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt onverwijld melding van de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister.